

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 92
21 de gener de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 47, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre el conflicte laboral en el sector de les empreses subcontractades per Endesa (tram. 310-00441/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre els nous fàrmacs contra l'hepatitis C (tram. 310-00442/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la legalitat en l'àmbit educatiu (tram. 310-00436/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la creació d'estructures d'estat (tram. 310-00437/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (tram. 310-00435/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els darrers esdeveniments en matèria laboral i d'ocupació (tram. 310-00432/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre els darrers esdeveniments en l'àmbit de la salut (tram. 310-00433/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la internacionalització de l'economia (tram. 310-00438/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per a garantir l'ocupació efectiva dels habitatges protegits situats en zones amb forta demanda d'habitatge assequible (tram. 310-00439/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la declaració de la Festa dels Reis d'Igualada com a Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat (tram. 310-00440/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'habitatge i els desnonaments (tram. 310-00443/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre els riscos i les conseqüències de la limitació horària de les unitats d'hemodinàmica de Girona, Tarragona i Lleida (tram. 310-00434/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'anunci de la convocatòria d'eleccions anticipades i la creació d'estructures d'estat (tram. 317-00258/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cost de la creació d'estructures d'estat i el deute de la Generalitat (tram. 317-00253/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la nova imputació d'Oriol Pujol i la deslocalització d'empreses (tram. 317-00255/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions cada any i mig (tram. 317-00259/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions anticipades i la llei de l'Administració electoral (tram. 317-00254/10) p. 23

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís de crear estructures d'estat i sobre la conversió del Govern en un govern de transició nacional (tram. 317-00257/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern per als pròxims mesos (tram. 317-00256/10) p. 25

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2013 (tram. 232-00004/10) p. 26

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00027/10) p. 27

Suspensió

de drets i deures parlamentaris d'un diputat (tram. 236-00001/10) p. 27

Proposició de llei

del règim especial d'Aran (tram. 202-00055/10) p. 29

Interpel·lació

al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia (tram. 300-00258/10) p. 44

Decret llei

8/2014, del 23 de desembre, pel qual es crea el Registre de traductors i intèrprets judicials per a la seva actuació davant els òrgans judicials amb seu a Catalunya (tram. 203-00018/10) p. 49

Decret llei

6/2014, del 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00016/10) p. 55

Decret llei

7/2014, del 23 de desembre, pel qual es deroga la lletra b de l'apartat 3 i el segon paràgraf de l'apartat 4 de l'article 9 del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (tram. 203-00017/10) p. 66

Decret llei

9/2014, del 30 de desembre, de mesures urgents en matèria de personal (tram. 203-00019/10) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre les escoles bressol (tram. 300-00256/10) p. 87

Interpel·lació

al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea (tram. 300-00257/10) p. 92

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 47.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, l'oïdor de comptes i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2013 (tram. 232-00004/10). Mesa Ampliada. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament).

3. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00027/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 456, 41).

4. Suspensió de drets i deures parlamentaris d'un diputat (tram. 236-00001/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 476).

5. Proposició de llei del règim especial d'Aran (tram. 202-00055/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 475, 3).

6. Decret llei 8/2014, del 23 de desembre, pel qual es crea el Registre de traductors i intèrprets judicials per a la seva actuació davant els òrgans judicials amb seu a Catalunya (tram. 203-00018/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 471, 21).

7. Decret llei 6/2014, del 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00016/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 471, 17).

8. Decret llei 7/2014, del 23 de desembre, pel qual es deroga la lletra b) de l'apartat 3 i el segon paràgraf de l'apartat 4 de l'article 9 del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (tram. 203-00017/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 471, 19).

9. Decret llei 9/2014, del 30 de desembre, de mesures urgents en matèria de personal (tram. 203-00019/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 471, 26).

10. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de juliol, reguladora dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (tram. 202-00058/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 351, 18).

11. Proposició de llei de mesures urgents per a l'habitatge (tram. 202-00018/08. Comissió Promotora. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 60/VIII, 50).

12. Interpel·lació al Govern sobre les escoles bressol (tram. 300-00256/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea (tram. 300-00257/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia (tram. 300-00258/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 300-00259/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea (tram. 300-00260/10). Jordi Solé i Ferrando, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'amenaça gihadista (tram. 300-00261/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari (tram. 302-00234/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari (tram. 302-00235/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00239/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 302-00236/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el seu paper en el projecte BCN World (tram. 302-00237/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 302-00238/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) (tram. 302-00240/10). Grup Mixt. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la sessió plenària, la primera de l'any 2015.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 84 del Reglament, els faig avinent que, per a aquesta sessió plenària,

la diputada Begonya Montalbán, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Així mateix, amb relació als debats de totalitat sobre les iniciatives legislatives populars i d'acord amb la nova regulació introduïda per la Llei 7/2014, de 25 de juny, de modificació de la Llei 1/2006, d'iniciativa legislativa popular, el termini per substanciar els debats de totalitat acaba el proper dia 28 de gener. Per tant, de conformitat amb l'acord de la Junta de Portaveus adoptat en la darrera sessió del proppassat 13 de gener i un cop s'ha contactat amb les diferents comissions promotores d'aquestes iniciatives legislatives populars, els faig avinent el següent: el debat de la Proposició de llei de mesures urgents per a l'habitatge serà substanciat en aquesta sessió plenària, tal com apareix en la convocatòria actual, i serà demà dijous, al matí; el debat sobre la Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat per Decret legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, i a petició de la mateixa comissió promotora, serà substanciat en la propera sessió plenària, els dies 4 i 5 de febrer, i el debat sobre la Proposició de llei electoral de Catalunya, i a petició també de la comissió promotora, serà substanciat a la sessió plenària prevista per als dies 18 i 19 de febrer.

Pregunta

al Govern sobre el conflicte laboral en el sector de les empreses subcontractades per Endesa (tram. 310-00441/10)

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta al Govern és sobre el conflicte laboral en el sector de les empreses subcontractades per Endesa, i la formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, els passats 5 i 9 de desembre i 7 i 9 de gener, els treballadors de les empreses contractistes del sector del manteniment elèctric per primera vegada van fer una vaga conjunta que el darrer dia va tenir un èxit del 90 per cent. Els treballadors no fan vaga perquè no vulguin treballar, sinó perquè ho volen fer en millors condicions, per a ells i, en aquest cas, també, per a l'economia catalana.

La situació és que des de la licitació de 2010 la pressió a la baixa a les condicions de treball i salarials ha estat brutal. Les empreses contractistes i Endesa no garanteixen un dret que és la subrogació, i es tracta els treballadors com mercaderies. Les inversions reals d'Endesa en el manteniment de les línies està sent, en termes reals, del 40 per cent del compromís que tenien en aquests contractes. La destrucció d'ocupació és brutal: de 2.350 a 1.050 treballadors en els darrers quatre anys. Hem perdut més de la meitat dels treballadors per mantenir les mateixes subestacions, les mateixes línies elèctriques.

Li poso alguns exemples: EMTE, que es cuida de la distribució de Barcelona i l'Hospitalet, reducció de 160 a 70 treballadors; Acciona Barcelona Ciutat abandona el contracte i l'agafa Fomento, amb el 40 per cent de la plantilla; SEMI, que es cuida de les estacions del Baix Llobregat, ho fa amb un terç de la plantilla que tenia fa quatre anys. Girona, a Girona coneixen bé el problema de la distribució elèctrica, no?, i han tingut episodis molt difícils. Doncs, mirin, ara mateix hi ha 87 treballadors on n'hi havia 250; per tant, la meitat de treballadors, en molts casos, a vegades menys, per fer la mateixa feina. És molt difícil, així, garantir la qualitat del subministrament.

Senyor conseller, vostè es va comprometre davant del consell d'empresa que es constituís una taula de negociació amb totes les empreses contractistes i que es faria en dues setmanes. A dia d'avui no en sabem res, d'això. Complirà aquest compromís, senyor conseller?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Sí, normalment, el Govern sempre compleix els seus compromisos, i aquest també. En tot cas, deixi'm que li digui que aquest és un conflicte en el qual estem molt amatents, des que ja vàrem començar a observar que una de les conseqüències de la reforma elèctrica era també, d'alguna manera, una retracció de la inversió de les empreses proveïdores i amb la seva afectació, evidentment, a les empreses també subcontractades.

En qualsevol dels casos, des de la doble responsabilitat, l'obligació de garantir la qualitat del servei i les exigències, en definitiva, perquè el subministrament i l'atenció al client i els temps de restabliment siguin els que preveu la norma que la Generalitat té l'obligació de fer complir, des de la perspectiva energètica, com també per vetllar per la qualitat de les relacions laborals i del mercat laboral a casa nostra, estem intervenint decididament amb les empreses subministradores, amb les empreses subcontractades, amb els agents socials que estan també col·laborant per donar informació, i ben aviat espero que tinguem, d'alguna manera, una revisió d'aquest capteniment que l'empresa Endesa, que té el 95 per cent del subministrament i de l'activitat de distribució d'energia elèctrica a Catalunya, pugui, d'alguna manera, revisar.

La presidenta

Per pre preguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Destrucció de la meitat de l'ocupació a una empresa que ha repartit en beneficis, en dividend, 14.000 milions d'euros; d'això, se'n diu cobdícia. Senyor conseller, fixi's que li he demanat molt poquet, que faci una

reunió, un grup de treball, empreses subcontractistes i Endesa. No m'ha contestat concretament, i això és molt poquet. Això ho hauríem de complir i, a més a més, ja fa mesos que anem tard.

Però li demanaré més: que facin mediació davant de la patronal d'aquestes empreses perquè hi hagi un acord base, perquè hi hagi negociació col·lectiva i unes condicions mínimes, perquè vetllin per la suficiència de recursos humans i materials per evitar riscos en el subministrament elèctric, perquè revisin el sistema de manteniment d'Endesa, que és el més fragmentat en subcontractacions i és la companyia que té més contractes.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies. Esperava la seva repregunta, senyor diputat. Miri, demà passat hi ha una reunió entre el director general d'Energia, el director general de Relacions Laborals, la directora d'Endesa i, segurament, també la mateixa unitat d'acció o, amb posterioritat, les empreses subcontractades. En qualsevol dels casos, sàpiga que en aquests moments ja estem recopilant informació que ens adrecen sindicats, que hem demanat també a les empreses proveïdores, i en aquest cas les subcontractades. Estem analitzant, també, l'evolució d'aquesta situació.

També li haig de dir que, d'alguna manera, una correlació mimètica de la disminució de treballadors des de l'any 2010 fins ara, des d'una perspectiva d'organització, de tecnologia, de processos de centralització, mentre es mantinguin, d'alguna manera, els indicadors de qualitat i de garantia, que en aquests serem absolutament inflexibles, respon a la pròpia organització de les empreses i també a les seves relacions amb les proveïdores.

Però sàpiga que demà passat, dia 23 de gener, hi ha aquesta reunió, director general d'Energia, director general de Relacions Laborals, directora d'Endesa a Catalunya, i que estem analitzant amb sindicats i amb empreses subcontractades aquesta situació, per garantir l'estabilitat laboral i per garantir la qualitat i quantitat de subministrament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els nous fàrmacs contra l'hepatitis C.

Pregunta

al Govern sobre els nous fàrmacs contra l'hepatitis C (tram. 310-00442/10)

La formula la il·lustre senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Conseller, ara que estem davant d'un nou escenari per als pacients amb hepatitis C, voldríem preguntar-li bàsicament sobre dos aspectes. El primer és sobre l'accés als nous tractaments que han sortit i als que sortiran properament. Ens diuen que tarda molt a arribar el medicament per a pacients que tenen aprovat el tractament, creant una angoixa afegida. Demanem solució urgent a això. Considerem que hem de tenir tractament immediat per als pacients nivell F4, les persones que estan més greus, i urgent per al nivell F3, evidentment, que el criteri clínic hagi considerat que es poden tractar amb els nous medicaments.

Des d'Esquerra Republicana demanem i diem que sota cap concepte podem limitar l'accés al tractament per a les hepatitis C, ni econòmic, ni administratiu, ni per manca de planificació o celeritat en protocols. Per aquest motiu, li preguntem des d'Esquerra: si l'accés al tractament s'associa al que estableixi el Ministerio de Sanidad y Servicios Sociales, en cas que aquest posés limitació al tractament, pensa complir des de Catalunya amb l'acordat a la Comissió de Farmàcia del CatSalut, el que estableixi la nostra comissió, creada aquesta setmana, i el que determini el Parlament de Catalunya? És a dir, cap limitació administrativa i econòmica i amb criteris clínics, segons una guia que tampoc suposi limitació, assegurant que cap hospital pugui adoptar mesures dissuasòries o que retardin l'accés?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada Vergés, tal com vaig dir en algun Ple de l'any 2014, quan van aparèixer els nous tractaments sobre l'hepatitis C, que comporten una pràctica curació –no una curació garantida al cent per cent, però una pràctica curació– de l'hepatitis, a Catalunya primarà el criteri clínic i no primarà cap altre criteri, i tot pacient tindrà accés a aquesta medicació, que recordo que no va sola, moltes vegades és combinada i fins que no tenim els dos alhora no podem fer el tractament.

Però la garantia, per a tots els ciutadans de Catalunya, és que donarem el tractament sempre que aquest tractament tingui el criteri clínic oportú, d'ampli consens de tots els hepatòlegs.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Alba Vergés i Bosch

És evident que això que ens ha dit demanem que sigui amb immediatesa total per als F4 i urgència per als F3. El segon aspecte, conseller, a part de l'accés al tractament immediat o urgent, que és absolutament prioritari, és com farem front a aquest nou repte i com bastirem les polítiques que es deriven de tenir medicaments que poden curar l'hepatitis C.

Ens pot confirmar que ja està fet el cens de pacients que poden ser tractats, classificats per genotip i estat o nivell de fibrosi? Quantes persones tenim en F4 i F3 que podrien ser tractades ara mateix i durant el primer any i alguna previsió a mitjà termini? Aquest cens, evidentment, no és estàtic. En aquests moments no tots els hospitals disposen de fibroscan. De quina manera el departament que n'és responsable mantindrà aquest cens actualitzat i l'equitat territorial?

Tenim un pla integral que hem de desenvolupar i hem de posar en marxa ja amb els següents punts: ha de preveure tots els protocols de tractament, també a partir d'F2; monitorar des del diagnòstic fins a rebre el tractament, no només quan s'aprova el tractament, amb l'objectiu de no tenir retards innecessaris i veure com s'està duent a terme; declarar l'hepatitis C malaltia de declaració obligatòria, no només les agudes, sinó també la crònica, i planificar com i quan podrem fer un cribratge poblacional i el seguiment epidemiològic de la infecció. Això és el que demanem des d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Vergés, totes aquestes peticions que vostè fa, que són totes elles assenyades, són les que hem traslladat a la nostra pròpia comissió que el doctor Bruguera liderarà. Per tant, crec que això és el que hem de fer.

Però també hem de fer una consideració important, en el tema de l'hepatitis C. Vindran més medicaments, segurament més resolutius, encara, que aquests, i que requeriran menys combinacions. Però el problema de l'hepatitis C no és un problema de Catalunya; els problemes de salut pública no són de països; els problemes de salut pública són globals. L'hepatitis C és un problema global. Que aparegui un medicament que cura l'hepatitis C ha de tenir una resposta global i, si volem fer-ho una mica més local, jo crec que ha de ser una resposta europea. No pot ser que els preus dels medicaments o els accessos als medicaments a Europa tinguin criteris geogràfics.

Per tant, així ho vam traslladar al ministeri en el seu moment, ja que nosaltres no tenim capacitat per fer-ho, perquè convoqués una comissió de ministres de Salut d'Europa, perquè s'abordi clarament aquesta necessitat, que s'abordin totes les polítiques de salut públi-

ca necessàries, perquè, hi insisteixo, els problemes de salut pública no són problemes de països, són problemes globals, i la solució a l'hepatitis C, que no ens passi com ens ha passat amb altres malalties que no han tingut solució global, com el tema de la sida, o com fa quatre dies parlàvem, el tema de l'Ebola, a veure si som capaços, com a mínim a Europa, i podem dir que a Europa ens serveis també per a les polítiques sanitàries de veritat i de salut pública, som capaços a nivell d'Europa de donar una resposta conjunta a aquest problema de salut pública, que, a més a més, és un problema que no hauria de ser un problema, que és tot un contrari, per mi, no és un problema, tenir un tractament de l'hepatitis C, no ho hem d'enfocar com tenir un problema, perquè el que realment tenim en aquests moments és una solució que no havíem mai imaginat.

Per tant, no transformem entre tots una gran solució d'un problema que teníem en un problema. Tenim una gran solució, però requereix això una visió molt més holística que simplement mirar des del punt de vista del que ens passa a casa nostra. Per tant, a casa nostra, a l'Estat, i a Europa...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...i a casa nostra garantirem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el compliment de la legalitat en l'àmbit educatiu.

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la legalitat en l'àmbit educatiu (tram. 310-00436/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Consejera Rigau, en 2014 los catalanes hemos perdido 3,5 millones de euros porque ustedes no cumplen la ley. Nos referimos a la FP básica, una iniciativa de la LOMCE contra el fracaso escolar que no será tan mala cuando Europa la financie. Nunca se había destinado tanto dinero del Fondo social europeo para la educación.

Ustedes incumplen, y montan un simulacro, los programas de promoción profesional, para engañar al Gobierno y a Europa, pero no ha colado. Y también ayer nos pretendió engañar a los diputados, con un mail del ministerio, supongo que de hace varios meses, porque usted sabe que no se han podido liberar los 3,5 millones porque usted no ha cumplido la legalidad.

¿Van a rectificar? O perderemos también los 106 millones de euros para la LOMCE dispuestos para Cataluña hasta 2017?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, són tantes les ganes que les coses siguin com vostè acaba de dir que acaba d'afirmar que l'*email* que, ahir, jo vaig exposar i llegir a la Comissió d'Educació devia ser de mesos enrere. Era de dilluns passat, senyora diputada. Senyora diputada, era de dilluns passat per parlar amb cada comunitat –i així li ho vaig llegir– dels termes dels convenis. Nosaltres hem dit que preferíem poder estendre l'obtenció del graduat escolar a la majoria i no derivar-los cap als programes bàsics de la reforma, però hem creat una experiència pilot que permet compatibilitzar els dos objectius, i són els centres que viuen aquesta experiència pilot els que han de poder rebre aquest finançament. Era dilluns passat. Tenim fins al dia 30 per tancar el conveni. I, per tant, li han passat informació de partit, però la del ministeri, cregui'm, la tinc jo.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, los convenios con la concertada, no con la FP básica, ¿eh? La FP básica es un programa que no es para aparcar a nadie, como han sido los PQPI, permite tener un título homologado con dieciséis o diecisiete años a niños que no acabarían la ESO.

La conferencia sectorial aprobó 3,5 millones para Cataluña para 680 alumnos en 2014. Y ustedes han montado un simulacro en cuatro centros con 53 alumnos que no cumple ni uno solo de los requisitos legales, un incumplimiento que nos ha costado 3,5 millones en 2014 y que nos puede costar 106 millones. Ustedes nos están causando un grave perjuicio económico. Esto sin contar el pago de colegios privados bilingües porque ustedes se niegan a montar colegios públicos bilingües como deberían por ley. ¿Dónde está la lista del 15 por ciento? ¿No será otro engaño?

Incumplimiento y coste, que pronto empezaremos a pagar también los catalanes. Tres reclamaciones que están a punto de resolverse esta semana y un buen montón que tiene el ministerio, con datos confidenciales. Porque, mire, los padres temen sus represalias. Cincuenta y tres de estas reclamaciones, con visos de ser aprobadas.

Y, en la misma línea, están las indemnizaciones a los niños sometidos a inmersión forzosa, en contra de la

voluntad de sus padres y en contra de la ley. Y usted me dirá: «Se han desestimado algunas.» Sí, sí..., pero aquí tenemos un importante precedente judicial, una sentencia, un auto del Tribunal Superior de Justicia, 3.000 euros de indemnización y la Generalitat, usted, condenada por no cumplir la Ley de política lingüística. Según el auto, por perjudicar a una niña, por retrasar su aprendizaje y someterla a un sobreesfuerzo innecesario. Una injusticia que todavía usted me justificará diciendo que es un caso aislado, que ya veremos si sigue aislado, y, mire, aunque lo fuera, denunciaremos la deslealtad de este Gobierno, que no aplica la ley ni las sentencias, en perjuicio de los niños...

La presidenta

Senyora diputada... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, és impossible respondre a tota la barreja que ha fet. Sí que queda clar que hi ha un tipus d'informació que va i ve del ministeri. El ministeri va confirmar que no hi havia cap cas... (*Veus de fons.*) Vostè sap que no ho és. És que ja no sé qui té la relació amb el ministeri. Jo crec que vostè la deu tenir amb el carrer Génova i jo amb el ministeri, però veig que aquí hi ha algun creuament. (*Remor de veus.*)

Miri, el que sí que li puc dir és que el que no farem és complir amb la seva voluntat de fer desaparèixer la immersió, i ja està. I el que no farem serà donar invitacions i suport a persones que no se saben comportar institucionalment quan visiten el Parlament de Catalunya.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la creació d'estructures d'estat.

Pregunta

al Govern sobre la creació d'estructures d'estat (tram. 310-00437/10)

La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, la setmana passada vam conèixer l'acord a què el president Mas amb el cap de l'oposició –presumpta oposició–, senyor Junqueras, van arribar per tal de prioritzar les estructures d'estat.

Al nostre grup ens agradaria saber quines són aquestes estructures d'estat que van acordar prioritzar i quina previsió té el Govern al respecte.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
 (Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, passa que, per part del Govern –jo crec que la majoria, a més a més, d'aquesta cambra també–, tenim, sincerament, el convenciment, vaja, que, quan gestionem les coses des de Catalunya, en termes generals, el servei és molt millor, i no és només un convenciment, diguem-ne, subjectiu, sinó avalat per la mateixa població i per les mateixes dades objectives que vostès també coneixen, no?

Per tant, nosaltres, a la pregunta concreta que vostè em formulava, prioritzarem totes aquelles estructures d'estat... –que, en part, d'algunes, ja en disposem–, aquelles de les quals encara no disposem per facilitar, doncs, millors serveis als nostres conciutadans, a partir, òbviament, del que vostès coneixen, que és compromís del president de la Generalitat en el discurs d'investidura d'aquesta mateixa legislatura.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Conseller, aquest és un govern molt afecionat als eufemismes, no?: dret a decidir, procés participatiu, consulta definitiva, eleccions plebiscitàries. De fet, si m'ho permeten, alguns creiem, fins i tot, que el fet que s'anomenin «Govern» és també un eufemisme en si mateix.

No acabem d'entendre que, segons el seu llenguatge –que no compartim–, el seu Estat vagi per davant de la consulta definitiva, si no és que vostès ja hagin pres una decisió al respecte.

Tampoc acabem d'entendre, per exemple, que mentre amb una mà gasten en inútils estructures d'estat tenen l'altra lliure per demanar 9.400 milions de finançament, ara, que tenen a qui demanar-los.

No entenem, per exemple, que no siguin capaços de trobar el número de telèfon del president Rajoy; però, en canvi, tenen molt a mà el número de telèfon del ministre Montoro.

Mentre la mesa del tercer sector els demana, a vostès, més recursos per lluitar contra la pobresa, els seus socis d'Esquerra Republicana els demanen 10 milions més per a l'Agència Tributària, suposem que deu ser per alimentar l'esperit nacional. Commoedor, conseller –commoedor.

Igualment d'entranyable és el seu afany per controlar la hisenda, que segur que serà més gratificant que no pas que Hisenda els controlï a vostès.

Finalment, conseller, tinguin en compte que la millor seguretat social catalana és Espanya i és Europa, pre-

cisament, d'allà on vostès i els seus socis ens volen treure.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Miri, nosaltres no compartim la idea que vostè expressa de fer despesa inútil, eh?, en el sentit del que vostè plantejava, no?, perquè, per nosaltres, no és..., de fet, ni ho considerem en el sentit, diguem-ne, conceptual o polític, despesa, invertir en articular una hisenda pròpia, sinó, precisament, això que li dic: ho considerem una inversió, perquè pensem que les coses més ben gestionades tindrien un millor retorn per al conjunt de la nostra societat, per a tots plegats, no?, com tampoc no considerem una despesa inútil, per exemple, ser presents en el món, al contrari; és una inversió en benefici del conjunt de la societat catalana, de la nostra economia, de la nostra cultura el fet de poder-nos fer presents en el món, no?

Home, que vostè –permeti'm la referència en particular, perquè l'ha feta, no?– ens demani més recursos per atendre les necessitats de pobresa de la nostra societat, venint de vostè, del seu grup parlamentari, doncs, que ha interposat recursos davant del Tribunal Constitucional, perquè un decret, com aquell que pretenia i que pretén lluitar contra la pobresa energètica no pugui ser simplement aplicable, doncs, escolti, la veritat, jo crec que vostès, plantejant aquestes qüestions des de la seva trajectòria, com a mínim, ens escandalitza, per no dir que és absolutament injustificable, no?

Aquesta és la nostra posició. Vostès faran tot el que tinguin a la seva mà, doncs, per impossibilitar el desenvolupament d'aquest tipus de projectes, però que sàpiguen que el que fan quan impossibiliten això no és intentar boicotejar formacions polítiques, sinó l'interès general de la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'aplicació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals, i per eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació de la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia (tram. 310-00435/10)

La formula l'il·lustre senyor David Companyon, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

David Companyon i Costa

Gràcies, presidenta. El proper 28 de gener es compliran cent dies de l'aprovació de la Llei dels drets de les persones gais, lesbianes, transsexuals, bisexuals i intersexuals, i per l'eradicació de l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia.

Tots podem recordar l'estat d'alegria que va significar. La seva aplicació va ser també un acte de reparació històrica cap a tantes i tantes persones perseguides i reprimides al llarg del temps.

La llei catalana contra l'homofòbia ha tingut un gran impacte i estem orgullosos que sigui un referent internacional.

Consellera, vostè ho sap bé, la llei va ser impulsada pels moviments de defensa dels drets LGTBI –i avui estan aquí per escoltar la seva resposta– i recolzada, hi insisteixo, per moltes organitzacions socials, partits i associacions cíviques. El Parlament va fer la seva feina i la va aprovar.

Ara, consellera, li toca al Govern i, la veritat, veiem poca ambició, molt poca ambició en la seva aplicació.

Consellera Munté, des que es va aprovar la Llei dels drets de les persones LGTBI, en què ho ha notat la ciutadania?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família
(Neus Munté i Fernández)

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè feia referència als cent dies d'aprovació d'aquesta llei 11/2014, que té per objecte, com vostè deia, garantir els drets LGTBI i evitar les situacions de discriminació i violència. Efectivament, una llei pionera, i més quan encara a cent països del món el fet de ser homosexual és il·legal i a deu d'ells encara pot comportar la pena de mort.

Però parlem de la nostra llei, parlem de la llei catalana, que, com vostè sap, preveu que en el termini d'un any, des de la seva entrada en vigor, el Govern ha de fer el seu desplegament reglamentari, i en això estem treballant i amb aquesta voluntat estem treballant i perfectament dins de termini, però, paral·lelament, vostè ha de saber que hem realitzat ja, que hem iniciat ja, tot un seguit d'actuacions, pel que fa al seu desplegament en diferents línies i àmbits d'actuació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

David Companyon i Costa

Consellera, si entra al web del seu departament, a l'àrea LGTBI no ha canviat res, la mateixa informació que abans de la llei.

Han fet tres reunions amb les entitats, però cap proposta seriosa de difusió de la llei, perquè, consellera, aquest paper que van repartir a les entitats..., home, no es pot considerar una proposta, no?, consellera? Ara l'hi passaré.

Perquè, quan té previst el seu departament, el Govern, fer una campanya de difusió a la ràdio, a la premsa, a la televisió o editar un simple vídeo perquè pugui anar per les xarxes socials?

Consellera, com es pot denunciar un acte de discriminació homòfob si ningú sap que es pot denunciar, si ningú sap on s'ha de presentar la denúncia? Quin és el model de denúncia, consellera? Com és que al web de la Generalitat no se'n diu res? Per a quan el llibre blanc per fer efectiva la llei? Amb quins ajuntaments han parlat? Quines accions formatives estan previstes a les conselleries? Com s'adequaran els currículums educatius, per exemple? O com s'aplicarà, en l'àmbit dels departaments de Salut –clau–, universitats o en el món del treball?

Encara no s'ha constituït la comissió interdepartamental. I això, consellera, com les altres coses a què m'he referit, no costa diners, només cal tenir voluntat política. Em pot dir quan es constituirà la comissió interdepartamental i amb quin rang?

Consellera, li reclamem lideratge, lideratge de les polítiques públiques imprescindibles, i que vostè té la responsabilitat de dur a terme. No pot ser, no és digne que les entitats LGTBI encara hagin de reivindicar al Govern que s'apliqui la llei i que hagin de canalitzar les denúncies.

Aquesta llei és una eina per canviar i per transformar la realitat, consellera, no la podem posar en un calaix...

La presidenta

Senyor diputat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no li parlaré de reunions, li parlaré d'accions i, li ho recordo, dins d'aquests cent primers dies quan el termini per al desplegament és d'un any.

Difusió, se n'ha fet a tots els departaments, en el conjunt de representants institucionals del país, també mitjançant els Mossos d'Esquadra en el conjunt de les comissaries i també difusió a través del butlletí del Departament d'Empresa i Ocupació.

Formació, que és un aspecte molt important. Ja s'ha iniciat la formació a vint-i-cinc entitats en prevenció i denúncia dels fets homòfobs. També als professionals dels serveis socials, comença el 29 de gener; també als professionals del 012. El Departament d'Interior ha iniciat accions formatives adreçades als caps d'oficina d'Atenció al Ciutadà i a les unitats especialitzades, com els grups d'atenció a la víctima.

Col·laboració i cooperació amb altres institucions, que també és un element important de la llei, estem treballant ja amb la fiscalia i amb al sindicatura de greuges per establir els marcs estables d'aquesta col·laboració.

S'ha creat una bústia de contacte i un formulari per presentar denúncies. Pel que fa al seguiment d'aquestes denúncies, el que fem, doncs, és el seguiment corresponent i el tràmit en cada cas, per exemple, amb la derivació a fiscalia o a Mossos d'Esquadra per a la seva investigació. També preparem la modificació de l'òrgan assessor del Govern en aquesta matèria, i hem creat un grup de treball específic amb les entitats del Consell Nacional LGBT pel que fa al desplegament. Disposem també d'un pla interdepartamental, com vostè sap, que coordina les actuacions de tot el Govern i que està dotat amb 1 milió i mig d'euros. Això, en cent dies.

Jo li preguntaria què van fer vostès en set anys al respecte, però ja sé que la resposta és que pràcticament res.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments en matèria laboral i d'ocupació.

Pregunta

al Govern sobre els darrers esdeveniments en matèria laboral i d'ocupació (tram. 310-00432/10)

La formula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, presidenta. Bé, inicio la meua intervenció amb el condol a la família de la dona morta avui a Terrassa amb signes de violència, i la nostra rotunda condemna, si es confirma, doncs, que és el primer, al que podria ser el primer cas de violència masclista aquí a Catalunya el 2015. Començaríem malament, tenint en compte que ahir a Mataró també hi va haver uns fets que podrien estar en aquesta línia.

Bé. Conseller, el novembre de 2014, del passat any, coneixíem una queixa de la UGT de Catalunya al Síndic de Greuges contra el SOC pels expedients sancionadors oberts a milers d'aturats i d'aturades per infraccions comeses fa un any i mig, quan cobraven la prestació per desocupació. La queixa diu que la Generalitat viola el principi de seguretat jurídica, per l'aplicació de la normativa amb retroactivitat. El 17 de desembre el Síndic de Greuges de Catalunya li suggereix, els suggereix, arran de la queixa, que en aplicació del principi de retroactivitat de la norma sancionadora més favorable als afectats, que hauria de ser més favorable als afectats –per tant, aquests milers d'aturats i aturades–, es deixin sense efecte i s'arxivin tots els procediments sancionadors iniciats pel Servei d'Ocupació de Catalunya.

Per altra banda, també li volia fer un apunt sobre la pregunta que ja ha fet el meu antecessor, el senyor Oriol Amorós; no hi entraré, tot i que sí que li pregun-

taré, conseller, què ens pot explicar al respecte, què ens pot dir de la queixa de la UGT i el suggeriment que en fa el síndic i quan pensa convocar la taula amb totes les parts amb conflicte laboral pel que fa a la pèrdua de drets vinculats a l'empresa i els subcontractes d'Endesa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Amb relació a la primera reflexió o, en tot cas, exposició pel que fa a la incoació –que no hi ha cap sanció ferma– per part del Servei d'Ocupació de Catalunya amb relació a un nombre important de ciutadans que no havien renovat la seva demanda d'estar inscrits i, per tant, de poder optar a la prestació per desocupació, per atur, val la pena que situem –només una breu reflexió, i ràpida– l'origen d'aquesta situació, que rau en un conflicte permanent amb l'Administració de l'Estat, per la qual durant més de deu anys s'ha estat amb un litigi constitucional; que finalment es dona la raó a la Generalitat de Catalunya; que durant dos, tres mesos havia d'exercir aquesta competència; que no arriba fins al cap de bastant temps, doncs, tot l'expedient, en definitiva, el suport logístic i tecnològic per efectuar aquesta responsabilitat i aquesta competència, i que després ha tornat a canviar i que l'ha tornat a recuperar l'Estat, també amb un decret llei.

En qualsevol dels casos, és cert que hi ha un cert factor d'extemporaneïtat que estem estudiant, que estem analitzant aquesta queixa que ha presentat no només la UGT, sinó també altres entitats, i que analitzarem amb detall l'informe del Síndic de Greuges, perquè som conscients que aquest any i mig de temps, malgrat que no havien prescrit, doncs, pot generar, com ha generat, una certa inquietud a força ciutadans. Val la pena també dir que aquesta obligació es continua mantenint i, per tant, que tothom que està inscrit a la prestació d'atur ha de complir amb les seves obligacions de renovació de la petició. Dit això, per tant, analitzarem amb detall aquest informe del Síndic de Greuges i, si la solució proposada és jurídica i legalment escaient, no dubti que l'analitzarem.

I després, ja ho he dit, demà passat hi ha una reunió pel que fa al conflicte laboral entre les empreses subcontractades per Endesa, amb Endesa, i la setmana que ve amb les empreses subcontractades. Veurem quan estem en condicions..., perquè la millor manera de mitjançar és buscar solucions. I, en definitiva, els processos a vegades..., també és més oportú de fer-ho per separat i, per tant, quan tinguem una solució consensuada, poder fer la reunió conjuntament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Montserrat Capdevila Tatché

Conseller, no ens expliqui els seus embolics amb l'Estat i, en tot cas, doni solucions i esperança a aquestes persones que se senten desamparades i potser criminalitzades i que tenen risc, a hores d'ara, de poder perdre drets, perquè això els situa, doncs, en un registre de potencials morosos. Però, conseller, sobretot digui'ns per què castiga els aturats i els posa en situació de perdre drets, fruit de la ineficàcia del seu departament, un any i mig després que es produeixin els fets, i a sobre li paga a una empresa 69.000 euros per tramitar els expedients, i no ho fa amb personal del Servei d'Ocupació amb tota la garantia de dret. Per què? Amb quina garantia jurídica? Per què, conseller, és fort amb els febles, amb aquestes sancions, i, en canvi, és feble amb els forts, com a autoritat laboral incapaç de «mediar» urgentment...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...quan es produeixen...? *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí; gràcies, presidenta. Sí, ja entenc que això dels embolics amb l'Estat a vostè i al seu partit no li ha interessat mai massa, perquè segurament estaríem en una altra situació en aquests moments, que no pas la que encara patim per manca de competència. *(Remor de veus.)*

D'altra banda, entenc la seva preocupació sobre els conflictes laborals; vostè i vostès també en tenen molta més experiència: durant els seus mandats, doncs, 330.000 llocs de treball destruïts; durant aquests darrers quatre anys, 50.000, i anem baixant. No s'amoïni, que continuarem sent molt més efectius amb la lluita contra l'atur del que van ser vostès mai en les seves responsabilitats. *(Remor de veus.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments en l'àmbit de la salut.

Pregunta

al Govern sobre els darrers esdeveniments en l'àmbit de la salut (tram. 310-00433/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Bon dia. Senyor conseller, vam començar aquest període de sessions amb dos temes damunt la taula: per una banda, l'accés als nous medicaments antivirals que curen l'hepatitis C –ja se n'ha parlat–, i també la demanda d'ampliació del servei d'hemodinàmica de Tarragona. I què tenen en comú, des del nostre punt de vista, aquestes dues qüestions? Doncs, senyor conseller, que vostès no actuen, que vostè no han actuat. M'explicaré.

El juny de l'any passat, tots els grups parlamentaris van presentar una proposta de resolució en aquest Parlament sobre l'hepatitis C; no m'estendré sobre el seu contingut, ja s'ha fet anteriorment. Però sí que és cert que aquest tema els grups van posar-lo damunt la taula, sobretot de la taula de Convergència i d'Esquerra, el gener de l'any passat, fa un any, senyor conseller, i aquesta setmana –i aquesta setmana– és quan es comencen a veure alguns resultats, un any després. Vostès han perdut l'oportunitat d'anticipar-se i han estat incapaçs de liderar aquest tema. Això ha generat confusions, inseguretats i demores, segons denuncien els pacients.

I sobre aquest tema, senyor conseller, per molt que vostè ens digui que això és una partida oberta, el finançament d'aquesta medicació, fins que vostè no exclogui del finançament ordinari dels centres, sobretot els centres de l'ICS, aquesta partida de medicació, no solucionarem les inequitats i les demores.

Respecte a la segona qüestió, senyor conseller, malauradament un desafortunat fet ocorregut la nit de Nadal va tornar a posar damunt la taula el servei d'hemodinàmica de Tarragona. Recordem que és la segona vegada que aquesta mobilització ciutadana es produeix; fa dos anys, l'any 2012, també fa ocórrer un fet similar amb, també, aquestes fatals conseqüències. I això, senyor conseller, dona la raó a diferents grups parlamentaris que des de l'any 2011, el 2012 i el 2013 i el 2014, li hem posat damunt la taula en aquest Parlament la necessitat d'avaluar els serveis d'hemodinàmica de Catalunya, i també tot el Codi infart; avaluar i prendre mesures per millorar-lo, per garantir-ne la qualitat. Perquè, com vostè sap, des de la implantació del Codi infart a Catalunya, hi ha factors nous en positiu –l'avanç tecnològic–, factors nous en negatiu –les retallades, el transport sanitari, la reducció de personal i la precarització del sector.

Senyor conseller, no puc deixar de preguntar-me si el treball planificat, la detecció de les necessitats i la presa de decisions són qualitats del seu departament. Què en pensa, vostè?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Segú, jo per començar li recomanaria una lectura, que és un article que ha publicat el *Diari de Tarragona* que es diu «La memòria del peix».

Miri, parlant de les dues coses, quan aquí vam debatre, al Parlament, l'accés a l'hepatitis C, Catalunya va ser la primera comunitat, el primer país de l'Estat que va començar a donar-ne la medicació, quan aquesta medicació encara no estava ni aprovada al ministeri. Per tant, no em digui que no vam actuar, eh?, a través d'una cosa –que recordo perfectament les meves paraules– que no m'agradava com a terminologia, que era «l'ús compassiu dels medicaments». I recordo haver-ho dit en aquesta cambra. Per tant, recordem les coses com són, i que, a més a més, som els primers que vam prendre acords amb les societats de pacients i amb els professionals per començar a posar aquest tractament, amb independència del temps que trigaria a estar aprovat en l'àmbit del ministeri. Per tant, vull recordar-ho, simplement, eh?

I també vull dir-li que, si us plau, d'una cosa que és fantàstica per als ciutadans que tenen hepatitis C no en fem un problema. És una cosa fantàstica, i hi tindrà tothom accés, i no posem qüestions amb qui pagarà o no pagarà. Escolti'm, el problema de què pagarà la sanitat és qui pagarà *tota* la sanitat. Aquest país té un problema de subfinançament crònic de la seva sanitat, i quan vostès governaven també el tenien, i també tenien un dèficit estructural. Per tant, més memòria del peix.

I li recordaré que el 2009-2010 un informe del SEM, del pla director, parlava de l'ampliació de l'horari d'hemodinàmica, i, actuant en conseqüència, vam ampliar l'horari a dotze hores tant al Trueta, com al Joan XXIII, com a l'Arnau de Vilanova. Per tant, ho vam fer. I vam dir: «I, a més a més, revisarem amb el Pla director de cardiologia l'ampliació..., amb tres paràmetres»; tres paràmetres que mereixen respecte, que són els que analitzen els professionals que estan en el pla director; per cert, cardiólegs. Per cert, el cap de cardiologia del Joan XXIII, en un moment determinat, va ser responsable d'aquest pla. Tres paràmetres: el diagnòstic ràpid en el primer contacte del malalt; segon paràmetre, el mecanisme de trasllat, i, tercer paràmetre, el temps d'arribada a una unitat d'hemodinàmica. I en base a aquests tres paràmetres decidim el 2014, amb els números tancats del 2014, que aquests paràmetres ja permetien obrir aquestes unitats vint-i-quatre hores, aquest Govern. I, per tant, li recordo que això no és un criteri simplement de necessitats o mobilitzacions ciutadanes, que també, i són totalment respectables, però obeeixen a criteris que marquen els professionals.

I, per cert, he de dir-li que Catalunya, en el rànquing d'Europa, està en el segon lloc en supervivència de l'infart de miocardi, després de Dinamarca, amb un 6,5 per cent de mortalitat.

Per cert, també he de dir-li que, quan parlem d'infarts, no parlem de tots els infarts, eh? Els infarts que necessiten hemodinàmica són uns infarts que...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Salut

...tenen una cosa que es diu... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Senyora diputada, li queden deu segons.

Núria Segú Ferré

Senyor conseller, la memòria és selectiva, és cert. El 2010 s'havia d'avaluar el Codi infart. Vostès no ho van fer. Vostès no ho van fer, i tenim les conseqüències que tenim. I, malauradament, vostès van tard. Digui el que digui, senyor conseller, vostès van tard (*remor de veus*)...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

Desitjaria que no fos tard i malament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la internacionalització de l'economia.

Pregunta

al Govern sobre la internacionalització de l'economia (tram. 310-00438/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Puig, nosaltres estem convençuts que el sector exterior és un dels pilars de la recuperació, de la recent o incipient recuperació de la nostra economia, i pensem que hi han dades que ens avalen, no? Per exemple, l'evolució de les exportacions, en termes interanuals..., fins al mes de novembre havien crescut un 1,7 per cent; però també... I aquestes dades –perdó– són referències amb el que són els països punters de la zona euro, perquè estan per sobre. També és un bon indicador de la salut del sector exterior si parlem de l'evolució del turisme; sense anar més lluny, també en dades interanuals, fins al novembre el creixement dels turistes a Catalunya ha estat del 7,3 per cent.

Però no ens enganyarem: quan parlem d'internalització no podem parlar només d'exportacions o només de turisme; hem de fer referència forçosament a les inversions que les empreses estrangeres fan a Catalunya, i també cada vegada més hem de fer referència també

a les inversions que els empresaris catalans fan a l'estranger.

Sabem que, a més a més, a Catalunya tenim una bona posició per captar inversió estrangera, no?, sobretot per la ubicació geogràfica, i, tot i que tenim mancances en infraestructures, també és un element competitiu en aquest aspecte. Però també cal tenir present la nostra estructura empresarial, que és diversa i dinàmica, i el nivell de qualificació i preparació dels nostres recursos humans. I la prova que això és així és que a Catalunya ja tenim ubicades més de 5.700 empreses estrangeres.

Ara bé, recentment, el Ministeri d'Economia ha fet públiques unes dades d'inversió estrangera que parlen d'una forta davallada i que, a més a més, avui ja s'ha corregut a vincular aquesta davallada amb el procés sobiranista que està vivint el nostre país.

Per tant, des d'aquest punt de vista, conseller, nosaltres voldríem saber quina és la valoració que fa vostè sobre el procés d'internalització de l'economia catalana i, concretament, sobre les dades conegudes d'inversió estrangera a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta, i gràcies, diputada; l'oportunitat s'ho val. L'economia catalana històricament s'ha caracteritzat per la seva capacitat d'atreure inversió estrangera, més de cinc mil multinacionals, i potser dades que la gent no coneix: el 41 per cent de totes les empreses estrangeres de l'Estat espanyol estan ubicades a Catalunya; el 37 per cent de totes les alemanyes; però, per exemple, el 87 per cent de totes les empreses japoneses de l'Estat espanyol estan a Catalunya; el 84 per cent de les nord-americanes estan a Catalunya; el 71 per cent de les austríaques estan a Catalunya. És a dir, Catalunya concentra aquesta activitat.

Ara bé, és veritat que en els darrers dies s'han donat unes dades amb referència a l'evolució de la inversió estrangera dels darrers trimestres, i algú ha corregut a lligar-ho amb el procés sobiranista. Hem fet una anàlisi molt detallada..., i més enllà de l'efecte seu pel fet que les empreses que tenen aquí les seves unitats productives tenen radicada la seva raó social o fiscal a Madrid, i això fa que inversions com la de Hewlett-Packard a Sant Cugat, inversions com la d'Unibail-Rodamco a La Maquinista o inversions com les de moltes altres empreses, per exemple Galp, amb una nova central logística a la Jonquera, es computen a Madrid. Però com que això és un efecte de tots els anys, no afecta aquesta alteració.

El que sí que afecta és una circumstància que hem observat, i és que una inversió important, una adquisició empresarial d'una empresa del sector farmacèutic, de 1.560 milions d'euros, que s'ha identificat clarament

en el registre del Ministeri d'Economia, casualment apareix com a deslocalitzada, i és una operació que afecta una empresa catalana i que, si s'hagués computat, en lloc de reduir la inversió estrangera captada a Catalunya en el darrer any un 45 per cent, resulta que, amb els números ben donats i sense l'efecte seu, estaríem incrementant la inversió estrangera a Catalunya un 35 per cent. (*Algú diu: «Hala!»*) I, per tant, situant-nos –no, «hala!» no– en 2.600 milions d'euros en el darrer any, concentrant el darrer trimestre, si s'hagués computat aquesta inversió correctament, doncs, un 41 per cent de tota la inversió produïda a l'Estat espanyol.

S'ha produït una distorsió greu de l'assignació territorial de les inversions. Ho podríem interpretar com un error tècnic si no fos per la rapidesa amb què la informació va arribar a determinats fòrums que combaten sistemàticament la transició nacional catalana.

En qualsevol dels casos, la notícia és que la inversió estrangera a Catalunya només baixa a l'estadística oficial del ministeri i no al territori ni a la realitat. No lliguin l'evolució de la inversió estrangera amb el procés sobiranista perquè, si no, hauríem d'arribar a la conclusió –potser també s'equivocarien, o no...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...que resulta que va molt bé per a l'economia... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures previstes per garantir l'ocupació efectiva dels habitatges protegits situats en zones amb forta demanda d'habitatge assequible.

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per a garantir l'ocupació efectiva dels habitatges protegits situats en zones amb forta demanda d'habitatge assequible (tram. 310-00439/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, com és sabut i ho hem comentat diferents vegades en aquest plenari, a conseqüència d'aquesta crisi moltes famílies es veuen amb dificultats per a poder mantenir el seu habitatge. Cal treballar, per tant, amb tota la fermesa, tal com s'està fent per part del Govern, per tal de donar una sortida a aquestes famílies que pateixen risc d'exclusió social residencial. Ja ha explicat en aquesta cambra també els esforços pressupostaris que s'estan fent per part del Govern per tal de donar ajuts a aquestes fa-

mílies que tenen pocs ingressos i que tenen aquest perill de perdre el seu habitatge. I a la vegada també ens trobem que existeix una necessitat d'habitatge al nostre país. I justament per aquesta situació de demanda d'habitatge existent al nostre país, avui encara ens cal ser més eficients pel que fa a la gestió dels recursos de què disposa la Generalitat per tal de donar cobertura a aquestes famílies que més pateixen, que sabem que aquesta és la prioritat del nostre Govern.

En aquest sentit, recordem que al setembre del 2011 es va iniciar un pla de xoc per tal de poder posar en disposició tots els habitatges que tenia l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, perquè recordem que ens vam trobar en aquell moment, aquest Govern, amb 3.264 pisos buits. I, per tant, fruit d'aquest pla de xoc es van poder rebaixar els preus dels habitatges per sota del preu del mercat lliure, es van posar habitatges que estaven en compravenda a lloguer i es van agilitzar tots els tràmits dels habitatges, que en aquells moments eren molt complexos.

Però, tot i això, a banda dels habitatges que té la mateixa agència, hi han altres habitatges protegits que estan en altres mans. I, per tant, sabem que en el període de màxima expansió immobiliària hi va haver promotors, tant públics com privats, que van construir nombrosos habitatges protegits, que, després, fruit de la situació econòmica, s'ha propiciat que no hi hagués atorgament de crèdits hipotecaris i per tant aquests habitatges avui continuen encara buits. I, per tant, entenem les dificultats econòmiques de molts d'aquests promotors però això no justifica que avui trobem centenars de pisos buits protegits al nostre país.

I, per tant, en aquest sentit, li voldríem preguntar al Govern en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió què farà el Govern per tal de garantir l'efectiva ocupació d'aquests habitatges que es troben situats en zones on hi ha una demanda d'habitatge assequible.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, molt bon dia. Bé, com sap vostè, el Govern de Catalunya en aquesta legislatura hem fet de la garantia del dret social a l'habitatge una de les nostres més importants prioritats. Hi hem destinat molts recursos preventius i hi hem destinat i hi continuem destinant molts i molts recursos també palliatius de situacions greus que posin en risc, eh?, la integració, en definitiva aquest dret social a l'habitatge. Són coneguts els vuit programes socials que hem posat en funcionament, els 240 milions d'euros que vam comprometre en el decret per garantir el dret social de l'habitatge i que anem desplegant en el curs d'aquesta legislatura.

Com vostè assenyala, però, és molt important també prendre el seguit de reformes i generar el seguit d'es-

tímul que siguin necessaris per fer possible que un parc d'habitatges nous, buits i que tenen el reconeixement de protecció oficial i que en el seu moment van tenir l'acreditació com a habitatges de protecció oficial. Més de 36.000, concretament 33.199 habitatges de protecció oficial, entre el 2007 i el 13, als quals hauríem d'afegir els pocs que s'hi han afegit en aquest any i mig escàs, tenen aquesta consideració i, en canvi, com vostè explica molt bé, doncs, en molts casos estan buits.

Les mesures que hem pres, algunes són conegudes, les altres les estem desplegant en aquests moments. En primer lloc, el que està en tràmit parlamentari, l'impost per gravar els pisos buits en municipis on hi ha demanda acreditada. També programes de cessió d'habitatges de particulars amb la garantia del Govern de Catalunya per possibles impagaments durant alguns mesos. O amb estímuls de petites reformes en habitatges per fer possible que s'incorporin en el mercat de lloguer. Esforços sobretot per garantir la correcta gestió del parc públic d'habitatges. Aquí el Govern de Catalunya –veig el secretari d'Habitatge, el director de l'agència– hem procurat ser exemplars. Ens vam autoimposar un objectiu: que la ràtio de desocupació baixés del 10 per cent en aquesta legislatura, que tinguéssim menys de mil habitatges, dels catorze mil que tenim, com a govern, desocupats. Aquesta ràtio l'estem aconseguint, i en aquests moments tenim 1.180 aproximadament habitatges encara desocupats del nostre parc i pocs més. I inspeccions. Hem començat inspeccions en el món local: vuit-cents habitatges buits i nous no ens els podem permetre a l'àrea de Barcelona, a l'àrea metropolitana. I aquest mes de gener iniciarem també una campanya d'inspeccions en l'habitatge que té un règim de protecció oficial i que va tenir promotors privats.

En definitiva, estímuls i reformes legislatives per fer-los possible.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures previstes per garantir l'ocupació efectiva dels habitatges protegits si... *(Veus de fons.)* No, perdó.

Pregunta

al Govern sobre la declaració de la Festa dels Reis d'Igualada com a Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat (tram. 310-00440/10)

La pregunta següent és sobre la declaració de la Festa dels Reis d'Igualada com a Patrimoni Cultural i Immaterial de la Humanitat, i la formula la il·lustre senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Conseller, fa poc més de quinze dies celebràvem l'arribada dels Reis d'Orient, una festa celebrada arreu de Catalunya i d'una manera molt especial a la ciutat d'Igualada. De fet, vostè, conseller,

ho coneix molt bé perquè ens va acompanyar l'any passat durant la festa, i també ho coneix molt bé la vicepresidenta perquè ens va acompanyar aquest any.

Per a aquells diputats i diputades o gent que ens estigui seguint i que no ho coneguin, els podríem dir que podríem assimilar-ho al fet que tots saben que Berga, per exemple, no s'entendria sense la Patum, o no s'entendrien les ciutats com Valls i Vilafranca sense els castells. Doncs, Igualada no s'entendria sense els Reis i la Festa dels Reis.

Segurament avui els podria donar dades, fets històrics, el perquè de tot plegat i com celebrem la festa, però bàsicament en voldria centrar en un tret molt característic, que és que la festa rau bàsicament en dos fets: en les persones que fan possible la festa i en els valors que representa. Tenim el tema de les persones, amb una implicació de més de mil voluntaris, teixit associatiu, administracions i sobretot, i clau, les famílies, que generació rere generació, durant molts anys, han celebrat aquesta festa amb il·lusió. Tot plegat, evidentment, amb la comissió de Reis al capdavant de tota la festa. Valors: el de la cooperació, el de la integració, el de la solidaritat i el de la implicació.

És per aquesta raó que ja fa temps que s'està treballant per aconseguir que sigui declarada Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat per la UNESCO, una candidatura que compta amb el suport d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya, i, si m'ho permeten, en especial dels diputats igualadins.

Tot això, doncs, per què ho fem? Ho fem perquè volem reconèixer l'esforç d'una festa de llarga tradició, d'una implicació ciutadana molt important, i per reconèixer la solidaritat, els voluntaris, els milers de voluntaris que hi participen, les persones que fan aquesta il·lusió a petits i grans. I, evidentment, per situar Igualada al món.

És per això, conseller, que li agrairíem que ens digués en quin procés es troba per tal que la Festa dels Reis d'Igualada sigui declarada Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta. Senyora diputada, certament, tal com vostè diu, el dia 13 el Consell Assessor de Patrimoni de Catalunya va aprovar la tramitació, va donar llum verda a la tramitació per a la inclusió a la llista de patrimoni de cultura immaterial de la UNESCO de la Festa dels Reis d'Igualada, i ho va fer acollint alguns d'aquests valors que vostè ha expressat: l'arrelament, la mobilització ciutadana, la implicació dels ciutadans en tot el procés, la continuïtat històrica, i aquests elements de valors educatius, de valors solidaris que expressa la festa i que certament s'han convertit en un dels seus senyals, en un dels elements que la identifiquen.

Ara elevarem aquesta resolució al Consejo de Patrimonio Histórico, que és qui té la potestat d'incloure-ho a la llista estatal, que és la que després ho ha de presentar a la UNESCO. Certament, el procediment està poc regulat a nivell estatal, i, per tant, no li puc explicar encara quin podria ser el calendari. Això ens permetria, doncs, que, al costat de la Patum o els castells, l'inventari del patrimoni immaterial del Montseny o la dieta mediterrània, quedés inclosa en la llista de la UNESCO.

Jo voldria, simplement, esmentar dues coses. La bona feina feta per l'ajuntament i per la societat, la comissió organitzadora, la societat civil. Han fet un magnífic dossier de presentació; és d'agrair, i això és el que ha possibilitat, doncs, el seu camí.

I, en segon lloc, voldria expressar que..., probablement algunes persones es pensin que estem parlant de qüestions de folklore més o menys intranscendent, i voldria esmentar justament el contrari. Crec que la importància de la festa en el nostre país té molt a veure amb la producció de sociabilitat. És a través de la festa popular que aconseguim que els nostres pobles i ciutats tinguin aquesta sociabilitat, admirada i admirable, que fa possible la integració, la cohesió, la identitat, la identitat compartida, i també el sentit de pertinença. Totes aquestes coses estan darrere de l'activitat festiva i és per això que és tan significativa i important per a la nostra vida col·lectiva.

Per això em penso que hem donar les gràcies a tots els ajuntaments i a totes les comissions associatives que impulsen aquest tipus d'iniciatives, perquè el que ens estan donant és justament cultura constituent; és a dir, aquella cultura que fa possible que puguem dir que Catalunya és un país on la integració, la solidaritat i la convivència estan en primer pla.

Gràcies a Igualada per la seva magnífica iniciativa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques d'habitatge i els desnonaments.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'habitatge i els desnonaments (tram. 310-00443/10)

La formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots, i especialment als treballadors d'A. J. Ruz, a Sils, amb prop de cent dies en vaga indefinida.

Conseller Vila, abans de fer la pregunta, provarem de si som capaços de posar-nos d'acord en el diagnòstic, perquè, si no ens posem d'acord en la realitat, és difícil parlar de solucions i alternatives. I val la pena saber si estem parlant del mateix país.

Com a diagnosi, i atès que no tenim cap altra hipòtesi que la realitat, ens agradaria saber si vostè comparteix, si estem d'acord que la demanda d'habitatge de

protecció oficial s'ha intensificat i enfilat el 2014 fins a les 75.000 sol·licituds; si estem d'acord que el total de prestacions d'urgència especial es limita a 2.327 casos; si estem d'acord que el lliurament d'habitatges públics el 2014 no arriba a 934 unitats; si estem d'acord que fins a l'octubre els lloguers per borsa de mediació no van més enllà de 1.395; si estem d'acord que tornem a ser la societat amb més desnonaments i execucions hipotecàries; si estem d'acord que el 9 per cent dels pisos del parc públic estan desocupats –1.180, ho acaba de dir vostè mateix–, i si estem d'acord que d'aquell bloc que acumula miserablement la Sareb, milers de pisos buits, només n'han aconseguit alliberar nou-cents. És l'anatomia i la cartografia i la radiografia de com es desampara i es desatén el dret a l'habitatge en el nostre país.

I ens agradaria saber, finalment, si, fruit de l'especulació salvatge i del tsunami immobiliari, comparteix que aquest país té 450.000 pisos buits, dels quals 100.000 estan en mans de la banca i 80.000 estan nous de trinca, i quan..., contraposats a 230.000 unitats, que és el que s'estima com l'emergència habitacional a casa nostra.

Gràcies, conseller. Si estem d'acord seguirem.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, en el que podem estar d'acord és que aquest és un tema molt greu, aquest és un tema molt important, en què el Govern de Catalunya estem fent grans esforços. Som la primera comunitat autònoma que més recursos destina a les polítiques socials d'habitatge; la primera comunitat autònoma, la que més recursos hi destina. I ho fem després d'haver reprès un bienni en què estàvem pràcticament sols fent-ho, el Govern de Catalunya i el món local, sense la presència de l'Estat, que pràcticament va desaparèixer a l'hora de fer polítiques socials d'habitatge. Malgrat això, vostè fa una diagnosi que jo no vull entrar en el detall concret de les xifres: algunes les comparteixo, les altres no.

Quan parlem des del punt de vista de desnonaments, admetent-li la gravetat dels fets, com vostè sap, les dades clau ens les aporta el Consell General del Poder Judicial. I aquí les dades que tenim de desnonament inclouen una xifra important d'impagaments d'hipoteca i inclouen també desnonaments que tenen a veure amb l'impagament del lloguer. A vegades, senzillament amb el simple abandó de l'habitatge, eh?, persones físiques acostumades... –és molt tradicional, massa, aquí–, que s'acomiadin a la francesa, i que, per tant, per al propietari l'única manera de recuperar el lloguer és anant als jutjats a demanar-ne el retorn, etcètera.

En tot cas, nosaltres..., el que li puc insistir és que de les xifres que diu que es donen a Catalunya de llançaments tingui present que el 90 per cent es donen sobre

immobles que són buits, que no són, per tant, primera residència i que, per tant, tenen a veure amb solars, amb pàrquings, etcètera. Això no vol dir que el Govern de Catalunya no sigui sensible a aquesta altra realitat, els casos realment traumàtics i que amb dades del Departament d'Interior continuen sent importants, i el 2013 ho van ser: més de 374 desnonaments on van acabar intervenint, efectivament, els mossos d'esquadra. Els fets són greus i hi continuem treballant.

Però, fixi's, eh?, que en termes relatius jo diria que som una de les comunitats autònomes que més està remuntant aquesta situació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, conseller. És que aleshores hauríem d'estar d'acord amb el fet que el grau de cobertura sobre la demanda que hi ha... –parlo ara de pisos de protecció oficial, eh?–, si hi ha 76.000 demandes i no es cobreixen la gran majoria, estem en un grau de cobertura i desamparament que afecta gairebé el 90 per cent dels sol·licitants. I, aleshores, la pregunta lícita és: per a què serveix la política o per a què serveix un govern que desampara un 90 per cent de sol·licitants?

L'últim informe de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya és del 2012, i vostès ho deien: «La previsió de problemes és la més alta de les observades des de l'any 2012.» I, clar, la pregunta és: quina sensació genera una gota freda en un desert calent o com s'omple aquest buit? Vostè ha anunciat mesures abans, en l'anterior pregunta, però la pregunta és l'extensió: fins a on arribarà aquest abast a moltes més persones, o, dit d'una altra forma, què hem après de la crisi i quin sentit té construir gratacels faraònics de vint-i-cinc plantes a Barcelona World quan el dret a l'habitatge digne no és encara efectiu per a milers i milers de persones a casa nostra?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor diputat, enguany el pressupost que aprovarem, ho espero, en les properes setmanes incorpora 16 milions d'euros més per fer polítiques que complementin les que hem dut fins ara en aquest darrer bienni.

No només això, gestionem més correctament que mai el nostre parc públic d'habitatge. I abans m'hi referia: el 2010 teníem el 23 per cent del parc dels habitatges públics de la Generalitat desocupat; en aquests moments estem per sota del 10, vol dir que s'ha fet feina. Hem fet reformes de la Llei d'habitatge del 2007 que entraran en vigor a partir de finals de gener d'enguany per fer possible la inspecció prèvia a la sanció que podrà dur a terme el món local. Això serà una realitat.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Hem identificat aquests vuit-cents habitatges en l'àrea metropolitana... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La darrera pregunta al Govern és sobre els riscos i les conseqüències de la limitació horària de les unitats d'hemodinàmica de Girona, Tarragona i Lleida.

Pregunta

al Govern sobre els riscos i les conseqüències de la limitació horària de les unitats d'hemodinàmica de Girona, Tarragona i Lleida (tram. 310-00434/10)

La formula la il·lustre senyora Carme Pérez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, abans de res, en nom propi i del meu grup parlamentari, vull expressar el nostre condol i la nostra solidaritat respecte als familiars i als amics del pacient que, malauradament, va morir durant el trasllat des de Tarragona a Bellvitge per raons almenys relacionades amb la manca de cobertura, amb la manca d'operativitat de la unitat d'hemodinàmica d'aquella ciutat.

Miri, conseller, la prestació sanitària, com vostè sap, és una obligació de mitjans, no és una obligació de resultats. És evident que ningú pot garantir que aquest pacient si hagués pogut estar sotmès a una angioplàstia primària a Tarragona perquè la unitat hagués estat operativa no podem assegurar si estaria viu o si no estaria viu. Però el que és evident –i això li ho pot dir qualsevol expert– és que no se li van donar totes les possibilitats, no se li van donar tots els mitjans de què com a mínim tecnològicament es disposava per poder-li donar aquesta oportunitat.

Les unitats d'hemodinàmica, com vostè sap molt bé, són unitats costoses, amb una tecnologia complexa que requereix cost i requereix una gran professionalitat i expertesa per poder actuar. I, per tant, és evident que no es pot disposar d'una unitat a cada municipi, però el que sí que resulta una incongruència és fer aquest esforç pressupostari, aquest esforç d'inversió i de dotació per després per una part molt minsa, que és dotar de personal ja no amb cobertura potser amb presència física, però sí localitzable, aquestes unitats perquè no estiguin senzillament amb horaris de dotze hores...

Em consta, conseller, que el seu departament va ampliar l'horari previ, que era pràcticament un horari d'oficina, com si els infarts poguessin tindre horaris d'aquest tipus; però el que ha quedat palès, conseller, és que aquest horari, aquesta dotació personal ha estat

insuficient i aquest pacient no ha disposat, com a mínim, de totes les possibilitats.

No se li escapa a ningú que hi han responsabilitats prèvies també respecte a aquest horari, però ara en aquest moment són vostès els que governen i són vostès els que tenen l'obligació de garantir la seguretat dels pacients i el seu dret a la vida sigui quin sigui el territori en què estiguin localitzats. Ha quedat palès, malauradament, que les retallades i les contencions econòmiques posen en risc la seguretat dels nostres ciutadans.

Jo li vull preguntar, conseller –vostè ja ho ha anunciat–: quan farà que siguin operatives aquestes unitats amb tot l'horari i de quina forma ho farà, amb prestació fixa o a través de guàrdies localitzables, i com pensa fer front, el seu departament, a les responsabilitats jurídiques que de tots aquests fets...

La presidenta

Senyora diputada...

Carme Pérez Martínez

...se'n puguin derivar?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Carme Pérez, miri, el primer que vol que les unitats d'hemodinàmica funcionin les vint-i-quatre hores, d'acord amb els paràmetres que tenim i que el Pla director de cardiologia determina, sóc jo mateix. Per tant, ja ho vaig anunciar el 2014, que això seria així.

I, com vostè diu molt bé, l'equipament tecnològic el tenim, però sap també molt bé que requerim gent amb garanties de perícia i amb garanties de dedicació, i no tenim tots els hemodialistes necessaris en aquests moments a Tarragona, eh? Per tant, parlo de Tarragona, però puc parlar exactament igual de Lleida o puc parlar exactament igual de Girona. Però per això a partir del començament del mes de gener cada un dels hospitals està fent el seu pla perquè en les properes setmanes puguem posar en marxa, organitzativament i amb eficàcia, aquesta segona ampliació horària de les nostres unitats d'hemodinàmica.

Nosaltres preveiem que a Catalunya, malauradament, tindrem uns 6.600 infarts. I això, malauradament, és així. I sabem que d'aquests 6.600 uns 2.800 seran tributaris i angioplàsties primàries, i que, malgrat això, d'aquests 2.800 amb angioplàstia primària tindrem una mortalitat aproximada del 6,5, com deia abans, la segona, hi insisteixo, de tot Europa després de Dinamarca.

Per tant, jo crec que el nostre Codi infart... Que, per cert, el president de la Societat Espanyola de Cardio-

logia quan va venir aquí –vam fer la valoració que diuen que no hem fet, pública, del Codi infart– va demanar que com era possible que això ho tinguéssim a Catalunya i això no s'estengués a la resta d'Espanya, eh? I això ho va demanar el president de la Societat Espanyola de Cardiologia.

Crec que en aquests moments no podem fer especulacions en un sentit o en un altre de què hauria passat o no hauria passat, perquè no solament hi ha aquest cas, hi han molts més casos en tots aquests anys. I sí que hem de respondre amb allò a què ens vam comprometre el 2014, amb allò que diu l'informe del Pla director de cardiologia, el 2014. El juny del 2014 diu que amb el tancament de les dades consolidat el 2014, si es consoliden les dades que tenfem a la mitat seria tributari un horari de vint-i-quatre hores a les unitats d'hemodinàmica que abans he dit. I això és el que estem fent.

Per tant, no tenint en compte simplement aspectes merament locals, eh? L'hemodinàmica allà en el Joan XXIII no és per a la ciutat de Tarragona, que també, és sobretot pel temps de Terres de l'Ebre; i la de Lleida no és solament per a la ciutat de Lleida i la seva conurbació, sinó que també és per a la Vall d'Aran.

Per tant, aquests factors distància-temps són els que, d'alguna manera, avalua el Pla director de cardiologia. Els cardiólegs diuen «endavant», i tots estem d'acord –els cardiólegs, jo i tothom– que ja podem passar a la fase última...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...del procés: vint-i-quatre hores.

La presidenta

Passem, ara, a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'anunci de la convocatòria d'eleccions anticipades i la creació d'estructures d'estat (tram. 317-00258/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, senyor president. Bon dia a la cambra. Bé, tràgicament hem de dir –tràgicament– que ens alegrem que finalment la setmana passada es posés fi al lamentable espectacle viscut els darrers mesos, des del 9 de novembre fins a aquesta setmana passada. Una situació creada –a ningú se li escapa, tothom ho va veure molt clarament– per una proposta seva que cap altra força política compràvem.

Un anunci, el de la setmana passada, on bàsicament posposa unes eleccions que nosaltres enteníem com a compromís democràtic d'immediat compliment després del 9 de novembre. I diu una obvietat: que les llistes no seran com vostè vol, sinó que seran fruit del que les forces polítiques i la diversitat del país voldrà.

Anuncia estrambòticament que en sis mesos es posarà a fer estructures d'estat que en dos anys no ha estat capaç de posar ni d'engegar, ni de posar dempeus ni d'engegar amb consistència. Anuncia quatre lleis, el desplegament de quatre lleis absolutament autonòmiques, que vostè considerarà estratègiques, que poder poden ser més o menys útils, però que res tenen a veure amb cap transició nacional. Anuncia que negociaran uns pressupostos absolutament autonòmics, on poca o cap partida hi ha que vagi encarada a cap transició nacional. I anuncia que refà un pacte de legislatura que no ens ha portat res de bo a la ciutadania, més enllà del 9 de novembre, que tampoc requeria cap pacte de legislatura. De debò que Esquerra té una paciència de sants amb vostès.

Ara torna a tenir temps per refer el seu espai polític, el seu partit, que és el que a molta gent li ha semblat que buscava desesperadament els darrers mesos, quan les enquestes li eren adverses. O expliqui'm, si no, que això que li he explicat, aquesta descripció que he fet no és així. Vostès estan començant a confondre el camí cap a la independència amb el camí cap a la unitat perpètua i eterna de Convergència amb Esquerra Republicana.

En l'anunci de la setmana passada no hi havia cap argument consistent, no hi havia cap reflexió sobre el full de ruta i no hi havia ni tan sols la fórmula de com convertir les eleccions en plebiscitàries. Miri, venim d'un 9 de novembre en el qual no es van atrevir a desobeir en el marc juridicopolític de l'Estat espanyol, és a dir, executar la ruptura amb l'Estat espanyol. Hi va haver 9 de novembre, la gent hi va participar, però d'aquí se'n derivava un compromís democràtic en transformar un referèndum impossible, o un trencament que no es va dur a terme, en unes eleccions plebiscitàries que permetessin executar aquest referèndum. Hi estem d'acord, però vostè endarrereix i posposa aquest compromís...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...fins a la tardor.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, no li puc contestar cap pregunta perquè no me n'ha fet cap, però de tota manera, doncs, faré una valoració sobre la

seva intervenció, tot i que li he de recordar que aquest és un torn de preguntes, en aquest cas, al president de la Generalitat.

Vostè em deia que no vam fer re el 9 novembre que incomodés l'Estat i que significués no sé què d'una desobediència, etcètera. Doncs, senyor Arrufat, no sé per què aleshores tenim una querella tres membres del Govern per quatre presumptes delictes. Desobediència és un d'aquests delictes. Jo crec que a un diputat com vostè això li hauria de donar algun valor. Perquè, si no li dóna valor a això que va fer el Govern, vol dir que li està donant valor al que fa l'Estat. I, òbviament, no és el cas. Ja li ho dic jo: òbviament, no és el cas. Perquè els conec i sé que no és així. Però vagi amb compte com fa les valoracions perquè es podria interpretar d'aquesta manera a base de donar canya al Govern de Catalunya per haver complert els mandats parlamentaris que s'havien votat en aquest mateix Parlament i per haver complert els programes electorals, i per haver complert amb el debat d'investidura, i per haver complert amb el pacte sobre la pregunta que es va fer al desembre del 2013 i amb la data del 9 de novembre. Per tot això. Doncs, home, Déu n'hi do.

Si això li mereix aquesta consideració, senyor Arrufat, entenc que vostè aleshores està en un altre registre i no sé si està defensant el procés sobiranista o simplement li vol donar canya al Govern de torn, que probablement, doncs, deu ser el seu compromís avui mateix, no?

Segona cosa: vostè ens diu que ara començarem a fer les estructures d'estat. No, senyor. Primer, d'estructures d'estat en aquest país se n'han fet des de fa molt temps. I, segon, n'hi ha algunes que no s'havien fet mai, per exemple, la hisenda pròpia, que aquest Govern hi ha treballat com ningú. I prova d'això és que ja fa més d'un any es va signar un conveni amb les quatre diputacions catalanes, precisament per coordinar tots els aspectes tributaris d'allò que existeix en aquest moment en el nostre país.

I després li vull recordar també una altra cosa: quan vostè ens diu que els acords són només entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, òbviament, vostès no hi són, però hi podrien ser, si volguessin. Tampoc fan cap pas per ser-hi. Ara, dit això, li vull recordar que aquests acords també es van fer en el marc d'algunes trobades on hi havia les entitats sobiranistes, diguem-ne, més destacades o principals d'aquests darrers temps. I, per tant, la crítica és a tothom, senyor Arrufat?

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cost de la creació d'estructures d'estat i el deute de la Generalitat (tram. 317-00253/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, vist que no li surten els números, vostè ha decidit finalment posposar l'agonia d'aquest Govern fins al 27 de setembre i ha anunciat públicament que vostè pensa utilitzar l'autonomia de Catalunya per desmuntar l'autonomia de Catalunya; és a dir, utilitzar el poder, lògicament, del Govern autonòmic per, amb els pressupostos arruïnats de la Generalitat que depenen del FLA, és a dir, sense un duro, crear estructures d'un estat que vostè, lògicament, ni presideix ni pot crear ni de vostè depèn.

Jo li pregunto, senyor Mas, quant ens costarà als catalans tota la seva fugida endavant del cas Pujol, quant ens costarà la creació fictícia d'aquest estat paral·lel, i, evidentment, quant ens costaran aquests sis mesos, perquè a partir de setembre, si vostè no governa i les enquestes es compleixen i vostès no tenen majoria, hi haurà un govern que, lògicament, no permetrà un estat paral·lel, sinó un sol estat, un estat de benestar i un estat per a tothom.

Per tant, li pregunto, senyor Mas, que a vostè li queda fins al setembre de Govern: pensa posar en marxa i gastar els diners dels catalans, els que no tenim, a crear una estructura paral·lela d'estat? No en té prou amb un estat, que en volem dos? No n'hi ha prou amb l'Administració pública que tenim, que en volem una altra? I com la pagarem, senyor Mas?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, quant ens costarà i si ens ho podem pagar o no. Catalunya s'ho pot pagar perfectament. Altra cosa és que amb el drenatge fiscal que es produeix en aquest país, amb el dèficit fiscal, doncs, evidentment, surten molts recursos que no tornen. Però si es quedessin més en aquest país dels que produeix la mateixa Catalunya, ens podríem pagar això i molt més.

I dit això, li vull recordar que tot el que signifiquen aquests passos per anar creant estructures d'estat són un percentatge pràcticament ínfim del pressupost de la Generalitat. Li recordaré una dada que és molt important: el 71,2 per cent del pressupost de la Generalitat, gairebé 3 euros sobre cada 4, van a sanitat, a ensenyament i a serveis socials.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, senyor president, vostè ha acumulat, de 30.000 milions d'euros que va deixar el partit del senyor Junqueras i els seus socis de govern, avui dia a tenir 67.000 milions de deute a la Generalitat. És el fracàs econòmic del seu Govern. Ens està vestint èxit i és un fracàs;

un fracassat políticament perquè el seu Govern ens deixa un forat a Catalunya de 67.000 de deute. Els nostres fills i els nostres néts estaran pagant el deute que el seu Govern ha fet.

Vostè parla de números. Miri, senyor Mas: Spanair, 200 milions d'euros a les escombraries; el projecte fantasma del Barcelona World, que no existeix ni se l'espera. Senyor Mas, vostè..., l'ATLL: els diners, els milions d'euros que haurem de pagar de la seva «xapussa», del seu nyap a l'hora de donar concessions administratives. Aquesta és la realitat. I vostè ara vol posar en marxa un estat paral·lel quan no som capaços de pagar ni l'estat de benestar que tenim. I si ens dediquem a governar amb el que tenim, de millorar la gestió, de fer reformes a Catalunya, d'intentar crear seguretat jurídica, seguretat econòmica, vostès destinaran un 12 per cent més a crear noves ambaixades i política exterior, senyor Mas. Aquestes són les seves prioritats.

Vostè va parlar d'internacionalitzar el conflicte, termes per a aquest país, per als que hem patit molt en aquest país després del terrorisme, que no es podrien tornar a pronunciar. Internacionalitzar el conflicte, senyor Mas? Que no volem conflicte, que volem solucions! Per tant, senyor Mas, no gastis més a crear conflictes, gastis els diners que tenim a gestionar aquests sis mesos, que després quan vinguem uns altres a governar deixarem de construir estats paral·lels i construirem l'estat del benestar.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, si un dia vostè governa, sap què li passarà el primer any? Que augmentarà el deute. I sap per què l'augmentarà, si un dia arriba a governar, que espero que no? Perquè aquell any farà dèficit. I si vostè, doncs, parlés de cara a la ciutadania amb un mínim de coneixement –que em sembla que a vegades, doncs, no ho fa del tot– explicaria que mentre les administracions fan dèficit, s'han d'endeutar. Perquè dèficit vol dir que gastes més del que ingresses. I com es paga la diferència? Doncs, endeutant-se. Si gastes més del que ingresses, t'has d'endeutar per la diferència. Quines administracions de l'Estat espanyol avui dia no fan dèficit? Doncs, miri, globalment, les corporacions locals. Totes les altres fan dèficit; per tant, totes les altres s'estan endeutant. Així de clar i així d'elemental.

La gran pregunta és, per jutjar la gestió d'un govern: estem fent el mateix dèficit que ens vàrem trobar? I vostès diuen «més». Aleshores, escolti'm, si vostès diuen «més» la ignorància ja és total, perquè resulta que n'estem fent la meitat. I no li ho dic jo, és que ho diu el Ministeri d'Hisenda. Suposo que vostès a ells els donen una gran credibilitat i a nosaltres cap, però ho diuen ells. Estem fent, com a mínim, la meitat del dèficit que s'estava fent fa quatre anys en aquest país. Per tant, és evident que encara segueix creixent

l'endeutament. Però a un ritme molt inferior al que hi havia, i, per tant, estem fent en aquest sentit, senyor Rivera, una bona gestió de sostenibilitat per al cas que arribi un dia al Govern, que espero que no, que s'ho trobi millor.

I última cosa: la nostra prioritat és reduir l'atur, i ho estem fent; créixer econòmicament, i ho estem fent, i reduir el fracàs escolar, i ho estem fent. Entre altres coses.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la nova imputació d'Oriol Pujol i la deslocalització d'empreses (tram. 317-00255/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia, president. Ara que ja tenim situada la data electoral per al 27 de setembre, per a Iniciativa i Esquerra Unida aquestes eleccions ens han de servir per fer fora les seves polítiques socioeconòmiques, i també per fer net en el nostre país. Evidentment, cal construir estructures d'estat, però cal que aquestes estructures d'estat, senyor president, siguin netes. Precisament, de fer net de les polítiques actives contra la corrupció és del que avui li voldria preguntar.

Senyor Mas, com valora vostè la nova imputació del senyor Oriol Pujol? En un moment en què Catalunya passava de la primera a la segona divisió de les polítiques industrials hi havia qui feia negoci amb el patiment dels treballadors. Sembla que el senyor Pujol feia de facilitador per deslocalitzar empreses com Yamaha, Sharp o Sony, mentre els treballadors d'aquestes empreses lluitaven per garantir els seus llocs de treball i, a sobre, moltes d'elles instal·lades en terrenys cedits per la Generalitat.

President, no em digui que aquest és un cas familiar, perquè la nova imputació del senyor Pujol traspassa la frontera de la família. Secretari general de Convergència i Unió i president del grup parlamentari en aquell moment, i sembla que feia negoci amb la reconversió de diverses empreses. Com ho valora vostè, senyor Mas?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mena, el que pugui afectar el senyor Oriol Pujol ho decidiran, òbviament, els tribunals. Si vostè mateix em diu que està imputat, doncs, vol dir que està amb un procés judicial, no?

I si està amb un procés judicial, m'imagino que si vostè respecta l'estat de dret respectarà també que aquest procés judicial no només comenci, sinó que, a més a més, doncs, s'acabi; i, quan s'acabi, veurem si a criteri de l'únic que ho pot jutjar, que són els tribunals, hi ha hagut irregularitats, com vostè assenyala, o no. Ho veurem. En el cas del senyor Oriol Pujol.

Jo li parlaré del Govern de Catalunya, que és la meua responsabilitat. I el Govern de Catalunya, en tots aquests casos que vostè ha dit i des del moment en què nosaltres hi vàrem arribar, el que ha procurat és que, si hi havia una deslocalització perquè una empresa estrangera volia marxar –i això no només ha passat mentre governàvem nosaltres, eh?, senyor Mena–, que aleshores, aquestes instal·lacions, i sobretot la gent que hi treballava –per exemple, la Sony n'és un cas molt exemplar–, que es poguessin aprofitar per part d'altres empreses que invertissin allà i es quedessin amb la gent que hi estava treballant. I això, senyor Mena, que és la responsabilitat del Govern, s'ha fet o no s'ha fet? La resposta és que sí. Per tant, el Govern ha actuat correctament perquè davant d'una desinversió d'una empresa estrangera, aquelles inversions estratègiques, algunes d'elles molt importants, no es perdessin i es poguessin aprofitar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí, president, esperarem al judici; però, sap què passa? Que com que vostè es nega a comparèixer en el marc de la comissió d'investigació, Iniciativa i Esquerra Unida no tenim cap més sortida que demanar-li explicacions en aquesta sessió de control. Nosaltres voldríem, desitjaríem que per construir el país net que la gent ens està exigint vostè comparegués a la comissió d'investigació i expliqués el seu passat com a conseller d'Economia. Ja no són només les explicacions del president de la Generalitat les que volem escoltar, ara també són imprescindibles les del senyor Artur Mas, conseller i dirigent, en aquells moments, de Convergència i Unió. No només vostè no compareix, sinó que tampoc no donen compliment a una resolució d'aquest Parlament que exigeix personar-se en tots aquells casos que lesionin els interessos de la Generalitat de Catalunya. I vostès incompleixen i no ho fan.

I és que, senyor Mas, quan algú vol construir un nou país, cal que desbrossi el solar sobre el qual vol fer la construcció. I vostès, senyor Mas, tenen el solar completament enfangat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ara veig per on anava, vostè. Jo, al principi, em pensava que l'interessaven les empreses i, per tant, els treballadors. Ara he vist que

no. Perquè quan jo li he contestat sobre el que havia fet el Govern sobre la localització d'empreses, algunes estrangeres que marxaven i algunes catalanes que invertien perquè la gent es pogués quedar en aquestes empreses, vostè, en la segona part de la pregunta, que tenia una oportunitat d'or per discutir sobre política industrial i sobre què havia passat amb la Sony o sobre què havia passat amb altres localitats de Catalunya, l'ha desaprofitada.

I li ho torno a dir, senyor Mena: vostè farà els discursos que vulgui, però, primer, a aquest Govern, mentre jo l'he presidit, no se li ha descobert i no se li ha trobat, perquè no existeix, ni una sola irregularitat. I això potser que ho comencin també a reconèixer en algun moment. I, segon, aquest Govern, quan hi ha hagut desinversions d'empreses estrangeres, s'ha ocupat... –a través dels seus mecanismes i a través de la seva sensibilitat–, s'ha ocupat que aquestes deslocalitzacions d'empreses estrangeres quedessin perfectament complementades per empreses del país o d'altres que tornessin a invertir. I ho hem aconseguit.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions cada any i mig (tram. 317-00259/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyor Mas, vostè creu que és positiu per a l'economia catalana i per als catalans que tinguem eleccions cada any i mig? Sap d'algun altre lloc del món on es produeixi aquesta situació de manera permanent, com la que està fent vostè aquí, a casa nostra?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, si hi ha eleccions a Catalunya tres anys després del començament d'aquesta legislatura és per un motiu, i el motiu són vostès. Sí, així de clar. Perquè si en aquest país s'hagués pogut fer allò que s'ha fet en altres països molt més madurs democràticament, que no deu ser el cas d'Espanya, que és acordar els termes d'un referèndum, per poder votar sobre el que es va votar a Catalunya, com ha passat en el Regne Unit amb Escòcia o per dues vegades en el Canadà amb el Quebec; si s'hagués pogut fer això, les eleccions catalanes s'haurien fet quan tocaven. Però com que vostès això no ho toleren, i són molt intransigents, i no hi ha hagut ma-

nera de parlar amb vostès ni tan sols de negociar res, i només es dediquen a presentar querelles per tot arreu, que és el seu estil, al final hem de fer eleccions. Perquè la gent ha de poder dir la seva i ha de poder votar sobre aquest fet transcendent.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor Mas, se li ha de reconèixer que vostè és genuïnament creatiu, de veritat. Ara resulta que les eleccions les convoquem nosaltres. Potser fins i tot les he convocades jo, perquè, és clar, com que tot és culpa nostra, vostè m'ha preguntat a mi per convocar aquestes eleccions perquè s'hi ha vist abocat.

Miri, senyor Mas, jo crec que no té arguments. Vostè té el mèrit d'equivocar-se permanentment. Té el mèrit de convocar eleccions cada any i mig a Catalunya. Vostè, en quatre anys i nou mesos haurà convocat eleccions que li dura la legislatura divuit mesos, totes i cadascuna d'elles. Això no hi és enlloc del món, i miri que vostès miren precedents internacionals. Per tant, a més d'això, vostè va perdent diputats i suports parlamentaris. Deu ser també culpa del Partit Popular. Què farien vostès sense el Partit Popular?

Parlant que és tan intransigent i que no parla amb vostè, el Partit Popular, ja veig que la seva entesa amb el presumpte líder de l'oposició és excel·lent. Per això ho hem vist, que s'entenen tan bé. Però, escolti'm, el que vostè vol fer ara és la campanya electoral més llarga de la història. El que vol fer és convertir el Parlament i convertir el Govern de la Generalitat en la seva campanya. No m'estranya: la seva la tenen embargada; no tenen credibilitat ni amb les sigles de Convergència Democràtica ni amb fer campanya a la seva seu.

Volent utilitzar els pressupostos per fer pressupostos de campanya i, a més, ho estan fent enganyant a tothom. Ja saben el senyor Junqueras i els altres líders de l'oposició que resulta que vostè, aquests 2.183 milions que va posar als pressupostos ficticis, resulta que ara al senyor Montoro li diu que no hi són, diu que són de concessions i de privatitzacions? Vostè enganya a tort i a dret, al PP, al PSOE, al PSC, a Esquerra i als catalans.

Miri, vostè ha fet una pèssima gestió econòmica. Vostè no ha pres cap mesura per reduir l'atur; hi han més aturats de llarga duració, hi han menys persones que cobren la renda mínima d'inserció, hi han menys persones que poden tenir beneficis socials; no ha fet el fons de solidaritat energètica, que amb els diners del tricentenari ja podia haver pagat vostè les factures del gas i de la llum dels pobres a Catalunya.

Vostè estan enganyant a tothom i, a més, està fent perdre inversions a Catalunya. Senyor Puig, les deslocalitzacions, vostès són experts –el senyor Oriol Pujol Ferrusola sembla que ho sap molt bé, presumptament.

Però l'efecte seu fa vint-i-tres anys que es calcula al Ministeri d'Economia...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...per tant, no vagin enganyant. I només dir-li una cosa, senyor president... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyora diputada! *(Remor de veus i aplaudiments.)*

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, deixi'm que somrigui una mica, perquè vostè deia que estem en campanya electoral? Però si acaba de fer un míting, senyora Sánchez-Camacho. *(Rialles.)* Com a primer míting no és que li hagi sortit del tot malament, aquesta vegada, eh?, però pot millorar. Jo crec que millorarà en els propers temps, sí. *(Remor de veus.)* Crec que millorarà des del punt de vista dels mítings –des del punt de vista dels mítings–, no?

Per cert, ja que vostè s'escandalitza tant respecte de la convocatòria d'eleccions, li llegiré el que vaig dir en el discurs del debat de política general de l'any 2013, fa gairebé un any i mig: «Si malgrat la nostra inequívoca voluntat de diàleg i d'acord, cap negociació amb l'Estat és possible, estic disposat a utilitzar, com a president, tots els instruments democràtics i legals al meu abast, a fi de facilitar que el poble de Catalunya pugui decidir lliurement el seu futur com a país, inclosa la convocatòria d'eleccions. No és l'escenari que desitjo, ni és el millor, tanmateix estic disposat a arribar fins a aquest punt, com a últim recurs, si es pretén silenciar la veu i impedir el vot de les catalanes i dels catalans.»

Senyora Sánchez-Camacho, el PP no ha tingut temps, des del setembre del 2013, per reflexionar sobre aquestes paraules? Ara resulta que vostès estan sorpresos que hi hagi una convocatòria electoral, quan estaven més que avisats que això acabaria així si vostès seguien amb la seva intransigència i la seva intolerància?

I, finalment, senyora Sánchez-Camacho, a Catalunya l'atur s'ha reduït més que gairebé a cap altra comunitat autònoma de l'Estat espanyol, incloses gairebé totes les del PP. Per tant, vigili amb els seus comentaris.

(Remor de veus i aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'eleccions anticipades i la llei de l'Administració electoral (tram. 317-00254/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Senyor president, els socialistes considerem equivocada la seva decisió d'anunciar amb tanta antelació que convocarà per segona vegada unes eleccions anticipades.

No era millor esgotar la legislatura i esperar el nou escenari que s'obrirà després de les eleccions generals? A més, anunciar-ho amb tanta antelació no ens aboca, de fet, a una campanya electoral de nou mesos?

D'altra banda, no creiem que sigui bo barrejar la celebració de la diada nacional de Catalunya amb l'inici de la campanya electoral.

Tampoc no compartim el full de ruta anunciat. Unes eleccions no poden substituir en cap cas un referèndum, i encara menys sense la llista conjunta que vostè pretenia i no ha obtingut. No considerem seriós el compromís d'elaborar una constitució en deu mesos, ni que al cap d'un any s'hagin de convocar, novament, unes altres eleccions anticipades o un referèndum per al qual no tenim competències. Tot això ens sona a una nova fugida endavant.

Però, president, jo sí que vull fer-li una pregunta concreta. I vull preguntar-li concretament sobre l'anunci que va fer de fer una llei d'Administració electoral.

I la pregunta és: significa això abandonar la perspectiva de fer una llei electoral catalana en què vostè, fa temps, va dir que estava disposat a implicar-se personalment?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, vostè entén que la convocatòria és massa anticipada i que hi ha massa mesos fins a les eleccions; és un criteri que jo puc respectar, però, fixi's, el Parlament té molta feina, perquè hi ha moltes lleis en tràmit, tantes com més o menys vint –imagini's si hi ha feina per fer–, sense necessitat d'abordar aquests mesos com estrictament una campanya electoral. De feina n'hi ha molta. Algunes d'aquestes lleis, per cert, són de màxima importància –crec que vostè ho pot reconèixer.

I, després, vostè em parla que unes eleccions no poden substituir un referèndum. I jo li pregunto a vostè, aleshores, i com ho fem? Vostès ens aporten alguna solució per fer un referèndum? No. Vostès ens aporten una solució que és *ad kalendas graecas*; és a dir, mai. Si no ens espavilem, no ho farem mai, senyor Iceta. Si esperem simplement el visticplau, no ho farem mai. I si

esperem la reacció del PSOE, em temo que tampoc, perquè a mi de referèndum no me n'han parlat mai; em parlen de reforma de la Constitució, però mai em parlen d'un referèndum. Per tant, senyor Iceta, s'han de donar solucions. Jo, amb la crítica corresponent, que sempre hi és, òbviament, perquè quan es prenen decisions hi ha crítica, intento oferir solucions.

I, després, el tema de la llei electoral, doncs, segueixo dient exactament el mateix, però, si aquest Parlament no té capacitat –i això els afecta a tots vostès– per fer aquesta llei electoral, alguna cosa hem d'intentar fer, no?, allà on estiguem més d'acord sobre aquesta llei electoral. I això és el que proposem. Que l'Administració electoral a Catalunya sigui a Catalunya, que no depenguem dels òrgans centrals de l'Estat espanyol en aquesta matèria i que aprofitem aquests mesos de feina per tenir com a mínim això, ja que hem sigut incapaços de fer la resta, que és el que hauríem hagut de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Miquel Iceta i Llorens

President, li ho reitero –ja sé que no servirà de molt–, unes eleccions no poden substituir un referèndum, ni aquí ni enlloc.

De totes maneres, la meua pregunta anava sobre la llei electoral. I, president, si vostè es veu amb cor, amb el seu soci intermitent, de fer una constitució amb deu mesos, no podríem fer una llei electoral amb sis? Pregunto. Perquè nosaltres hem dit moltes vegades com la voldríem: una llei electoral com l'alemanya, que garanteixi major proporcionalitat i l'elecció directa de diputats de districte. Per als interessats, lleielectoral. cat; allà trobaran la nostra proposta.

No deu ser, pregunto, que volen separar l'Administració electoral de la llei electoral per estalviar-se la majoria de dos terços necessària per aprovar-la? Podria comprometre's a no aprovar cap disposició en matèria electoral sense el suport de dos terços dels diputats d'aquesta cambra? Pot comprometre's, també, a l'acord, pel que fa al sistema electoral d'Aran, que encara dóna voltes i que hem d'aprovar precisament en el decurs d'aquest Ple? Pensa, el seu grup, votar a favor de l'admissió a tràmit...

La presidenta

Senyor diputat...

Miquel Iceta i Llorens

...de la iniciativa legislativa popular de la llei... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Senyor diputat... (*Pausa.*) Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè segueix criticant que hi hagi eleccions en substitució d'un referèndum, però no aporta cap solució, senyor Iceta.

Per tant, escolti'm, a base de... (*Veus de fons.*) No, no aporten cap solució. A base d'anar-ho criticant tot... Jo ja entenc que estan a l'oposició, però de tant en tant haurien d'aportar alguna solució. La seva proposta és la no-solució. I, aleshores, això no porta enlloc, sincerament. Jo prefereixo arriscar-me i rebre crítiques, que no pas no fer re, que seria, jo entenc, el seu plantejament.

I, després, vostè em parla una altra vegada de la llei electoral. Senyor Iceta, vostès defensen una posició, però han estat capaços de consensuar-la? Ni tan sols amb els seus antics companys del tripartit, no l'han consensuada, senyor Iceta. (*Remor de veus.*) I això necessita, com vostè deia...

La presidenta

Eh, senyor Iceta, si us plau... (*Pausa.*) Si us plau!

El president de la Generalitat

Senyor Iceta, comportament, home! (*Remor de veus.*) Una mica de comportament, home, que és un diàleg civilitzat, aquest. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Si us plau; si us plau, senyor Iceta, vostè ja ha tingut temps per parlar.

El president de la Generalitat

Senyor Iceta, la realitat: ni els seus anteriors socis de govern li avalen la seva proposta.

(*Pausa. Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís de crear estructures d'estat i sobre la conversió del Govern en un govern de transició nacional (tram. 317-00257/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Ara que ja tenim una data per culminar el mandat que tenim en aquesta legislatura, que és l'exercici del dret a decidir, aquesta data del 27 de setembre, aquesta possibilitat, finalment, de votar sobre si serem un estat independent o no –i estic convençuda que això anirà bé,

que això anirà bé, perquè hi han hagut altres processos d'independència que s'han celebrat mitjançant unes eleccions plebiscitàries, com Lituània, Eslovènia, com Estònia..., amb diversos partits i formacions polítiques i assemblees a favor de la independència–, doncs, fa falta que ara arribem a un acord per veure com ens preparem per arribar al 27 de setembre a punt, però també per continuar aquest 28 de setembre, si eventualment, doncs, guanya la independència, com intuïm que passarà.

I aquesta preparació, nosaltres entenem que ha de consistir a ajudar, per una banda, els que més pateixen en el nostre país, i aquí assumint una certa ambició de superar totes i cadascuna de les limitacions autonòmiques que fan que avui no puguem acabar de trobar els instruments d'ajudar els que més pateixen en el nostre país. I, evidentment, en segon lloc, construir aquestes estructures d'estat.

I per construir aquestes estructures d'estat i per ajudar els que més pateixen en aquests moments, tenim una primera oportunitat d'or, tenim aquesta tramitació parlamentària, en obert, dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a aquest any 2015, i l'hem d'aprofitar.

I sí, tal com deia el senyor Rodríguez, nosaltres demanem que hi hagi una partida ambiciosa, necessària, suficient, doncs, per a l'Agència Tributària Catalana. No perquè, com deia el conseller Homs, intuïm que una agència tributària catalana permetrà canviar el model de l'Agència Tributària espanyola que coneixem avui, perquè serà més eficaç i tindrà més bona gestió, sinó perquè sabem que invertir en estructures d'estat com l'Agència Tributària Catalana és una bona manera d'invertir en les nostres polítiques socials de futur i d'invertir també en un escenari d'igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans del nostre país.

Entenent que en això estem d'acord, nosaltres li preguntàrem com assumeix el Govern aquest compromís i com convertirem aquest Govern, doncs, que fins al dia d'avui ha fet el que ha pogut perquè els ciutadans votessin, en un govern clar de transició nacional.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, no sé si tenim exactament el mateix criteri o no, però nosaltres entenem que aquest ja ho és, un govern de transició nacional.

Vaja, li ho diré d'una altra manera, senyora Rovira: aquest és el Govern de transició nacional més potent que ha tingut la història de Catalunya des de la recuperació de la democràcia. Aquest. Això sí, amb suports; amb suports parlamentaris importants que ens han portat, per exemple..., i suports populars importants, i suports associatius importants, que ens han portat, per exemple, a poder celebrar un dia 9 de novembre esclatant des de molts punts de vista, esplèndid des de molts punts de vista. Aquesta és la realitat. Per tant, ja hi som, aquí.

Ara, suposo que la intenció de la seva pregunta no és tant posar amb un interrogant si aquest és un govern de transició nacional o no, sinó com complementem, en aquests propers mesos, aquesta feina que ja s'ha estat fent.

I, en aquest sentit, els acords als quals vàrem arribar ara fa uns dies precisament van exactament en aquesta línia: aprofitar els darrers sis, set mesos d'aquesta legislatura, abans de dissoldre el Parlament, per poder completar algunes estructures d'estat que ja estaven en marxa... Abans ens hem referit a la hisenda pròpia, però també cal esmentar, per exemple, tot el servei d'acció exterior de la Generalitat, que en vàrem parlar en aquella trobada, i aconseguir, com vostè deia molt bé, que aquestes estructures després donin un millor servei a la gent de Catalunya, en general, i especialment a aquelles que poden tenir una situació de vulnerabilitat social més gran.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Marta Rovira i Vergés

És evident que estem d'acord que la primera passa ha de ser convertir aquests pressupostos de caire autonòmic en uns pressupostos de transició nacional, però nosaltres entenem que totes les accions del Govern i totes les tramitacions que hi ha en aquest Parlament haurien de venir dotades d'aquesta voluntat de transició nacional. Per això també creiem que és bo assumir que reptes que tenim damunt de la taula, com la Llei del SOC o la Llei de formació professional, les convertim en veritables lleis d'estructures d'estat. I així totes i cadascuna de les petites i les grans accions que es fan des del Parlament...

La presidenta

Senyora diputada...

Marta Rovira i Vergés

...i del Govern.

És per això... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyora diputada... Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

D'acord. Ara crec que he entès millor la pregunta, en aquest moment, i, per tant, la resposta la que és evident després d'aquests darrers dies, no? La resposta és: les lleis que estan en tràmit en el Parlament de Catalunya tenen una oportunitat per part dels grups parlamentaris de ser millorades. El Govern les va enviar: la de formació professional, la del Servei d'Ocupació

de Catalunya, la de simplificació administrativa –vull recordar-ho, també molt important– i algunes altres que ja estaven en tràmit en el Parlament de Catalunya, per exemple la de cooperatives, la del voluntariat..., un munt de lleis que es poden millorar i donar-los aquesta perspectiva que vostè mateixa esmentava, no?

I respecte al que no forma part del paquet legislatiu del Parlament i que són accions directes del Govern de la Generalitat, doncs, nosaltres seguirem complementant i complementant aquestes estructures d'estat. Li n'he citat dues: l'agència tributària, o la hisenda pròpia, i el servei d'acció exterior, perquè ens sembla, a criteri del Govern, que aquestes són dues que constitueixen pilars fonamentals de cara al post-27 de setembre. I per això hi posarem la màxima prioritat, en aquests dues, i en alguna altra.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern per als pròxims mesos (tram. 317-00256/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en la darrera sessió plenària de final d'any, nosaltres vàrem fer una pregunta sobre el que entenem que corresponia, que era sobre el balanç de l'acció de govern amb relació a aquells quatre temes que nosaltres entenem prioritaris, que són la reactivació econòmica, les mesures que s'activen de cara a la protecció d'aquella gent que més pateixen en aquests moments, mesures referides a la transparència i, evidentment, el balanç del que ha estat tot el procés que està vivint Catalunya.

Pocs dies després, el president de la Generalitat va fer, doncs, una compareixença exclusivament parlant del balanç de l'obra de govern, justament amb tot el que s'havia fet i els resultats obtinguts en tots aquests àmbits, no? I nosaltres la valoració que en fem és que, malgrat haver-ho de fer amb unes dificultats extremes, doncs, comencen a haver-hi molts motius per a l'esperança; sense cap triomfalisme, perquè mentre hi hagi gent que pateix ningú pot ser triomfalista, però en tots i cadascun d'aquests àmbits, no?

Per cert, tots aquells que sempre estan amb aquella cançó enfadada i constant de dir que ens dediquem a governar i que a veure si governem i deixem de parlar del procés, doncs, no en van fer ni una referència a les seves rodes de premsa, dels resultats obtinguts, perquè les dades són absolutament irrefutables, no? Aquells que ens diuen que ens oblidem del procés només parlen del procés. O potser perquè, com que alguns dels que acabem de sentir intervenint aquí han estat massa ocupats durant aquest temps, doncs, tancant pactes

vergonyants de 80.000 euros perquè no es parlés d'algun episodi molt rellevant, o fent de portanoves de la fiscalia, segurament per això no tenen percepció del que ha estat l'activació i l'actuació i els resultats del Govern, no?

Ara iniciem un nou període de sessions, i, per tant, tenim molts mesos per davant. Hi han anunciades unes eleccions per al 27 de setembre, però encara hi ha molt temps, i, com que tant és treballar com fer feina, a nosaltres el que ens agradaria... —sabem que es poden aprofitar molt aquests mesos—, quines són..., ja no el balanç, sinó quines són les prioritats del Govern per a aquests mesos que vénen, també en aquests quatre àmbits: reactivació econòmica, mesures per a aquella gent que més pateix, transparència i regeneració democràtica i, evidentment, tot allò que acompanya el procés històric que viu Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, anem precisament a un dels temes que ha sortit de «refiló» en aquesta sessió de control, però que pel Govern és dels que té més transcendència: ara que tenim un any sencer darrere, el 2014, com ha evolucionat l'atur a Catalunya?

A Catalunya l'atur fa divuit mesos consecutius que està baixant; no només un any, sinó un any i mig. Segueix havent-hi moltes persones aturades, però portem divuit mesos consecutius de reducció de l'atur, de l'atur registrat.

Segon: tenim 84.000 persones més a finals del 2014 afiliades a la seguretat social. Per tant, l'atur no només baixa perquè hi hagi gent que queda fora del mercat de treball, sinó perquè es creen llocs de treball nous: 84.000 persones més, un 3 per cent d'increment.

Es diu: «Però és que es contracta molt més precàriament que no pas de manera estable.» Tampoc és veritat: amb relació al 2013, del 2014 al 2013, si mirem l'acumulació de contractes d'un any a un altre, veurem que els indefinits han pujat un 21,6 per cent, mentre que els temporals han pujat un 12 per cent. Per tant, no només es creen llocs de treball, sinó que se'n creen de més estabilitat. I això també és bo que se sàpiga, perquè, malgrat que les xifres d'atur segueixen sent duríssimes, hi ha d'haver algun missatge d'esperança i de confiança de cara a la gent que precisament encara no té feina, i aquestes persones han de saber que en aquest moment l'economia catalana torna a crear ocupació i que no només la crea amb caràcter temporal, com a vegades es diu, o precari, sinó que l'està creant a més ritme, a major ritme, de manera indefinida que no pas de manera precària.

Li donaré una altra dada per compensar segons quins discursos que es fan entre Catalunya i la resta d'Es-

panya: des de l'any 2011 a l'any 2014, coincidint, en aquest cas, amb el Govern del Partit Popular, Espanya ha passat de 4,4 milions d'aturats a 4,4 i una mica més, cinquanta mil persones d'increment; a Catalunya, de 614.000 a 575.000. Per tant, a Espanya l'atur ha pujat en quatre anys; a Catalunya, comença a baixar.

A mi m'alegraria que el mateix que passa a Catalunya passés al conjunt de l'Estat espanyol. Encara no és així, i és probable que ho acabi sent en el transcurs d'aquest any 2015, i si això és així vol dir que haurem començat a donar la volta a la primera i principal preocupació que tenen els governs en general i que, evidentment, té, per sobre de tot, aquest Govern de Catalunya.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2013.

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2013 (tram. 232-00004/10)

D'acord amb l'article 29,3, lletra h, del Reglament del Parlament, la Mesa Ampliada ha encomanat la presentació de la liquidació del pressupost del Parlament al diputat interventor, l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, conselleres, consellers, diputades, diputats, breument, com cada any, per explicar la liquidació del pressupost de despesa de l'exercici 2013 del Parlament de Catalunya.

Com vostès ja saben, perquè en tenen la informació, el pressupost inicial del Parlament de Catalunya per al 2013 era de 52.296.665 euros. S'hi van fer unes modificacions, que s'han portat a terme, per valor de 101.278 euros, la qual cosa significa que el pressupost definitiu, per tant, ha sigut de 52.397.944 euros. Només recordar molt breument que aquest va ser el del 2013: 52 milions; el 2012 va ser de 58; el 2011, de 65, i el 2010, de 72 i mig. Això vol dir que en quatre anys s'ha reduït el pressupost del Parlament en 20 milions d'euros.

També veuran, per la documentació que tenen, que hi han detallades les dues liquidacions, a 31 de juliol i a 31 de desembre. A fi i efecte d'agilitar aquesta tramitació, i també perquè vostès ja ho tenen, comentarem només per sobre la liquidació a 31 de desembre, que, com bé saben, recull la totalitat de totes les operacions produïdes de l'1 de gener fins al 31 de desembre. I el resultat final a 31 de desembre va ser que s'han reconegut obligacions per 51.274.444; això representa un estat d'execució del 97,86 per cent, pràcticament —pràcticament— el 100 per cent.

També a nivell de resum, vostès ja saben que en el capítol I es detallen totes les derivades del cost tant del personal, com de diputats, com el que fa referència a la seguretat social.

El capítol II –també vostès ja ho saben– recull totes les despeses corrents, que bàsicament les més importants han sigut: digitalització del fons documental; produccions audiovisuals i reportatges del Canal Parlament –recordin que estem parlant de l'exercici del 2013–; totes les transcripcions de sessions dels plens i comissions; arrendament dels ordinadors d'administració, i també dels diputats; manteniment del portal informàtic del Parlament; manteniment dels edificis, i les despeses derivades del programa de visites al Parlament.

Al capítol IV es recullen les subvencions dels grups parlamentaris, i també les subvencions de les iniciatives legislatives populars.

Al grup VI, inversions; però, com que era un pressupost molt minvat, bàsicament les inversions es van fer en el portal informàtic del Parlament i a petites obres de manteniment de l'edifici.

Per finalitzar, doncs, dir-los que aquest nivell de despesa ha permès que al final d'exercici hi hagués un romanent resultant incorporable per valor d'1.123.499, que representa el 2,14 per cent del pressupost definitiu del 2013 i que procedeix, bàsicament i majoritàriament, del que era el capítol II.

I per acabar, doncs, agrair, en aquest cas, i un reconeixement a l'oïdor de comptes, el senyor David Pol, a tot el seu personal, els seus col·laboradors i gent de la casa, que han pogut portar a terme tota aquesta comptabilització. I també, naturalment, un reconeixement als altres dos diputats interventors, el senyor Salvadó i el senyor Jordi Terrades.

Ha sigut una explicació ràpida, perquè ja entenem que tots vostès tenen tots els detalls a la seva disposició i que ja la coneixen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Si no hi ha cap grup parlamentari que demani la paraula, passarem a la votació. I pregunto si la podem fer per assentiment o fem la votació electrònica. *(Pausa.)* Per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2013.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00027/10)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'un diputat. Els faig avinent que el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Quim Arrufat Ibáñez està publicat en el dossier del Ple que tenen a mans.

Prego al secretari quart, l'Il·lustre senyor David Companyon, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari quart

«Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. Al Ple del Parlament.

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 9 de desembre de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les noves dades declarades pel diputat Quim Arrufat Ibáñez, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials per exercir..., i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Quim Arrufat Ibáñez.

»Palau del Parlament, 9 de desembre de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat, aquest dictamen, per assentiment? *(Pausa.)*

D'acord. Doncs, queda aprovat el dictamen.

Suspensió

de drets i deures parlamentaris
d'un diputat (tram. 236-00001/10)

I passem al punt quart de l'ordre del dia, que és la suspensió de drets i deures parlamentaris d'un diputat.

D'acord amb l'article 18.1, lletra a, del Reglament del Parlament, un cop la Comissió de l'Estatut dels Diputats va aprovar el proppassat 15 de gener el dictamen motivat sobre la sol·licitud de suspensió de drets i deures parlamentaris del diputat Daniel Fernández González, el Ple ha d'acordar per majoria absoluta aquesta suspensió, instada a petició del mateix diputat.

Atès que el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* i també està inclòs en el dossier del Ple, se'n pot eximir de la seva lectura.

Crec que hi han grups parlamentaris que han demanat la paraula; tenen un temps limitat: dos, tres minuts. I demano, llavors, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que..., la senyora Gemma Calvet té la paraula.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Molt breument, per explicar el sentit del vot del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La solució de continuïtat que demana el diputat en situació ja de processament judicial, entenem que no pot ser admesa segons el nostre criteri. Malgrat que hi hagi una pretensió de deslligar el manteniment de l'acta de diputat dels drets i deures que se'n deriven, des d'Esquerra creiem que això, que pot ser reglamentàriament possible, no hauria de ser possible. L'acta de diputat deriva d'uns vots de ciutadans i ciutadanes que no poden ser suspesos, i això ha de primar. La coherència amb el respecte institucional al Parlament i les exigències de regeneració democràtica ens obliguen

en aquest sentit de vot i creiem que és indestruïble una dimensió formal d'una dimensió substantiva i material del que representa, que és molt, l'acta de diputat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Ciutadans vol, també, fer explicació del seu vot en contra d'aquesta mesura.

Des de bon principi de legislatura el Grup Parlamentari de Ciutadans i el partit en si manté el criteri que un diputat, un càrrec públic, o qualsevol càrrec públic que es trobi immers en un procés judicial –que, a més a més, en aquest cas és amb apertura de judici oral per causes de corrupció política– ha d'abandonar el seu càrrec. I, per tant, considerem que aquesta proposta que se'ns fa avui no respon a les exigències socials de referència que demanen, i de transparència, que demanen els ciutadans.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta sol·licitud amb el benentès que mantenim així el criteri defensat sempre per Ciutadans que un càrrec públic immers en una causa penal per raons de corrupció política ha d'abandonar el seu càrrec.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar-nos també en idèntic sentit que Ciutadans i Esquerra Republicana votarem en contra. I ho anunciem també per diversos motius: primer, perquè em sembla que el procedent i exigible no és precisament aquesta suspensió de drets i deures, sinó que seguint els nostres propis criteris ètics i deontològics, però també aquells que reclamen per imperatiu ètic una majoria social segurament que en l'actual context percep llargament lògiques de laxitud, de complicitat, de connivència o, simplement, d'impunitat. Podríem citar moltíssims casos de com no entendre que una persona com el senyor Bustos, per dir algú, doncs, està un any i mig cobrant el seu salari a la Diputació, mentre també està investigat i imputat.

En tot cas, també és veritat que en aquesta legislatura –en aquesta legislatura– ja han dimitit dos diputats en fases processals molt diferents de la que afecta al senyor Daniel Fernández, i, per tant, hi votarem en contra. Però també ho fem extensible, i fem també aquest reclam al molt honorable president de la Generalitat, que això també sigui extensible al diputat Xavier Crespo, perquè en vigència de les cinquanta-una

mesures que va anunciar contra la corrupció una, un dels debats importants que teníem era, precisament, en quina fase un càrrec públic havia de dimitir.

Avui tots dos, el senyor Fernández i el senyor Crespo han acabat, s'ha donat per finalitzada la instrucció del cas, està ja en fase de processament i d'obertura de judici oral, en el segon cas per un delictes de suborn continuat i de prevaricació, amb indicis racionals de criminalitat i amb penes de presó altes demandades per la Fiscalia Anticorrupció.

Per tant, amb aquesta exigència, que es correspon amb l'exigència, entenem que majoritària i d'un imperatiu ètic, no tenim cap altre remei, cap altra alternativa que votar en contra; el contrari seria un missatge de laxitud i d'impunitat de la corrupció a la societat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Alguna altra paraula o procedim a la votació? (*Veus de fons.*) Senyor Lucena?

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Vull fer una intervenció molt breu com a portaveu del grup parlamentari en què està ubicada la persona que ha fet aquesta sol·licitud. Crec que un tret definitori de la civilització i, per descomptat, de les democràcies liberals, és la protecció, jo diria, vehement, de la presumpció d'innocència. I és veritat també que aquest principi –que jo diria que és un principi sagrat a les alçades del segle XXI, més en el si de la Unió Europea– ha de combinar-se, per descomptat també, amb un altre principi, que és el de la responsabilitat política, més encara en uns temps on la demanda social de regeneració democràtica, doncs, també és molt intensa.

I em sembla que quan un llegeix amb cura la literalitat de l'article que vostè ha citat, el 18.1 del Reglament del Parlament, l'equilibri entre aquests dos principis que he citat, el de la presumpció d'innocència i el de la responsabilitat política, és gairebé perfecte. I m'atreveria a dir més, m'atreveria a dir que a llarg termini hi hauria d'haver en aquesta cambra un acord entre totes les forces polítiques aquí representades perquè, arribat el cas de l'obertura d'un judici oral a un diputat o diputada, s'apliqués per defecte aquest article, per l'equilibri que he esmentat.

I, per tant, acabaré dient que el diputat Daniel Fernández, en la meua modesta opinió i en la del meu grup, l'honora que hagi demanat que se li apliqui aquest article i crec, a més, que és una mostra fefaent del respecte que aquest diputat i el seu grup parlamentari sent per tots els membres d'aquesta cambra i per al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Procedim directament a la votació.

Crido a votació. Si hi ha algun diputat que no hi sigui... I demano als serveis de la cambra votació electrònica i secreta.

(Pausa.)

Procedirem a la votació. S'entén que els vots afirmatius són a favor de la suspensió i que els vots negatius són en contra.

Comença la votació.

Atès que no s'ha assolit la majoria absoluta requerida per l'article 18.1, lletra a, del Reglament, ja que hi ha hagut 67 vots a favor, 33 en contra i 26 abstencions, aquest dictamen queda rebutjat.

Proposició de llei
del règim especial d'Aran
(tram. 202-00055/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'afers Institucionals sobre la Proposició de llei del règim especial d'Aran.

Abans de començar em plau saludar les autoritats i els ciutadans de la Vall d'Aran que avui ens acompanyen. Me platz saludar als autoritats i ciutadans d'Aran qu'aué mos acompanyen. Especialment al magnífic síndic d'Aran, als consellers i conselleres, a l'exsíndic d'Aran, al president de la Diputació de Lleida, als alcaldes dels diferents ajuntaments d'Aran i a molts ciutadans que avui han volgut acompanyar-nos i assistir a aquesta sessió plenària. Molt benvinguts al Parlament de Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustríssim senyor Àlex Moga, que fou designat ponent relator.

(Remor de veus.)

Senyor Moga, ja pot començar.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Honorable president de la Generalitat, honorable vicepresidenta, conseller de la Presidència, consellera i consellers del Govern, diputats i diputades, magnífic síndic..., haré ua presentació extensiva ara e me permetertz que non la hèsca ena dusau intervenció, en tant qu'eth posicionament deth Grop Parlamentari de CiU.

Saludar ath magnífic síndic Carlos Barrera, l'excel·lentíssim president dera Diputació de Lleida, Joan Reñé, es exsíndiques Pilar Busquet e Amparo Serrano, eth deputat provinciau Pau Perdiges, eth vicesíndic primèr Luís Carlos Medina, eth conjunt de consellers e conselleres deth Conselh Generau d'Aran, exalcaldes de Vielha, còssos der Ajuntament de Vielha e còssos des ajuntaments deth país, amics, amigues, ciutadans dera Val d'Aran.

Ena mia primèra intervenció, açò que haré ei, coma membre dera ponència e designat coma relator, ua

brèu introducció d'açò qu'a estat çò que se sosmet aué a votació, qu'ei eth projecte de lei de règim especiau dera Val d'Aran. Cau d'èder –cau d'èder– qu'era Proposició de lei de règim especiau dera Val d'Aran aubedís a un mandat estatutari der an 2006, en quau era disposició addicionau cincau deth madeish Estatut d'autonomia, damb eth títol Revisió deth règim especiau der Aran, cite literaument: «A partir de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, en el termini de quatre anys s'ha de revisar i modificar el règim especial de l'Aran per adaptar-lo en el que calgui al que estableix aquest Estatut.»

Nau ans dèmpús, e a trauc d'ua mocion e dant compliment ara mocion tanben aprovada en aquest Plen deth Parlament, era moció 21/X deth Parlament, sus er exercici der autogovern deth pòble aranés, damb data 23 de mai deth 2013, en sòn punt 3 cite: «*El Parlament de Catalunya acorda impulsar la creació d'una ponència conjunta per elaborar el text de la Proposició de llei sobre el règim especial de l'Aran, com estableix l'article 117, del Reglament del Parlament, d'acord amb la voluntat del Ple del Consell General d'Aran d'elaborar-la amb el màxim consens possible.*»

Deth compliment deth mandat estatutari de nau ans, e deth compliment dera mocion aprovada en Plen deth Parlament, se constituís ua ponència conjunta integrada pes següents membres: senyor Josep Cosconera, deth Grop Parlamentari d'Esquerra Republicana; eth senyor Àngel Ros, mès tard substituït peth senyor Òscar Ordeig, deth Partit des Socialistes; pera senhora Dolors López, deth Partit Popular de Catalunya; pera senhora Sara Vilà, deth Grop Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; pera senhora Carina Mejías, deth Grop Parlamentari de Ciutadans; pera senhora Isabel Vallet, per part deth Grop Mixt, e per un que les parle en representació deth Grop Parlamentari de Convergència i Unió.

Jo coma membre relator voi arregrair eth trabalh; un trabalh que s'a hèt, me semble, enquiara darrèra minuta, per tant, eth trabalh e era sensibilatat qu'an mos trat eth conjunt de ponentes e ponents dera lei. Cregui qu'auem pogut veir era essència de ço qu'ei era defensa d'ua entitat diferenciada laguens de Catalonha. Mos i auem immergit, i auem trabalh e, per tant, eth mèn arregrament.

Tanben arregrament ara letrada Esther Andreu, peth gran trabalh qu'a portat a tèrme; peth gestor dera ponència, Eduard Principal; pes Servicis Lingüistics deth Parlament de Catalonha, en especiau ara senhora Núria Lucena; per part deth Departament de Governacion dera Generalitat, eth senyor Xavier Bernadí, e arregrament ath Conselh Generau d'Aran per auermos dat era oportunitat d'ues jornades de trabalh ena Val d'Aran, damb invitació deth pròpri Govern deth país.

Com s'a realitzat eth trabalh? Ara ponència, eth document base de trabalh dèmpús deth primèr moment a estat eth document que damb data 13 de junhsèga de 2009 er alavetz síndic dera Val d'Aran, senyor Francesc Xavier Boya, hec entrèga ath conseller de Governacion. Un document que siguec aprovat per unanimitat deth Conselh Generau d'Aran, des ajuntaments

dera Val d'Aran, des entitats municipals descentralitzades dera Val d'Aran, des partits polítics d'Aran e de força ciutadans qu'auren era oportunitat de hèr-i aportacions a iniciatives ben deth Conselh Generau d'Aran, o ben deth Govern dera Generalitat.

Era prumèra fasa de trabalh dera ponència acordèc en si estudiar, analizar e reflexionar article per article, entà adaptar-lo en hons e forma ara norma jurídica, sense que i auesse grans canvis que podessen interpretar-se coma ua alteracion ara voluntat deth pòble aranès ex-primida per unanimitat. Eth frut d'aguest trabalh si-guec aguest document que se sometec ath debat de totalitat en Plen deth Parlament de Catalonha, sense que i auesse cap esmena ara totalitat. En abriu deth 2014, es integrants dera ponència, e amassa damb es equips parlamentaris, se desplaçeren tà Vielha tà hèr dues jornades de trabalh, enes quaus auren era oportunitat d'apropar era realitat aranesa ath conjunt de membres dera ponència.

Era segona fasa, ja en ponència redactritz dera lei, mos permetec sustot ara rèsta de ponents e ath conjunt deth Parlament escotar mès de cinquanta comparucions. Aguestes cinquanta comparucions, mès es mès de vint persones qu'era ponència auec era oportunitat d'escotar en persona en Vielha damb motiu d'aguestes dues jornades de trabalh, dan ua dimension ampla, laguens deth contèxte d'Aran, dera multitud e era transversalitat deth contingut des exposicions realizadas per toti eri.

Damb 230 esmenes presentades peth conjunt de grups parlamentaris enes negociacions bilaterals e multilaterals en si dera ponència, se configure un projècte de lei de regim especiau d'Aran, document qu'aué some-tem a debat e aprobacion.

Aguest projècte conste d'ua exposicion de motius que sage de dimensionar era istòria d'Aran e per qué Aran gaudís d'aguest regim especiau; un articulat damb setanta nau articles, distribuïdi en sies títols, un de disposicions generals, un d'organizacion, un dera potestat des competències, un aute de relacions deth Conselh damb era Generalitat e d'autes institucions publiques, de finançament deth Conselh Generau d'Aran e dera modificacion de lei. Ath delà des dits setanta nau articles, se i higen sèt disposicions addicionals, quate disposicions transitòries, ua disposicion derogatòria e sies disposicions finals.

Aué auram tanben era oportunitat, tà darrèra ora, d'auèr hèr quate transaccions mès, qu'açò qu'an hèr ei en benefici deth consens e, se pòt èster, dera unanimitat.

Donques, damb aguest conjunt de lei, reitèri er arregra-iment ath conjunt de ponents, ar equip de trabalh deth Parlament, ath Departament de Governacion –a estat en tot moment dant supòrt e dant compliment ad aque-rra mocion que s'aprovèc en Parlament–, e, donques, dera implicacion de força, força gent, deth trabalh realizat en un projècte de lei qu'a continuacion eth conjunt de grups parlamentaris ne determinaràn eth sòn posicionament.

Fòrça gràcies a toti.

La presidenta

A continuació, i atès que tots els grups parlamentaris s'han reservat esmenes per defensar en el Ple, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per defensar-les. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Cosconera.

Josep Cosconera Carabassa

Molt bon dia a tothom. Bon dia a toti, presidenta, deputats, diputades... Salutacions especials ath magnífic sindic d'Aran, consellers deth Conselh General d'Aran, bailes, autoritats dera Val que mos acompanyen. També a tothom que ens està seguint en directe, i en especial als ciutadans d'Aran, així com als mitjans de comunicació, que en fan possible la seva difusió i coneixement.

Devia ser a la dècada dels seixanta, quan jo tenia uns onze anys o dotze, que vaig anar per primera vegada a la Vall d'Aran. Recordo que era un viatge familiar en un utilitari d'aquell temps, possiblement un dels primers viatges que feia amb els meus pares, per estrenar aquell flamant vehicle. Eren les típiques excursions que es feien: pujar per la Bonaigua i baixar pel túnel. Crec que en aquell temps era la carretera comarcal 142, ara reconvertida en C-28. Bé, més que una carretera, era una pista forestal, perquè el seu recorregut encara no estava, ni molt menys, asfaltat. I dalt del port encara estaven en vigència aquelles caselles dels peons caminers; segur que hi tenien molta feina a fer.

A mesura que anava baixant pel port, em vaig adonar d'unes quantes peculiaritats diferents que no acabava d'assumir o, millor dit, d'entendre, segur que per la meua edat d'infant.

La primera va ser veure l'exuberant ufanor de tota la seva natura, les seves muntanyes, aquells arbres majestuosos de la vall de Ruda, aquella verdor dels seus prats, aquella aigua generosa i cristal·lina que brollava de qualsevol escletxa del terreny, formant uns notables aragalls pel camí, difícils d'evitar. Quin contrast de paisatges amb la meua comarca de la Segarra!

L'altra va ser, tot baixant cap al port, contemplar el conjunt harmoniós dels seus pobles, amb aquelles llucanades tan diferents de les finestres que tenia acostumades..., pobles aixoplugats harmoniosament a l'entorn de les seves esglésies, amb aquells campanars tan punxeguts que no entenia com podien aguantar aquelles teules negres, tan dissemblants de les dels pobles de la plana.

I una altra peculiaritat que recordo d'aquell viatge que no acabava d'entendre era que el riu que ens acompanyava en aquella pista forestal serpentejant anava al revés dels altres rius. Així com el Segre i la Pallaresa anaven avall, aquell riu anava amunt; o això és el que percebia des de la meua innocència d'infant.

Però no acaben aquí totes aquestes diferències, i per acabar-ho de rematar, just quan estàvem afirmats per passar la nit en un poblet que es deia –i es diu– Aubert, la gent parlava una llengua que no entenia. No era català, tam-

poc era castellà i tampoc era francès –si més no, de les poques paraules que en sabia, d'aquesta darrera llengua.

Així va ser el meu primer contacte amb l'Aran, així va ser la meva aproximació a una realitat diferent de les que havia conegut fins llavors, així va ser la meva percepció que l'Aran era un país diferent de Catalunya, si més no la Catalunya que coneixia. Un país que, tot i estar inclòs als mapes de la província de Lleida, denotava per les seves característiques, i vist des de la meua percepció, que era diferent.

Però qui realment em va introduir en la seva profunditat, quan ja era una mica més gran, fou el meu tutor al seminari diocesà de la Seu d'Urgell. M'estic referint a mossèn Jusèp Amiel Solé, un ferm defensor de l'Aran en tots els seus àmbits, però en especial els culturals i històrics, i li van donar la Medalla de Sant Jordi l'any 2012. Gràcies, mossèn, per haver après tant de vós.

Amb aquesta petita narrativa he volgut recordar els meus primers coneixements de la realitat aranesa, i ves per on que ara em trobo aquí per parlar de la llei. Qui m'hauria dit que al cap de quaranta-cinc anys em trobaria aquí per parlar d'aquesta llei i debatre-la? Una llei que sempre he pensat que va ser com un petit estatut, com si haguéssim actualitzat la Querimònia al nostre temps. I l'entenc com un pas més per a enfortir el seu autogovern.

Recordo –perquè hi té una certa similitud– quan la senyora Manuela de Madre, el president Mas i el senyor Carod-Rovira van presentar a les Corts aquell Estatut d'autonomia de l'any 2006. Just el 13 de juliol de 2009, i precisament deu anys després de la primera llei, quan van ser els representants del Consell d'Aran, encapçalats pel seu síndic, el senyor Boya..., quan van lliurar al Govern de la Generalitat una proposta com a punt de partida per tal de tindre la llei. I en base a aquell esbós hem estat treballant els diputats de la ponència, i fruit d'aquest treball és la proposició que avui sotmetem a la seva aprovació.

Per part meua i el grup que represento, Esquerra Republicana de Catalunya, penso que també de la resta de grups, he procurat respectar aquell esborrany original incorporant-hi noves necessitats, tenint en compte que ja fa més de cinc anys que es va lliurar la proposta. A la vegada, he intentat recollir les aportacions que més es van produir en les compareixences dels..., tant de les que es van fer a Vielha com les que es van fer al Parlament.

No els voldria avorrir relatant les esmenes que he transaccionat amb la resta de grups, perquè ho poden saber perfectament si hi tenen interès. Però sí que els voldria dir que he procurat ser generós en ares al màxim consens. I, des de la meua humil opinió, dir que també he sabut cedir i assumir propostes en què potser el cor em deia una cosa i el cap me'n deia una altra. Però en general he pogut comprovar que tots hem cedit una mica per tal que aquesta llei pugui tirar endavant amb el màxim consens.

I una altra cosa que els voldria dir: diguem-li a l'Aran el nom que vulguem, tots ens l'estimem, tots mos l'estimem.

Tampoc faré esment de les aportacions que he fet, perquè tots els grups n'hem fet, i seria feixuc de tornar-les a relatar. Només en destacaré una, i és la disposició addicional primera, on diu literalment: «El Parlament de Catalunya reconeix al poble aranès el dret a decidir el seu futur.»

És cert que ha quedat en el tinter el sistema electoral, però no és menys cert que en aquest aspecte cal el màxim consens, consens que ara mateix no es donava.

En definitiva, una llei que al meu entendre referma la identitat del poble aranès, eixampla i millora les eines d'autogovern, profunditza l'autogovern i, a la vegada, dóna als aranesos més oportunitats, i fa una mica més realitat els somnis que tot poble pugui anhellar. Una llei que, a part de treballar-hi, també m'ha donat l'oportunitat de conèixer millor les peculiaritats de l'Aran.

Per això vull donar les gràcies a totes les entitats, associacions, compareixents que van exposar a les comissions de treball el seu parer, al consell general, al síndic Barrera, als batlles i regidors, així com qui em va ajudar a millorar-ne el text; entre d'altres, el senyor Jusèp Boya, aranès i director del Museu d'Història de Catalunya. També als tècnics del Parlament del meu grup i del Govern, pel treball de coordinació i assessorament, així com al meu partit, per haver-me nomenat ponent.

Vaig acabant. No voldria oblidar-me tampoc dels diputats aranesos amb els quals vaig coincidir a la Diputació de Lleida. M'estic referint a l'Emili Medan, actual alcalde de Les, i al Juanito Riu, exalcalde de Vielha. Ells també em van ajudar a aprofundir i entendre més la realitat diferencial de l'Aran. I, ves per on, les circumstàncies van fer que des de la meua responsabilitat com a diputat de serveis tècnics de la Diputació de Lleida pogués encarrilar les obres del pont d'Aubèrt, el primer poblet de l'Aran que vaig conèixer feia més de quaranta anys.

Avui és un dia històric per a l'Aran, segur, perquè amb aquesta llei l'Aran amplia el seu autogovern. Però d'igual manera ho és també per a Catalunya, no només perquè hagi fet un gest de generositat, que també, sinó sobretot perquè ha fet un gest de justícia. Gest, per cert, que podrien haver emulat diferents governs de l'Estat espanyol vers Catalunya, i potser no ens trobaríem en aquest atzucac en què estem immersos.

Vull pensar que amb aquesta llei es renova la relació de Catalunya i Aran, una relació de tu a tu, una relació bilateral; una relació sense oblidar..., com recull la disposició addicional primera, sobre el dret a decidir del poble aranès. Voldria que, d'igual manera que ha estat durant moltíssims anys, en el seu passat i l'actual present, el seu futur continuï sent amb Catalunya.

Fòrça gràcies. Visca l'Aran, visca Catalunya!

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. En primer lloc, evidentment, consellers, diputades, diputats, agrair molt especialment la presència de les autoritats de l'Aran, del magnífic síndic, president de la Diputació de Lleida, exsíndics, alcaldes..., aranesos que ens estiguin escoltant, persones de la societat civil, d'entitats, d'associacions de l'Aran, totes les persones que han comparegut al llarg d'aquesta proposició de llei.

I em permetran una petita llicència, també, que és donar les gràcies molt especialment també a la persona amb la qual hem debatut, hem dialogat, hem negociat, ens hem discutit, hem acordat, que és el partit germà, Unitat d'Aran, el partit germà del PSC a la Vall d'Aran, Unitat d'Aran, i molt especialment l'exsíndic Paco Boya, per les hores i hores que hi hem dedicat precisament per intentar arribar a un acord, fer la millor de les lleis, i, sobretot, que, amb aquesta consulta que haurem de fer en el termini de sis mesos al poble aranès sobre si referenden aquest text, doncs, que pugui tirar endavant.

Tenim un regust agredolç, i ho hem de dir. El nostre vot, ho diem, ho avancem, serà favorable a la llei, després de moltes negociacions, de moltes tensions, de moltes transaccions, moltes d'última hora, al darrer minut, i ens alegrem al final que sigui per poder votar a favor.

Ara, això no amaga que deixant de banda..., nosaltres, el nostre veritable objectiu, amb aquesta llei, quin era, com també, evidentment, d'Unitat d'Aran? Reconeixement. S'ha dit aquí. Aquesta llei ens passa per davant des de la Querimònia, fins i tot abans de la Querimònia, de fa set-cents anys, totes les anades i vingudes que l'Aran ha patit al llarg de la seva història amb conquestes, algunes al costat de Catalunya, d'altres independentment de Catalunya, seguint el seu propi camí, forjant una cultura, forjant una identitat, forjant una personalitat pròpia.

I quan fem una llei, independentment d'alguns aspectes tècnics, que hi estem més o menys d'acord, ens passa tota aquesta història per davant, i cal –cal–, doncs, veure com es defineix acuradament perquè tots els aranesos se sentin representats, se sentin emmirallats en la definició que fem de la llengua, en la definició que fem de les seves competències, en la definició que fem en el preàmbul. Per això nosaltres volfem canvis en el preàmbul; la definició de la seva història i la seva identitat.

Per tant, necessitat de fer la llei, mandat estatutari? I tant que sí. Necessitat de reconeixement i d'eines de desenvolupament per al futur de l'Aran? I tant que sí. Tenim una llei que és del 90; calia actualitzar-la, ha durat vint-i-cinc anys. Per tant, calia una bona llei perquè els propers vint anys, quinze anys, vint-i-cinc anys, aquesta llei sigui bona.

De la mateixa manera, diem: aquest és el punt final de la llei? No. Aquest és un trajecte molt llarg, que porta molts anys; és un trajecte que avui té una parada, que és aquesta aprovació. Esperem que s'aprovi, s'aprovarà. Una parada. Però en té d'altres. Cal definir el model de finançament, calen eines, calen diners per

desplegar, per tenir recursos propis, perquè es pugui defensar l'aranès, perquè es pugui fer un desenvolupament econòmic propi, perquè el turisme pugui funcionar. I aquest és el compromís, que en tres anys cal fer una altra parada en aquest viatge per definir el finançament; una altra parada per definir el sistema electoral. Dos eixos troncats que no podien quedar al marge, que no s'han enfocat com hauríem volgut, i ho hem de dir –i ho hem de dir–; eren peces fonamentals, eren fonaments per al futur de l'Aran, definir aquests temes. I al final hem fet un acord de mínims. Evidentment, com hem dit, per necessitat de la llei, per història.

Però on no coincidim? On no coincidim i on hauríem cregut que caldria fer-ho diferent? A vegades dóna la sensació que nosaltres fem amb l'Aran el que Madrid fa amb Catalunya. I és... Imaginin-se que des de Madrid ens haguessin fet una proposta de preàmbul per a l'Estatut de Catalunya. Què els hauríem dit? No creuen que el preàmbul, si més no, hauria d'haver vingut de l'Aran? Perquè, deixant de banda que tingui un component més o menys vinculant, és un tret identitari, és un tret fonamental que parla de la cultura i de la història de l'Aran.

Per tant, cal, com en altres temes, no fer pecats originals. I algun pecat original d'aquesta llei potser és que hem trobat a faltar poc..., hem hagut de córrer molt, eh?, però poca participació en origen de l'Aran, de les seves institucions, dels síndics, dels consellers, dels alcaldes, del poble, de les entitats, evidentment, sense desmerèixer les aportacions de les compareixences, sense desmerèixer, evidentment, els acords que s'han pres al consell general.

Modifiquem la Constitució espanyola; demanem que quan es modifiqui la Constitució espanyola es reconegui la singularitat de l'Aran. Al final és un article de sentit comú; al final la realitat s'acabarà imposant. I també en aquesta crisi institucional en què estem immersos en aquests moments a Catalunya i a Espanya s'acabarà –s'acabarà, eh?, tota la transició nacional, al nostre entendre– amb una reforma de la Constitució. Doncs, bé, els aranesos ja ho tenen clar: quan arribi aquesta reforma de la Constitució, que hi hagi un capítol, que hi hagi un apartat per al reconeixement de l'Aran. Això també ho aprovem avui.

Les formes. Crèiem que feia falta potser... –no es sabia, podia haver-hi eleccions en qualsevol moment–, feia falta aprovar la llei, però hem hagut de córrer més del compte. Ens hauria agradat, amb la participació dels aranesos, amb més calma, definir model de finançament, definir sistema electoral, definir millor i més d'acord amb el que pensen els aranesos, la llengua. La llengua, l'aranès –l'aranès. Deixin-me dir-ho. Nosaltres aquí diem que es parla aranès i quan pugem a dalt es parla aranès; d'altres sembla que a dalt diuen que parlen aranès i quan arriben aquí, al Parlament, diuen que es parla occità. Per tant, sense deixar de reconèixer l'origen de l'aranès, que és de l'occità, però també, evidentment, sense deixar de reconèixer què és el que ens diuen que parlen allà i com li volen denominar a la llengua, que és l'aranès.

També, evidentment, mencionar el concepte de nació occitana. Nosaltres no hi estem d'acord; per una qüestió: allò que diuen en castellà, que *quien mucho abar-*

ca poco aprieta. Ens estan dient: «Necessitem eines i una llei per a la Vall d'Aran –per a la Vall d'Aran–, per protegir l'aranès, que està reculant, per protegir la Vall d'Aran i les seves necessitats.» Algú els ha consultat si són nació occitana o són nació aranesa? Això, aquest text hauria d'haver vingut aquí ja precisament havent consultat sobre què és el que realment els aranesos volen ser.

Els diners. Un acord per revisar el model de finançament. Perquè els aranesos volen més diners? No –no. Els últims anys, on hi ha hagut més retallada en el finançament, a la Vall d'Aran, al Govern, al consell general; més retallades que no pas la mitjana que s'ha retallat per ciutadà a Catalunya. I això s'ha de dir.

Com també com creem un govern autònom que tingui capacitat de decisió si no té marge de maniobra sobre els seus recursos? El Consell General d'Aran té un 8 per cent dels seus diners que pot decidir lliurement en què els gasta, quan un ajuntament, per exemple, té prop del 60 per cent d'autonomia. S'ha reduït l'aportació al consell general de 30 a 20 milions. Llavors dius: «Potser no podem arribar a 30, però necessitem un criteri objectiu de suficiència financera que pugui desplegar aquest estatut.» Aquest estatut aranès, aquesta llei que ha de ser precisament l'estatut de l'Aran, que ens el sentim molt nostre, perquè el 2009 –el 2009– també va néixer un ampli consens pel qual havia de tirar endavant.

Competències. Sense diners..., i em perdonarà la diputada del PP, amb l'estima que li tinc, però seria com dir que el PP, eh?, és independentista. Per tant, hem de dir, escolti, hi ha coses que van de la mà, eh? És a dir, les competències necessiten diners precisament per tirar-les endavant.

Sistema electoral. Nosaltres, disposats a fer renúncies. Els principals partits de l'Aran, que són Unitat d'Aran i són Convergència Aranesa, havien de fer renúncies per canviar el sistema electoral actual. I nosaltres així ho enteníem. No hem arribat a un acord, tenim dos anys per canviar-ho, i també d'acord amb la nova llei electoral catalana, i seguint criteris també de més proporcionalitat. I a nosaltres ens agrada el mètode alemany; creiem que corregeix alguns elements que, la llei actual, potser fan que no sigui prou equitativa.

Bé. Un altre element que crec que ha distorsionat aquesta llei, i ho hem de dir: les eleccions al Parlament. Clar, això d'estar en dinàmica d'eleccions cada dos anys, i sembla que, després de les de setembre, cada any i mig, fa que sigui impossible treballar amb calma, amb consens i amb el temps i la calma necessària precisament per arribar a grans consensos. També ho hem de dir..., no pels nostres amics, i la gran estima que li tinc a l'amic Cosconera, com també al diputat Moga, però que més respecte i més estima hem de tenir als aranesos i a la feina que estan fent i a aquesta història que avala els aranesos; és el fet del pacte Convergència-Esquerra: ara hi ha més pacte, ara n'hi ha menys, ara hi ha més estima, ara n'hi ha menys, i, per tant, que això també jo crec que es trasllada a aquesta llei.

De trenta-quatre..., de les esmenes presentades pel PSC i Unitat d'Aran, trenta-quatre han estat rebutja-

des. Per tant, diguem-ho clar –diguem-ho clar–: no hem estat, Unitat d'Aran - PSC, PSC - Unitat d'Aran..., no hem estat els socis de viatge, al principi, tot i que llavors s'ha intentat, és cert, buscar un acord perquè tots ens hi suméssim.

Per tant, amics i amigues, nosaltres votarem a favor del dictamen, de la majoria del dictamen. Mantenim les nostres esmenes, les trenta-quatre esmenes vives, perquè creiem que tard o d'hora s'hi hauran d'incloure. Demanen que es cerqui, en les diferents estacions que ens queden per acabar de concretar –el finançament, el sistema electoral–, el consens del 2006 en l'Estatut, el consens del 2009 en la proposta inicial de la Vall d'Aran.

I bé, tant que es parla de viatges, tant que es parla de cap a on anem, nosaltres fem un viatge molt llarg; no sabem si volem anar a Ítaca, però creiem que amb aquesta llei i amb la feina que ens queda per fer, no volem anar a Ítaca sinó que ens conformaríem a arribar a bon port o, posats a l'Aran, ens conformaríem a fer el cim, precisament, amb una bona llei, amb un bon finançament, que assegurí els 30 milions, els 28 milions, els que siguin, amb unes bones competències i amb una bona definició de la llengua.

Per tant, agrair, sense més, la feina, la gran feina que fan les entitats, les associacions, els partits polítics de l'Aran, la Diputació de Lleida, totes les entitats que estan ajudant precisament a fer possible que tot això sigui una realitat.

Disculpar-nos si algun dels elements que creuen imprescindible els nostres ciutadans, sobretot relatius a la llengua, sobretot relatius a la definició de la nació, que és un tema molt personal, molt identitari, no estan prou ben recollits.

I, evidentment, emplaçar-los que això no acaba avui, això continua; el viatge continua, arribarem, farem el cim, arribarem a bon port. Però cal definir un model de finançament els propers tres anys, recursos necessaris; cal definir sistema electoral equilibrat, just –just– i, evidentment, que respongui a les necessitats, eh?, i al moment actual en què estem, de proximitat, de proporcionalitat, i, per tant, que sigui conseqüent amb el que volen els aranesos, el seu poble i la seva gent.

Moltes gràcies, amics i amigues, i presidenta, diputats, diputades i consellers, per la seva paciència.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a toti. En prumèr lòc, dongui era benvenguda en Parlament de Catalonha ath magnific sindic d'Aran e a totes les persones que l'acompanyen, càrrecs electes, associacions, entitats; en definitiva, tots aquells aranesos que han volgut, avui, compartir aquest moment segurament, per a ells, històric.

La tramitació de la Proposició de llei sobre el règim especial d'Aran comença, com ha explicat molt bé el relator, a partir d'una ponència conjunta i després de molts treballs, reunions i compareixences. I, en aquest punt, jo també vull fer un agraïment a la lletrada i als tècnics que ens han ajudat en tot moment, però també perquè de tots n'hem après, dels companys ponents i del relator.

He de recordar que fins i tot vam fer unes jornades a l'Aran, amb el Conselh Generau, amb els seus consellers, amb els alcaldes de la Val i amb diferents associacions, que van comparèixer per explicar què és el que pretenien i què és el que volien d'aquesta llei. Per tant, agraïments a tots els que ens han ajudat a entendre millor la realitat aranesa i que, amb les seves aportacions, també han participat en l'elaboració d'aquest projecte. I dic «entendre millor» perquè, des de la meua condició de lleidatana, conec des de petita la realitat de l'Aran i conec els seus habitants, conec el seu turisme, perquè jo també he fet turisme, com tanta i tanta gent, a la Vall d'Aran.

Però permeteu-me que, en aquest capítol d'agraïments, vulga fer un reconeixement especial al meu partit a la Vall d'Aran, i ho represento en el seu president, en el senyor Josep Calbetó, en el Pepito Calbetó. Ell m'ha ajudat en tot moment –m'ha ajudat en tot moment–, en aquesta llei. Però jo crec que és una persona..., i li faig aquest reconeixement ja no solament com a president del meu partit, sinó també pel que significa a la Val d'Aran, pel que significa en el seu període d'alcaldia de Vielha, i perquè va ser la persona que va contribuir decisivament..., jo diria que gràcies a ell l'Aran té la llei actual, la llei vigent, de l'any 1990. Gràcies, Pepito, per tot el teu treball com a aranes, com a alcalde i com a impulsor, per encàrrec del llavors –segons tu m'has explicat sempre– conseller Gomis, d'aquesta llei de l'Aran que ara encara és vigent.

Repassem molt breument com hem arribat fins aquí. Tots hi estem d'acord, i no abundaré en aquesta explicació d'aquestes institucions pròpies que té l'Aran i que li vénen d'una sèrie de privilegis denominats «Era Querimònia», i després, també, del reconeixement del mateix Estatut de l'any 79. Aquest Estatut obligava el Parlament a legislar la recuperació de les seves institucions, de les institucions araneses, però no va ser precisament fins aquella llei que va impulsar el Pepito Calbetó, reunint a tots els partits polítics de l'Aran, que va ser una realitat l'any 1990.

Ja han passat vint-i-cinc anys, i, per tant, ara el Conselh Generau demanda una nova llei. Una nova llei que he de dir que nosaltres no compartim al cent per cent. De fet, demanarem votació separada per votar en contra de l'article 1 –després ho explicaré–, de l'article 8, i també de la disposició addicional primera bis, de la qual demanarem –ja ho avanço, presidenta– la lectura separada. Aquesta no és la nostra llei, però, tot i això, en compartim l'esperit; compartim l'esperit que els aranesos vulguin dotar-se d'una nova llei.

Aspectes que en vull ressaltar: la llengua. Per nosaltres, la llengua que es parla a l'Aran és aranes. Així ho volen els aranesos i així ho han manifestat en les diferents compareixences. Per això, nosaltres d'algun for-

ma compartim i agraïm que l'article 8 comenci dient «aranès», però és un article amb el qual nosaltres no podem estar d'acord de cap manera, entre altres raons perquè contradiu absolutament la Constitució i tota la doctrina constitucional que hi ha en aquesta matèria. No es tracta d'impedir que l'aranès sigui la llengua vehicular, però també ho han de ser, ho han de poder ser, el català i el castellà, perquè aquest grup defensa la llibertat dels pares a escollir la llengua en què volen educar els seus fills. Aquest és un principi ideològic irrenunciable.

I, mireu, a mi em va agradar molt una tesi d'un professor d'ètica de la Universitat Ramon Llull, que vaig llegir fa un temps, que parlava, precisament, d'aquesta convivència lingüística. Ell es referia..., no a l'aranès, es referia al català i al castellà, però deia: «La escuela debe preparar a los niños a vivir en esta sociedad real –en esta sociedad real–», i ho feia referint-se a la convivència entre català i castellà. I per això jo vull que a l'Aran també s'eduqui els nens en aquesta «societat real», i la societat real aranesa és la de conviure en perfecta harmonia aquests tres idiomes, que són els oficials: català, castellà i aranes. I, per tant, també aquesta llei hauria d'haver reflectit aquesta realitat.

Denominació del territori. L'Estatut de Catalunya ho diu: «L'Aran és una entitat territorial singular.» Aquesta llei va molt més enllà del que el mateix Estatut de Catalunya diu, i fixa, en el seu article primer, que l'Aran és una «realitat nacional occitana». Ni «nacional» ni «occitana». Per nosaltres, l'Aran és un territori singular, és un territori autònom, amb la seva pròpia història, amb la seva pròpia llengua, amb la seva pròpia cultura; un territori singular autònom, però no un territori nacional, i molt menys occità. Però aquest apartat, en tot cas, també ens podem trobar que sigui inconstitucional, perquè, també, segons les reiterades sentències del Tribunal Constitucional..., van en la línia que jo ara els he indicat.

Sistema electoral. Des del començament de la ponència, i en totes les compareixences, els diferents compareixents van coincidir que aquest era un sistema electoral injust i desproporcionat. No és just que a Quate Lòcs un conseller necessiti 538 electors; a Irisa, 398; a Marcato, 515; a Castièro, 775; a Pujòlo, 428, i a Arties e Garòs, 248. Per tant, es tractava de buscar un millor sistema respectant la distribució en *terçons*, que és la històrica de l'Aran.

Nosaltres vam presentar una esmena: sis *terçons*, un conseller per *terçons*, i la resta –set–, amb circumscripció única. Però és de savis rectificar, i després de tornar a escoltar el doctor Botella, vam reconsiderar la nostra proposta, i vam creure que aquella de doble volta, en un sistema de tretze escollits en circumscripció única, però també amb els sis *terçons*, i havent-hi un sistema corrector, era la millor. Finalment –finalment–, i en ares jo crec que d'un consens, no?, perquè en definitiva tots els grups estàvem disposats a renunciar a algunes de les nostres prioritats en favor que Aran tingués aquesta llei que el Conselh Generau demanava..., i, finalment, en ares d'aquest consens, s'ha fet una transacció i s'ha posposat –s'ha posposat– la decisió sobre aquest sistema electoral.

Sí que he de dir que, en certa manera, ho lamento. Ho lamento perquè avui aprovarem una llei inacabada. Aprovarem una llei que no té finançament, aprovarem una llei que no té sistema electoral, i aquests eren dos grans pilars del que havia de ser la Llei d'Aran. El finançament també es contempla en una disposició transitòria, i també era un tema vital, igual que ho és el sistema electoral. Perquè nosaltres a l'Aran a aquesta llei li podem atorgar totes les competències del món, però si aquestes no van acompanyades de recursos, es competències quedaran en un paper però no seran efectives, seran una mera declaració d'intencions, seran un brindis al sol, però res més.

Jo vull recordar que aquesta llei ha de ser útil als aranesos. Moltes vegades, i això és un *mea culpa* dels polítics, aprovem qüestions que als ciutadans a vegades els interessin molt poc. Jo reivindico la necessitat de la política, reivindico el paper de les institucions i dels polítics. Però nosaltres també hem de tenir la responsabilitat que, allò que aprovem, serveixi per a la gent, que serveixi per millorar la qualitat de vida de les persones, que serveixi per resoldre els veritables problemes de les persones. Per això jo recordo això, no?: fem que aquesta llei –fem que aquesta llei–, tot i la seva transitorietat, sigui útil per als aranesos, que serveixi per resoldre els seus problemes.

I, mirin, i ara em diran, clar, vostè és del PP i sempre al final acaben dient el mateix, i sempre volen fer aquesta part de la seva política, però ho he dir, no? –ho he de dir. Aquesta llei jo l'aprovaré, el meu grup aprovarà aquesta llei, perquè, ja dic, volem que els aranesos tinguin una nova llei, i perquè el Pepito Calbetó m'ha demanat que així sigui. Però nosaltres..., no vol dir que donem un xec en blanc. Nosaltres farem un seguiment d'aquesta llei: com després s'aprova el finançament, com després s'aprova el sistema electoral i com s'apliquen determinades qüestions en benefici dels ciutadans. Perquè del que es tracta és que aquesta llei no sigui un instrument més al servei dels interessos separatistes del Govern, sinó que sigui una llei per al conjunt dels aranesos.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Donar les gràcies, també, a tota la gent que ha col·laborat en la redacció d'aquest règim especial, al relator també de la ponència, evidentment. Saludar el síndic i a tots els càrrecs que ens acompanyen. Donar les gràcies especialment, doncs, a la gent que ens ha inspirat també en les nostres esmenes, que ens ha ajudat a redactar les nostres esmenes o bé ens ha inspirat pel seu treball també en les compareixences, com sigui: el Marçal Girbau, que avui ens acompanya; el Julián Sanllehy, la Jael Po-

zo, dels Verds d'Andorra; el doctor Joan Botella, en Jaume Bosch també hi ha col·laborat, la Mireia Boya. A tots ells, moltes gràcies.

També, donar les gràcies als sindicats que van compartir, i especialment a la senyora Núria Soler per les idees que va aportar, que creiem que va fer una tasca de lectura de la llei completa, i, a més a més, aportacions noves que creiem que tots, més o menys, d'alguna manera hem intentat incorporar.

Des del nostre grup ens havíem autoimposat cinc objectius de mínims, i creiem que podem estar força contents, perquè n'hem aconseguit tres –n'hem aconseguit tres–, *algo es algo*. I no són poc importants, per nosaltres. Per demanar, podíem demanar-ho tot. Podíem demanar descentralitzar el màxim de competències cap a l'Aran; ens hauria agradat, doncs, que això, realment..., es tractés d'un petit estatut per a l'Aran. Podíem haver demanat o definit l'Aran com a comunitat nacional; demanar un referèndum vinculant, també ens hauria agradat, però no tot és possible, i també tenim les limitacions que tenim. I nosaltres també n'èrem molt conscients, d'això.

I per això ens hem avingut a transaccionar i a parlar amb la resta de grups, doncs, per fer encara que sigui rebaixant algunes expectatives, doncs, per fer aquesta llei el màxim de consensuada possible i avançar. Potser no ho tindrem tot, però sí que avancem una mica. I nosaltres som més partidaris, doncs, de no llançar-ho per terra, si és que no ho podem tenir tot, sinó més aviat avançar a poc a poc, amb paciència. I si ara no pot ser, doncs, més endavant ens podem emplaçar a millorar aquesta llei amb proposicions.

I deia que un dels objectius..., bé, tres dels cinc objectius, doncs, componen diferents qüestions. La primera és la de la participació ciutadana. Nosaltres ens queixàvem des del principi de la manca de participació, de la manca de coneixement que té el poble aranès d'aquesta llei i del text d'aquesta llei. I, a pesar que se'ns ha dit que no, que això no és veritat, que hi ha participat totes les associacions, que s'ha fet un procés participatiu, que hi han participat tots els grups polítics... Els grups polítics, sabem que coneixen bé aquesta llei, però un territori poblat per deu mil persones, més o menys aproximadament, creiem que era necessari i que era factible i era molt viable fer un procés participatiu perquè en el mateix text de la llei hi hagués pogut col·laborar la mateixa ciutadania i que se la fes seva ja des d'un inici.

Això no ha estat possible; ho hem demanat en reiterades ocasions: un procés participatiu abans de l'elaboració del text. Això no ha estat possible, però ara sembla que sí que podrem tenir procés participatiu. És una esmena que nosaltres hem incorporat: volem un procés participatiu que es basi en la llei de consultes aprovada en aquest Parlament, la Llei de consultes i participació ciutadana; un procés participatiu per informar sobre el text d'aquesta llei, per recollir opinions també sobre el text d'aquesta llei. I, finalment, aquest procés participatiu –per nosaltres és molt important– ha de culminar amb una consulta. I sabem que això és possible perquè el títol tercer de la llei de

consultes, doncs, no està impugnat. I de la mateixa manera que vam tenir un 9-N, doncs, ara podem tenir un nou Aran, no? D'aquesta manera, dèiem, el procés participatiu i la consulta creiem que seran possibles i esperem, doncs, que el Govern de la Generalitat i el Conselh Generau d'Aran compleixin amb el mandat del Parlament, perquè hem pogut arribar a una transacció en aquest sentit, i creiem que val molt la pena.

Del tema de la participació ciutadana, també és molt important destacar que sense participació ciutadana no podem desencallar un conflicte imposat, no sabem si real o no, però sí que imposat una mica pels partits polítics, i és això que diuen i deia la portaveu del PP que l'occità no és occità, sinó que és aranès. És cert que aquest conflicte va sortir i aquesta polèmica va sortir durant les compareixences, però el que nosaltres vam detectar és que els experts en occità, els lingüistes tenen molt clar que l'aranès és occità, però, en canvi, els polítics –i d'un determinat color– diuen que és aranès. Per tant, és un conflicte polític, absolutament polític; la ciència, els lingüistes, els acadèmics ens diuen que l'aranès és occità, punt. I si hem de posar en dubte això i hem de posar en dubte la ciència, l'acadèmia, els experts –i ho deia en el moment de les ponències i de les compareixences–, doncs, val més que tanquem les universitats. Perquè, realment, de poc em serveixen si després la ciutadania o els polítics en fem un ús partidista, d'aquestes qüestions.

Pel que fa al sistema electoral, és veritat que a nosaltres també ens hauria agradat canviar-lo; nosaltres proposàvem un sistema nou. Vam poder escoltar diferents compareixents, també, i hem pogut explorar diferents sistemes electorals, entre ells l'holandès, que és el que nosaltres proposem per a Catalunya; hem pogut explorar el sistema alemany, que és el que ens proposava el doctor Joan Botella; hem pogut explorar el sistema andorrà, també, que ens l'explicava la Jael Pozo, dels Verds d'Andorra. Però, finalment i tenint en compte tots aquells elements que nosaltres volíem incloure, que són la pluralitat, la proporcionalitat, doncs, i també tenint un respecte per la tradició, per la divisió territorial tradicional de l'Aran, que són els terçons, doncs, tenint en compte tot això, vèiem factible una nova modalitat de sistema electoral, que és la nostra, que és la que nosaltres proposem que és un sis-nou. Nosaltres creiem que era possible augmentar el nombre de consellers.

Així com, per exemple, és molt difícil i nosaltres no voldríem pas canviar les tradicions en aquest sentit pel que fa a les divisions territorials, i és una divisió territorial antiga, també és veritat que el nombre de consellers a l'Aran és una qüestió molt antiga, però, si més no, creiem que hi han coses que sí que es poden superar. És a dir, hi han qüestions que per adaptar-se a les noves demandes de la ciutadania que en aquests moments, doncs, és més participació ciutadana, volem més gent a la política que puguin participar, però sense cap privilegi, també s'ha de dir. Podem tenir més polítics, no passa res, sempre que no augmentem privilegis, sempre que no augmentem... Perquè aquest era un dels motius que ens deia Convergència i Unió per no acceptar el nostre sistema electoral: «No volem augmentar en nombre de consellers perquè creiem que

això vol dir més despesa.» No necessàriament –no necessàriament–; podem retallar despesa també en aquest sentit. I a més a més, és que em sembla que els consellers no cobren cap sou en aquests moments, no més cobren dietes. En tot cas, augmentar el nombre de consellers potser vol dir més participació, vol dir més proporcionalitat també quant als diferents territoris, terçons de l'Aran, i creiem que era possible arribar a un acord, però també ens hem d'afegir a la crítica que hi ha hagut, doncs, això, massa pressa, massa pressa per elaborar aquesta llei.

I també hem tingut aquesta sensació de caos en alguns moments: hem tingut reunions a les quals no hem pogut assistir perquè han estat marcades d'un dia per l'altre. I això els aranesos també tenen dret a saber-ho; sense tanta pressa és molt possible que en aquests moments tinguéssim més acords, i és molt possible que haguéssim pogut avançar una mica més en aquesta llei. I era un tema prou important per agafar-nos-el amb una mica més de calma. Un cop coneguda també la data de les eleccions, no ens costava res aturar-nos una mica, esperar un mes més i fer les coses una mica més amb cara i ulls.

Ens alegrem també i ens felicitem d'haver pogut incorporar quelcom que per nosaltres era molt important, que és el capítol de drets i deures i principis rectors. És un capítol que, per nosaltres, modernitza substantivament, també, aquest règim especial, que el fa més semblant a aquest petit estatut que nosaltres volíem i que incorpora tota una sèrie d'elements que, si no fos ara mateix per aquesta esmena, per aquest capítol de drets i deures i principis rectors, si no fos per aquest capítol, doncs, no hi serien, i parlo de temes per nosaltres tan transcendents com la perspectiva de gènere, per exemple, o l'accés a l'habitatge, l'accés als serveis públics.

El capítol de drets i deures i principis rectors, jo crec que serveix també perquè la ciutadania recordi i tingui presents quins són els seus drets envers l'Administració pública o quines són les responsabilitats de l'Administració pública, en aquest cas del Conselh Generau d'Aran, envers els ciutadans i les ciutadanes de l'Aran. Per això, en aquest capítol de drets i deures i principis rectors, nosaltres hi hem pogut incorporar elements com el dret a la participació, per nosaltres essencial, sobretot després d'haver viscut aquest procés amb el règim especial; el dret a l'accés als serveis públics i a la bona administració, com dèiem; la protecció de les persones i de les famílies; la perspectiva de gènere, és a dir, polítiques transversals de gènere en tot i per a tot; cohesió i benestar socials; foment de la participació en general; àmbit socioeconòmic, també, protegir les pimes i procurar que les organitzacions sindicals i empresarials participin en el finançament de les polítiques; medi ambient i desenvolupament sostenible amb un equilibri territorial, tenint en compte, també, l'especificitat de muntanya; protecció dels consumidors i usuaris, i cooperació al foment de la pau i cooperació al desenvolupament. També l'accés a les tecnologies de la informació i de la comunicació, que, com bé sabeu, a les zones de muntanya no sempre estan garantides.

Bé. Per finalitzar, un altre punt al qual hem contribuït, i també ens en sentim orgullosos, és el reconeixement nacional de l'Aran, que creiem que per fi hem superat la concepció del Conselh de l'Aran com a consell comarcal una mica especial, com definia Convergència i Unió el 87. Ara ja no és ni tan sols una realitat territorial singular, sinó que és una realitat nacional. Nosaltres hauríem volgut anar molt més enllà; de fet, introduïm una esmena, parlant d'Occitània i definint Occitània, que crèiem molt important i vèiem molt important, dins de l'exposició de motius. És importantíssim reforçar aquests lligams amb Occitània i el reconeixement d'Occitània, perquè estem perdent moltes oportunitats culturals, socials i econòmiques. Però, finalment, no ha estat possible. En tot cas, ens alegrem dels passos endavant que hem donat amb aquesta llei, i *fòrça* gràcies a tots, a totes els que hi heu pogut col·laborar i als que ens heu ajudat.

Finalment, anunciar que retirem les esmenes..., retirem unes quantes esmenes. Retirariem la 11, la 16, la 208, la 26, 40, 118, 227 i 229.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, magnífic síndic de l'Aran, benvingut, benvinguts també els membres del Consell General de l'Aran i totes les persones que avui ens acompanyen des de la Vall d'Aran i totes les persones que ens veuen per internet, que sé que en són també unes quantes, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans els volem donar la benvinguda.

Dir-los que quan vam començar el tràmit d'aquesta llei ho vam fer amb una certa curiositat i amb bastant il·lusió; era, per nosaltres, una oportunitat de conèixer de més a prop la Vall d'Aran, la seva societat, les seves inquietuds, les seves necessitats. I vam intentar participar en l'elaboració d'aquesta llei d'una forma intensa –d'una forma intensa– i, a més a més, amb un objectiu molt clar, i és que la Vall d'Aran, que és un dels territoris potser més dinàmics de Catalunya, que viu, doncs, uns moments d'una certa estabilitat econòmica malgrat la crisi i que, a més a més, té una societat de deu mil habitants, la qual està ben organitzada, volíem donar un torn a aquesta llei per modernitzar les seves institucions, fer aquest reconeixement que es demanava des de la Vall d'Aran i, sobretot, donar compliment a aquell mandat estatutari que exigia la posada al dia de la Llei del règim especial de l'Aran per tal d'actualitzar-la –actualitzar-la–, i sobretot respecte a les circumstàncies reals que viu la Vall d'Aran.

I en aquell cas, ens vam marcar quatre objectius que nosaltres consideràvem que eren molt importants per tal que els aranesos tinguessin una llei moderna, actual

i que donés resposta a les seves inquietuds des del punt de vista polític, que al cap i a la fi és el que fem aquí, sobretot respecte a la seva organització, i ens vam marcar quatre objectius: el reconeixement d'aquesta singularitat de l'Aran com una entitat de caràcter singular; el reconeixement i el respecte a la promoció de la seva llengua, la seva cultura; la reforma del sistema electoral, perquè l'Aran des de l'any noranta fins ara ha tingut canvis demogràfics que necessiten una millor representació als òrgans representatius com és el Consell General d'Aran, i un sistema de competències adequat a les seves necessitats, però sobretot la garantia que aquestes competències, que al cap i a la fi són serveis públics, tinguessin el finançament suficient per poder funcionar i oferir uns serveis públics de qualitat als aranesos.

Doncs, bé, després de mesos de debats, de reunions, la veritat és que la sensació que tenim des de Ciutadans és de decepció, és de decepció perquè, en realitat, síndic, si m'ho permet, aquesta llei, dels objectius que buscava, doncs, n'ha aconseguit molt pocs; n'ha aconseguit molt pocs i, a més a més, hem anat embolicant la cosa de tal manera que jo crec que molts dels aranesos quan llegeixin aquesta llei, i si es fa realitat aquesta consulta que vostès pretenen fer, doncs, no es veuran representats en aquesta llei, no s'hi veuran representats.

Nosaltres hem vist com en aquesta llei hi havia més interessos partidistes i personals, en molts casos interessos de polítics, més que interès per facilitar i millorar les condicions de vida dels aranesos i modernitzar les seves institucions. I de fet, en un article publicat pel relator d'aquesta llei, el senyor Moga, fa pocs dies ja ho deia, no? Deia que atès l'ambient de sobiranització que hi ha a Catalunya, es volia fer aquest contagi a l'Aran, com si l'Aran, doncs, tingués aquesta inquietud i aquesta pretensió. I de fet –de fet–, és que hem arribat a incorporar, a camuflar en una de les disposicions addicionals el dret a decidir del poble aranès. Jo no sé si el poble aranès tenia la intenció de fer d'aquesta llei una eina al servei de la independència del poble aranès, perquè jo entenc que no –jo entenc que no.

I a més a més, em preocupa, perquè l'Aran, que, com dic, és una comunitat de deu mil habitants, necessita més que ningú la cooperació governamental, no només amb el Govern de Catalunya, sinó també amb el Govern d'Espanya. Em remeto a la situació dramàtica que es va viure a l'Aran ara fa poc més d'un any quan aquells aiguats van acabar amb moltes de les infraestructures i la necessitat de la cooperació dels dos governs, del Govern de Catalunya i del Govern d'Espanya, per donar solució a aquella situació que es va resoldre, certament amb una certa celeritat, gràcies precisament a aquesta cooperació. No sé si aquesta situació, per exemple, dramàtica i difícil per a molts dels ciutadans de l'Aran, s'hauria resolt de la mateixa manera si l'Aran hagués estat un estat independent i hagués estat aïllat de la col·laboració de la resta dels governs del seu entorn. A mi em sembla que no. I em sembla que aquesta no és una inquietud que tinguin els aranesos. I per això nosaltres, aquesta disposició addicional, la votarem en contra.

Però, bé, no és només aquest, l'objectiu que nosaltres buscàvem en aquesta llei, no? La veritat és que la Llei del 90 va sortir aprovada amb un consens molt més gran del que en sortirà aquesta, perquè, si s'hi han fixat, en totes les intervencions de tots els diputats hi ha hagut un cert regust que no s'havien arribat a solucionar els problemes que plantejava l'actual situació, no? Tot-hom ha plantejat crítiques de com s'han fet, de les formes, de les presses, de l'interès partidista... I, bé, doncs, no ens agrada el resultat final. No ens agrada, perquè creiem que respon més a un interès polític que no a un interès de reconèixer la realitat dels aranesos, no?

Per exemple, parlem de l'exposició de motius. Jo encoratjo tots els aranesos que es llegeixin aquesta exposició de motius, a veure si se senten representats. Perquè no entraré a analitzar la manipulació que es fa dels fets històrics o altres coses relatives a la seva cultura, a les seves institucions, que jo crec que no es corresponen al rigor històric que la Vall d'Aran ha tingut al llarg dels segles, sinó també –també– respecte a la incorporació de l'Aran a aquesta nació occitana. Jo no sé si tots els aranesos tenen la mateixa impressió o se senten identificats amb aquest reconeixement, no? Per tant, no compartim bona part del que diu a l'exposició de motius. I, com no la compartim, doncs, tampoc la votarem a favor.

Però és que, si a més a més anem al tractament que fa la llei de la llengua, ja els dic que aquesta diputada, que va tenir la satisfacció d'assistir a aquella trobada amb les entitats araneses que ens van venir a explicar a tots els diputats ponents quines eren les seves inquietuds i què és el que volien que es reconegués en aquesta llei, jo no vaig sentir ningú que digués que parlés occità; no ho vaig sentir a ningú. Potser ho diuen els lingüistes, però, sí, jo al que em remeto és al que volen els aranesos, i tots els aranesos diuen que ells parlen aranès –parlen aranès. I, a més a més, per evitar conflictes, ja els avanço que aquesta diputada el que va proposar... «Escoltin, ja que tenim una llei que regula els drets lingüístics, doncs, fem-hi una petita referència en la llei i ens evitem la polèmica.» Doncs, no –doncs, no–, hem reproduït la polèmica lingüística a la mateixa llei. Doncs, tampoc calia –tampoc calia. I, a més a més, també penso que els aranesos no se sentiran representats. I, a més a més, perquè crec que és de respecte que, si el poble aranès considera que ells parlen aranès, els diputats el que hem de fer és reflectir en les lleis allò que els aranesos pensen, i no inventar-nos coses que no existeixen, no?

Respecte a l'acadèmia aranesa, el mateix –el mateix. També vam decidir que, com a conseqüència de la polèmica que havia generat la creació de l'Acadèmia Aranesa de la Llengua, doncs, que es remetés a la llei que la regula, per tal d'evitar conflictes.

I què ha passat amb els altres dos elements que per nosaltres eren substancials d'aquesta llei, que és el sistema electoral...? Doncs, escolti, que algú ha tingut molt interès que aquest sistema electoral no es modifiqui, perquè de propostes n'hi ha hagut. Per part de Ciutadans vam proposar circumscripció única i que tots els aranesos decidissin lliurement, sense tenir una representació determinada, qui volen que els representi. Circum-

scripció única, que és una forma molt proporcional de reflectir la diversitat i la pluralitat ideològica i política que pugui tenir la societat aranesa. No ens n'hem sortit. Però sí que hi han hagut propostes interessants sobre les quals podríem haver arribat a acords, i no hi ha hagut cap mena d'interès a arribar-hi. Per exemple, la del professor Botella, el qual vam fer venir expressament perquè ens expliqués el seu sistema electoral, que tots els partits, més o menys, consideràvem que era favorable a una representació proporcional i de la diversitat política que hi ha a l'Aran. Doncs, no va haver-hi possibilitat de fer-ho. Les presses, les presses per aprovar una llei, que en realitat, doncs, no incorpora moltes de les inquietuds i moltes de les exigències que jo crec que la societat aranesa volia.

I, pel que fa al sistema de finançament, va haver-hi una de les expressions del delegat especial del Govern de Catalunya a l'Aran que em va preocupar molt, i és que em va dir: «Hem de fer aquest traspàs de competències lentament, per tal de veure si podem assumir-les.» És a dir, estem fent un traspàs de competències en una societat que no sap si podrà assumir aquestes competències, que no sap si tindrà suficients recursos humans i tècnics per donar aquests serveis públics que li estem transferint, que no sabem si tindrà suficients diners, suficient sistema de finançament, un finançament adequat per poder oferir aquests serveis amb un nivell de qualitat adequat al que necessiten, volen i reclamen els ciutadans de l'Aran. Doncs bé, no tenim sistema de finançament. Tenim reconegut el traspàs de competències, tenim reconegudes totes unes funcions d'aquesta comissió bilateral entre el Consell General d'Aran i el Govern de Catalunya, però no sabem quin serà el sistema de finançament, perquè això també ho hem deixat, ho hem fiat a una disposició transitòria, i qui dia passa any empeny..., ja veurem exactament si ens en sortim, amb el sistema de finançament, o no.

En resum, nosaltres considerem que aquesta no és una bona llei, i lamentem dir-ho, perquè, com els deia, des del principi havíem buscat l'acord, havíem buscat la participació, havíem intentat col·laborar en el consens, però no ens n'hem sortit. I creiem que és una llei que no està madura per ser votada avui aquí, que no respon a aquesta inquietud de modernitzar les institucions de l'Aran, d'actualitzar el seu sistema de finançament, el seu sistema electoral, per fer-lo més representatiu, i el reconeixement dels drets lingüístics i el reconeixement de la cultura i de les institucions de la Vall d'Aran. Considerem que no està suficientment madura i, per tant, lamentem que, per les presses i per l'interès partidista d'alguns, avui aquesta llei es voti en aquestes condicions.

Sincerament, ens hauria agradat millorar-la, acabar-la i fer una llei realista i adequada a les exigències; però no només a les exigències, sinó a allò que mereix la societat aranesa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Primer de res, doncs, bon dia a totes les persones que ens acompanyen, tant aquelles que han ostentat càrrecs de diferents institucions de l'Aran com aquelles que no; aquelles que ens estan seguint també, doncs, per la retransmissió en directe...

No volia començar l'argumentari sobre aquesta llei o sobre el nostre posicionament sense donar les gràcies de manera molt sincera a les persones que ens han ajudat a treballar la llei, a treballar les esmenes, a treballar per entendre, també, què és el que passa a l'Aran, i per entendre-ho d'una manera jo diria que bastant sincera. Moltes gràcies, per tant, a Mireia Boya, a Ferriol Massip, a Aitor Carrera, a Josep Plasencia, a Domergue Sumient, a Julian Sanllehy, a Jaume Figueras, a Joan Barceló, a Claudio Aventin, a Miquèu Segalàs, a Terric Lausa, a Rafèu Sichel-Bazin. Moltes gràcies. Sense elles, sense ells, no hauríem pogut treballar aquesta llei.

Dit això, una prèvia, que és que quan nosaltres, el juny, vam començar, doncs, el debat sobre la proposició de llei demanàvem sobretot una cosa, que era coherència en tres aspectes que enteníem que havien de quedar recollits finalment en els treballs de la ponència:

Coherència respecte al reconeixement del dret a l'autodeterminació, ja que s'estava vivint un moment en el qual se'ns era negat a una part dels Països Catalans, doncs, decidir sobre què es volia fer. Així enteníem, doncs, que els Països Catalans, com a nació sense estat, havia d'actuar amb coherència i, per tant, demanàvem precisament aquesta coherència a l'hora de reconèixer el dret a l'autodeterminació.

Coherència amb el moment socioeconòmic que s'estava vivint, i fèiem un esment al fet que el turisme no podia ser l'únic motor econòmic a l'Aran, perquè enteníem que reproduïa una economia especulativa, i, per tant, volíem apostar per una economia productiva i al servei dels aranesos.

Coherència amb el moment democràtic, i en aquest sentit també dèiem i exigíem un esforç per articular mecanismes de participació, per articular mecanismes de participació no només a l'Aran, sinó de tots aquells occitanistes que enteníem que també havien de dir la seva respecte a una part que abans s'incloïa i ara no, que era la codificació de la llengua. I una defensa clara i explícita a la llengua..., o de la llengua occitana, clarament minoritzada, i que enteníem que no podia ser tèbia, que enteníem que havia de ser una de les parts principals a defensar.

Pensàvem, no?..., i, en aquest sentit vam traslladar les esmenes, doncs, clarament pel reconeixement de la nació occitana, clarament per la defensa de l'occità i per l'esforç de la normalització –per tant, també per garantir l'academicitat de l'Acadèmia Aranesa de la Llengua–, i també, doncs, pel que diem, pel control democràtic i la participació, i els treballs, d'alguna manera, que havia de fer la ponència.

De tot allò que hem traslladat, algunes coses s'han acceptat, altres no. En tot cas, algunes coses les valorem com a positives i altres no.

Les que valorem com a positives són, òbviament, el reconeixement de l'Aran com una realitat nacional occitana. Per nosaltres és un pas molt important, és un pas enorme, i entenem que marca un..., bé, un tret diferencial entre el que s'havia pensat o entre la ponència que es presentava i aquesta.

Valorem també molt positivament el fet que l'Aran no pugui ser inclòs en cap divisió territorial ni administrativa de Catalunya que no sigui ella mateixa.

Valorem la inclusió de la figura del prohò, però aquí volem, d'alguna manera, advertir que ja són massa les ponències de llei que no incorporen les figures femenines, són massa les que obvien la qüestió de gènere i són massa les que deixen com a normal que parlem cada vegada de síndic, de prohò, d'illustres, i, per tant, ens releguen a les dones a una segona posició. No són coses menors, i voldríem que no tornés a passar en cap llei que es tramiti en aquest Parlament.

Valorem positivament la inclusió d'un capítol de finançament, tot i que compartim amb altres grups que segurament serà insuficient.

Valorem molt positivament el reconeixement del dret del poble aranès a decidir el seu futur, el que vulgui ser –el que vulgui ser–, perquè segur que no li ho ha de dir ni el Partit Popular, ni segur que li ho ha de dir el PSC, segur que no li ho ha de dir Ciutadans: el que poble aranès vulgui ser, tant si és per a ser part de la nació occitana com per a no ser-ho; el que vulgui ser.

El traspàs de competències que facilitarà la gestió, ho trobem com a imprescindible per a qualsevol comunitat que vulgui autogovernar-se. No tindria sentit fer una llei que no traspassés competències.

I també valorem positivament, doncs, que la consulta que es celebrarà a l'Aran pugui ser, d'alguna manera, una eina que millori, tot i que nosaltres defensàvem que havia de ser vinculant i que, per tant, el text de la ponència hauria d'haver estat sotmès a ratificació.

Com a part negativa, doncs, també entenem que en té, sobretot la que fa referència a la llengua, la que fa referència al que nosaltres entenem –i ho hem vist en el mateix treball de la ponència– que han acabat sent equilibris entre interessos de partits i que han passat per sobre respecte al que podia ser un posicionament molt clar sobre la llengua i el que podia ser, jo crec –a més, tenia majoria per a ser-ho, perquè ja hem vist les posicions de tots–, un..., d'alguna manera, si voleu dir-ho, doncs, un plus de protecció a l'Aran, perquè d'aquesta manera s'intenti no només afirmar la unitat de la llengua, sinó donar-li una protecció real.

Aquests equilibris d'interessos, des del nostre punt de vista, han perjudicat precisament la qüestió de la llengua, per una qüestió d'ambigüitat, i la prova està a l'article 8.1. Entenem, a més a més, que la llei, i en el que respecta a la llengua, doncs, té una manca de visió panoccitana que no entenem. Entenem, a més a més, que s'estan generant falsos particularismes al voltant de l'afirmació de l'Aran o l'occità. Jo diria que, com a valenciana, he viscut en primera persona què significa que te generin un fals particularisme. Bàsicament, el Partit Popular va inventar-se que el valencià i

el català eren llengües diferents; va inventar-s'ho i va aconseguir inculcar-ho tant, que va generar una acadèmia valenciana de la llengua, amb la qual cosa els lingüistes encara estan rient, encara estan rient del fet que es poguessin inventar una denominació lingüística diferent. Això és el que finalment pot acabar passant si no es deixa clar, per una vegada, el que no ha de ser un conflicte polític, que és com es diu una llengua, afirmada per científics. I, per tant, entenem que no hi havia lloc a discutir que la llengua que es parla a l'Aran és occità, encara que els aranesos en diguin «aranès». Jo, com a valenciana, parle valencià i parle català, perquè afirmar el contrari seria, en tot cas, un exercici d'esquizofrènia.

Aquests falsos particularismes s'han portat a la llei, jo diria que s'han intentat corregir, però finalment han acabat triomfant, i..., bé, jo diria que era el moment per a acabar..., i per a tallar-los d'arrel. Per què? Perquè finalment queda un redactat a l'article 8.1 que acaba afirmant que «l'aranès, nom que rep la varietat autòctona de la llengua occitana a l'Aran, és llengua pròpia d'aquest territori», en el mateix paràgraf es diu que és una varietat autòctona i que és una llengua, i això finalment és una contradicció lingüística.

Dèiem que aquest fals trilingüisme, a més, que s'afirma, no?, quan vénen i ens diuen «les tres llengües han d'estar en la mateixa situació», és fals d'inici, perquè el que més es parla a l'Aran és castellà, perquè tothom ho sap, perquè la penetració, precisament, del castellà als mitjans de comunicació a l'Aran és, per desgràcia, una realitat que deixa no només en segona categoria, sinó en tercera, l'occità.

L'altre aspecte central que entenem que no s'ha satisfet és l'expectativa que nosaltres dipositàvem sobre l'acadèmia aranesa de la llengua i sobre la possibilitat de treballar en una codificació lingüística de l'occità i treballar també amb lingüistes occitans; generar una autoritat, precisament, reguladora competent; fer-ho des del punt de vista, ho torno a repetir, de l'academicisme, i per tant defugint interessos de partits, que moltes vegades han copat algunes institucions i que s'han mogut per quotes de poder. I entenem, per tant, que ha sigut una oportunitat desaproveitada.

Podríem insistir jo diria que més en alguns aspectes que al nostre parer no s'han acabat de resoldre bé. El que passa és que finalment hem decidit votar-hi a favor. Hem decidit votar-hi a favor perquè sí que suposa un..., sí, jo diria que un avançament respecte a qüestions que fins ara, bé, acabaven sent unes qüestions menors. Suposa un avançament no només per al reconeixement de la nació occitana, sinó per al reconeixement de l'occità; suposa també un avançament respecte a les competències; suposa un avançament respecte a la creació d'algunes institucions. Però no hem d'oblidar mai que aquesta llei haurà de tenir una implantació que vagi molt més enllà d'aquestes institucions. Perquè, malgrat les lleis, el que ens ha passat a les valencianes i el que pot acabar passant als occitans de l'Aran és que no trobin que aquestes lleis acabin aplicant allò que diuen, és a dir que no troben finalment que l'occità s'acabi normalitzant i que aquesta normalització provingui de l'organització popular, com ha

passat al País Valencià amb Escola Valenciana, que, malgrat l'actitud del Partit Popular al Govern, s'ha encarregat de donar, per tant, classe en valencià, en català, a tots aquells que..., volen aprendre al País Valencià. Aquest és el trilingüisme que defensen alguns, un trilingüisme que sempre està a favor de les llengües majoritàries, un trilingüisme que, curiosament, sempre està a favor de l'espanyol.

Dèiem que malgrat aquestes lleis, les araneses, les occitanes de l'Aran, han de decidir què volen fer, i, per tant, com dèiem abans, que no ho triï ningú que no siguin elles.

Finalment, m'atreviré a llegir una cosa, un missatge, que va també adreçat a aquells que fan afirmacions tan ridícules com és dir que això de la nació occitana és un invent. Doncs bé, és només tenir una mica de memòria històrica. Jo no en sóc especialista, però sí tota la gent que ens ha assessorat, i, no ho sé, voler negar una realitat així és bastant ridícul, ridícul, com torno a repetir, a què ens tenen acostumats certs partits quan es tracta de parlar sobre les llengües. Atrevir-me a llegir aquest paràgraf final, que ve a dir que «era lengua ei occitan, ac diden es científics. Aranés ei ua denominacion popular legitima, mès non ei cap científica. PP i PSC no ac poden díder, que era tèrra ei plana».

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Saludar, prumèr de tot, a toti es vesins e vesies que mos estant escoltant o vedent, tant per Catalunya Informacion –meti aranés– coma per Lleida Television. Arregraïr, voi arregraïr molt especiaument ara vicepresidenta Joana Ortega era confiança, eth trabalh; a costat, auïem dobtes, n'auem agut enquiara fin, mès aguesta lei serà possibla tanben gràcies ara vòsta implicacion.

Arregraïr era sensibilitat ath conjunt deth govèrn dera Generalitat, conselhèrs, conselhèra; an facilitat molt damb era sua sensibilitat e comprension eth hèt que i pogue auer ua gran lei d'Aran.

Atau coma tanben arregraïr ath president deth Grop Parlamentari, Jordi Turull, eth a estat tanben ua des persones que mos a possat, que m'a possat a jo personauments cada dia entà a saber com estaue, estant ad dessús, ajudant-me personaument en toti eth moments, e per tant, gràcies pera confiança. Ath sindic d'Aran. Carlos, gràcies per èster aciu, pera comprension e per sustot arténher quauquarren inedit: que m'as dat supòrt sense deishar d'èster sindic. E aquerò ei un doble motiu, ei un doble merit. E tanben as companhs e companhes de Convergència Democratica Aranesa, Convergència Democratica de Catalonha e Conver-

gència e Union. Especiau, tanben, dar es gràcies, perque atau, en aquest sentit, a Victòria e a Maria José.

Voi hèr ua mencion especiau a Josep Cosconera. Josep, a estat un plaer auer trabalh at tu. E auer tindre era oportunitat de coneisherte personaument. Ets català. Mès jo cregui que tanben t'auem portat tath sentiment aranesista. L'as practicat, l'as militat e te'n dongui sincèraments es gràcies.

Atau, tanben, arregraïr as ponents dera prumèra Lei d'Aran. Hè vint-e-cinc ans qu'auem ua lei d'Aran, e jo voi arregraïr as ponents que heren possible, tanben ath Govèrn d'alavetz, que auéssim, e qu'aué siguéssim aci. E tanben, alavetz, ara deputada aranesa que tanben formaue part d'aquera ponéncia, Pilar Busquets, peth sòn trabalh.

En definitiva, aué èm aci perque abantes bèth un a desirat que contunhéssim estant, e sonque qui vos parle eie un servidor mès dera longa istòria d'Aran e Catalonha.

CiU, ja les auanci, auéssim volut dar un pas mès entà dauant. Mès en benefici der acòrd, deth consens, jo cregui, deth consens majoritari, atau se i an expressat eth conjunt de fòrces politiqües, aquesta serà era nòsta Lei d'Aran. E aquesta serà, en cèrta manèra, era Lei d'Aran des aranesi e des araneses.

Per qué? Perque ac auem aconseguït majoritàriaments en cinc objectius principaus, que persutàuem, e que mos pòrten a definir aquesta Lei d'Aran, o permeteme a jo personaument definir aquesta Lei d'Aran, coma era Querimònia modèrna, aquerò que mos permetec èster liures hè 802, aué mos permet d'èster aranesi, un aute viatge en plena esséncia, en Parlament de Catalonha.

Aguesti cinc objectius son: potenciar mès elements identitaris d'Aran: lengua, recuperam era nòsta istòria, cultura, reconeishement des drets istorics e reconeishement deth sentiment qu'ei multiradiant deth sentiment aranesista. Enfortís es nòstes institucions pròpies, e mos da era possibilitat de projectar-mos a Euròpa e ath mon com un cas unic.

En conclusion, poténcia, foment, melhora toti e cada un des elements que configuraren aquerò qu'èren, mos diden aquerò que hèm, e met es bases d'aquerò que seram, der aranesisme modèrn.

Eth segon objectiu que complís ei que dessene un melhor e major progrès peth país e pes persones. Mès autogovèrn vò díder mès capacitat politica, vò díder melhors servicis publics a toti es que viuen e trabalhen en Aran, e vò díder mès progrès. Mès progrès en tot un hilat de competéncies que melhora en poténcia, e inclús va tant enlà que daurís era possibilitat qu'era Val d'Aran hèsque federacions esportives. E tanben a recuperar, o atau ac senti, perqué tanben de petit m'ac ensenhèren, a un collectiu, dam solucion a un collectiu d'identificacion pròpia e colectiva nacionau deth país, com son es pompièrs e es emergéncies. Dam ua solucion que serà unica en tot Catalonha. Per tant, era mia felicitacion. Reaument, aquera Lei d'Aran que mos permet solucionar eth dia d'aué, melhora es condicions des aranesi d'aué, entà projectar un futur esperançador e de progrès en futur.

Per tant, aquest projecte de Lei d'Aran serà er instrument ath servici des aranesi e des araneses, qu'establirà eth marc idonèu, adequat entà crear, configurar e incidir en un melhor e major progrès entà totes es persones.

Eth tresau objectiu: cream un sistèma de finançament, estable, melhor, progressiu e melhora. Establís un sistèma de finançament que se base ena propòsta consensuada per unanimitat en an 2009. Se sustente en exit qu'aguest modèl de finançament auca enquiar an 2012. E non solet aquerò, senon que melhora era proposicion deth 2009 e eth finançament actua deth Conselh Generau d'Aran. E tanben, se daurís a èster estudiat, e modificant, valorant era sua idoneïtat as aranesi e araneses er un plaç maxim de tres ans. Atau madeish, daurís era possibilitat dera tributacion pròpia e d'auer ingrèsi per diferenti encaishi e possibilitats. Per tant, eth Conselh Generau d'Aran se dote d'un sistèma de finançament que melhora era capacitat financèra d'aué e que serà melhor deman.

Eth quatau des objectius? Respon a reivindicacions istoriques d'Aran. Des de que sò petit, des de qu'es aranesi a jo me dan classes quan anaua tà estudi, auia sentit reivindicacions istoriques de politics qu'alavetz ne formauen part encara bèth un d'eri aué. Aran non pòt èster incluida en cap division territorial de Catalonha. Complim. Arnhem un trinòmi identitari istoric: reconeishement dera realitat nacionau, era configuracion d'ua autonomia politica e er reconeishement d'uns drets istorics. Aran aurà representacion en Parlament de Catalonha e aurà molta mès incidéncia en trabalh parlamentari en defensa des interèssi d'aqueri ahèrs qu'afecten es aranesi e araneses.

Aran recupèra eth dret civiu aranes. Guairi ans sentíem era reivindicacion per part d'aqueri que mos volien o que demanauen, que reivindicauen era possibilitat de recuperar eth dret civiu aranes.

Reconeishem eth dret a decidir deth pòble aranes. Non lo circumscriuem en cap filosofia, simplaments ara voluntat d'aquest Parlament tà defensar aquerò que un cre tada eth madeish.

Cream eth conselh d'alcaldes entà ua melhor gestion e optimization des servicis publics de proximitat. E permetetz-me qu'aquesta sigue ua aportacion personau, establís Vielha e en configure eth sòn posicionament coma capital d'Aran. Tot país a ua capital, e aquesta a d'actuar coma tau.

Eth cincau objectiu: la dote de fòrça mès instruments juridics entà evitar era Lei de racionalizacion e sostenibilitat dera Administracion locau. Convergència e Union presentèc ua bateria d'esmenes que ajudaran ena defensa d'evitar era aplicacion totau d'aguesta SAL; cas contrari, era istòria, es institucions e eth Govèrn d'Aran quedaràn diluïts coma passèc en 1834, damb era creacion des províncies qu'ara madeish auem.

Conclusion. Aué tà Aran e tar aranesisme modèrn ei un dia istoric. Tanben, deishatz-mos díder, vicepresidenta, conselhèrs e conselhèra, tanben entà Catalonha ei un dia istoric. Un dia que molti de nosati, e un

servidor que les parle, arrebrementà entà tostemps. Sindic, per un dia com aué vai era pena patir era travessia dera critica en silenci. Era recompensa ei molt e molt gran. Aué, personaument, evidéncii qu'aguest Parlament mos a demostrat, mos demòstre e mos continuarà demostrant, n'estongui segur, era estima, eth respècte vèrs Aran e era determinacion a continuar siguent çò que defense e çò que vò continuar estant.

Rebrementatz: aguesta lei non ei d'un, aguesta lei non serà d'uns pòqui, aguesta lei serà de fòrça gent, de toti e entà toti.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, vicepresidenta, membres deth Govèrn, sindic..., e a totes e toti es aranesi fòrça felicitats.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Josep Cosconera Carabassa demana per parlar.)

Senyor Cosconera...

Josep Cosconera Carabassa

Sí, presidenta. Per al·lusions del senyor Ordeig.

La presidenta

Trenta segons.

Josep Cosconera Carabassa

Volia dir al senyor Ordeig, també amb tota l'afectivitat i el meu «carinyo» i amistat, que la meua relació ha estat amb Convergència Democràtica Aranesa, partit nacionalista aranes, és amb ells amb qui he tingut la relació i aquesta és una relació d'amic, també, d'igual manera que la tinc amb els d'Unitat d'Aran. Res hi té a veure si som més amics o no Esquerra i Convergència.

Gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Sí, per demanar la lectura de la disposició addicional primera bis.

La presidenta

Ja ho tinc. *(Pausa.)*

Abans de començar la votació, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha retirat les seves esmenes reservades números 39 i 80; que el Grup Parlamentari Socialista ha retirat l'esmena número 83 i que el Grup Parlamentari d'Iniciativa

Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha retirat la 11, la 16, la 26, la 40, 118, 208, 227 i 229.

Començarem amb les votacions de les esmenes reservades ordenades pels grups parlamentaris i al final votarem les tres esmenes transaccionals que s'han presentat avui, votant el text del dictamen amb aquelles esmenes de tècnica legislativa proposades pels serveis de la cambra i acceptades per la ponència. En acabar, i d'acord amb l'article 62 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, atès que es tracta d'una llei de desplegament bàsic de l'Estatut, farem una votació final sobre el conjunt del text que ha de ser aprovat per majoria absoluta.

Comencem amb l'esmena número 79, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... Perdó. Atès que aquesta ha estat transaccionada amb l'esmena 51, les esmenes 53 i 84 i les esmenes 52, 81 i 82, queden per cap al final.

Votem, doncs, les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista.

En primer lloc, les números 15 i 203.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 77 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes 47, 48, 73, 96, 106, 117, 134, 151, 185, 196, 206, 207, 217, 220 i 228.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 32 vots a favor, 78 en contra i 20 abstencions.

Votem les esmenes números 59, 63, 72, 107 i 183.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 32 vots a favor, 80 en contra i 18 abstencions.

Votem les esmenes 61, 100, 104, 131 i 186.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 93 en contra i 18 abstencions.

Votem les esmenes 75, 112, 173 i 204.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 80 en contra i 31 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem l'esmena número 43.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 84 en contra i 9 abstencions.

Votem les esmenes 18, 35 i 101.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 20 vots a favor, 101 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem l'esmena número 226.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 114 en contra.

Votem ara l'esmena número 76.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 95 en contra i 19 abstencions.

L'esmena número 50 ha estat transaccionada i es votarà al final.

Votem ara l'esmena número 230.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 117 en contra.

A continuació, votem les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem, en primer lloc, la número 32.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 84 en contra i 19 abstencions.

Votem la número 86.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 100 en contra i 21 abstencions.

Votem la número 132.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 84 en contra.

Votem les esmenes 9, 12, 19, 24, 38, 54, 65, 77, 78, 98, 105, 113 i 130.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 9 vots a favor, 103 en contra i 18 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Mixt.

Votem, en primer lloc, les esmenes números 6, 7, 21, 23, 28, 41, 60, 85, 93, 122, 123, 124, 125, 139, 169 i 197.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 114 en contra.

Votem ara l'esmena número 218.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 95 en contra i 18 abstencions.

Passem, ara, a les esmenes transaccionals.

Votem l'esmena transaccional entre la número 79, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la 51, del Grup Parlamentari Socialista, i les

esmenes números 53 i 84, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i les 52, 81 i 82, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara una esmena transaccional amb l'esmena número 50, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que afegeix el títol 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem una esmena transaccional sobre la disposició final tercera ter.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar el text del dictamen.

I, en primer lloc, l'article 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 27 en contra.

Votem ara l'article 2.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 27 en contra.

Votem l'article 8.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 81 vots a favor, 30 en contra i 19 abstencions.

Votem ara la resta de l'article 8, els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 27 en contra.

Votem l'article 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 9 en contra i 18 abstencions.

Votem l'article 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor i 9 en contra.

Ara votarem la disposició addicional primera bis, reconeixement del dret a decidir del poble aranès, que el Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari Popular han demanat la seva lectura al Ple.

La vicepresidenta primera

«Disposició addicional primera bis, reconeixement del dret a decidir del poble aranès: el Parlament de Catalunya reconeix el dret del poble aranès a decidir el seu futur.»

La presidenta

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 27 en contra.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Votem ara la disposició transitòria segona.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 95 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la disposició transitòria segona ter.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor, 27 en contra.

I votem l'exposició de motius amb les dues esmenes transaccionals presentades sobre la supressió dels incisos dels paràgrafs tercer i sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor, 9 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el text del dictamen amb aquelles esmenes de tècnica legislativa proposades pels serveis de la cambra i acceptades per la ponència.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

I, per acabar, d'acord amb l'article 62 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, es farà una votació final sobre el conjunt del text, que ha de ser aprovat per majoria absoluta.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, per 121 vots a favor i 9 abstencions, queda aprovada la Llei del règim especial d'Aran.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Interpel·lació

al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia (tram. 300-00258/10)

Atesa la sol·licitud presentada pel Govern, els proposo la següent alteració de l'ordre del dia, de tal manera que el debat del punt número 14, que és la interpel·lació al Govern sobre els mitjans materials i personals de l'Administració de justícia, es pugui substanciar a continuació.

Es pot aprovar per assentiment, aquesta modificació? (*Pausa.*)

Queda modificat.

I, per tant, es demana al Grup Parlamentari de Ciutadans que exposi la interpel·lació la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí, bueno; gracias, presidenta. *Conseller*, el objeto de esta interpelación es saber si verdaderamente hay una

intención..., mejor dicho, una decisión de la *conselleria* de Justicia de implicarse de verdad en la regeneración de la vida política, en la regeneración del sistema, en limpiar de corrupción el panorama político catalán. Porque, *conseller*, si verdaderamente se quiere lograr la necesaria regeneración democrática, es preciso, aparte de un rearme ético y de un compromiso en firme de todos los partidos políticos, un giro radical que pasa por apostar verdaderamente por la justicia, pero en letras mayúsculas.

Una de las patas donde se asienta esta necesaria regeneración política es acabar con la corrupción. Y, contra la corrupción, desgraciadamente, cuando ya se ha producido, solo se puede luchar con una justicia rápida y eficaz. Y con los presupuestos que se han presentado por parte del Govern para el ejercicio 2015, no vemos verdaderamente la posibilidad de que se invierta la tendencia de la justicia en Cataluña, que sigue siendo la hermana pobre de la Administración pública.

Han sido objeto de varias interpelaciones, la carencia por insuficiencia de medios materiales, técnicos y humanos en la Administración de justicia catalana; la falta de personal, porque no se cubren las bajas, ni los funcionarios que se jubilan; plazas que se amortizan, por llamarlo de alguna manera, a pesar de haber una bolsa de interinos, con presupuesto incluso para ello, y que siguen sin estar recolocados.

Pero es que, aparte, las condiciones materiales del trabajo, las herramientas, por decirlo así, no solo no han mejorado, sino que han empeorado por esta política sistemática de recortes y de no renovación de los equipos ni siquiera informáticos. Y a la falta de personal hay que unir además las importantes carencias del material básico para trabajar, que ya es lo último de la cadena, y las deficiencias en tecnología, por lo que se ha incrementado la carga de trabajo de los funcionarios y el personal que trabaja en el juzgado.

Es imprescindible, por tanto, *conseller*, ya que se ha recortado en personal y sueldos, al menos dotar de los instrumentos imprescindibles para el correcto funcionamiento diario de los juzgados. Porque no es de recibo que se vaya al juzgado con un *pendrive*, porque estamos hartos de oír a los abogados y los abogados que van por los juzgados que no hay papel para fotocopias..., se vaya con el *pendrive* para que te escaneen una causa, que es un ahorro, en principio, para la Administración, es un ahorro económico, e incluso ecológico —estoy viendo al señor Milà—, claro, en ecología, estamos haciendo sostenible el planeta, y que resulte que hay un cupo para escaneos y que a lo mejor una causa no se puede entregar íntegramente al letrado porque se ha acabado el cupo para hacer fotocopias. O sea, es que..., y entonces hay que generar una serie de papeleo para que le den al juzgado más cupo para fotocopias. Cosas absurdas que probablemente no tienen nada que ver con usted, ni que a lo mejor usted está enterado —el otro día le decía que a ver si nos dábamos todos una vuelta por la Ciudad de la Justicia, con el señor Ballester—; son temas prosaicos, pero importantes para el día a día. Y muchos más ejemplos que le podría poner.

Y a todas estas dificultades para hacer el trabajo diario, con la escasez de material y oficina técnica que le decía, hay que sumarle los recortes en el sueldo, la desaparición de los complementos e incentivos suficientes para la implantación de la nueva oficina judicial, que ya se han anunciado. Pues resulta que nos estamos encontrando que siguen ustedes con los recortes, amenazan con ello, esta vez en materia de incentivos. Es decir, se pretende ahora eliminar aquellos incentivos que se han venido abonando a funcionarios que hasta ahora venían desempeñando puestos singularizados en la mínima nueva oficina judicial que se ha conseguido desplegar; en concreto, en actos de comunicación, ejecución y violencia doméstica. Sé que no se han practicado, sé que está en previsión hacerlo, al menos así se lo han comunicado a los sindicatos.

Y, claro, es que, esta oficina judicial, al final, van a tener razón estas personas que dicen que se ha pretendido implantar a coste cero. O, mejor dicho, a coste cero, no, a costa esencialmente de los funcionarios. Y esto ha traído como consecuencia, todas estas medidas de recortes en personal, de recortes en medios materiales, una justicia ineficaz, porque, *conseller*, no sé si usted sabrá que, debido a las dilaciones producidas por la sobresaturación de casos en los juzgados, están prescribiendo delitos.

Y, como esto pasa, esto está pasando, queremos con esta interpelación preguntarle si piensa usted evitar que esto ocurra en los casos de corrupción política que se están ventilando en los juzgados de Cataluña.

Creemos y esperamos de usted que se pongan todos los medios imprescindibles para que estos casos, que desgraciadamente van a ser más, se instruyan y se juzguen cuanto antes. Porque la ciudadanía tiene una sensación de impunidad, de que aquí no pasa nada. ¿Qué ven los ciudadanos? Al señor Millet, que hace seis años que reconoció un delito, que se está paseando por la rambla Catalunya cada día a merendar en cualquier..., en algún establecimiento de la rambla de Cataluña, que lo están viendo cada día merendando tranquilamente. Y, efectivamente, no vemos que haya una sensación de que se está verdaderamente encima de estos temas. Seguramente, yo lo digo, no es por los magistrados, no es por los propios funcionarios, sino porque verdaderamente muchas veces estos casos de corrupción son complejos y cuando cae un caso de corrupción en un juzgado el juzgado se sobrecarga de trabajo, precisamente porque los asuntos de corrupción son especialmente complejos.

Y, claro, el panorama es preocupante pues, como ya hemos sostenido en ocasiones anteriores, tenemos en Cataluña, después de asumir hace años las máximas competencias, una justicia lenta, cara e ineficaz, y que desde luego en el último año ha empeorado. Esa es la percepción de ciudadanos, profesionales y funcionarios, y ello sin perjuicio de las tasas judiciales, que paradójicamente..., claro, usted me dirá: «No, es que han bajado los asuntos judiciales.» Claro, han bajado por efecto de las tasas, tasas impuestas por el ministro Gallardón y en menor medida, pero también tasas, por el Govern de la Generalitat, porque, bueno, son

unas tasas que verdaderamente están comprometiendo seriamente el acceso de los ciudadanos a la justicia.

Por ello, *conseller*, y acabo, le reitero la pregunta: ¿qué piensa hacer usted desde la *conselleria* para reforzar mediante la Administración de justicia la lucha contra la corrupción? No hemos visto hasta ahora una verdadera implicación del Govern en esta lucha. Tuvimos la ocasión de preguntarle al *conseller* Homs en qué casos se había presentado el Govern, se había personado como acusación particular, el Govern, en qué casos de corrupción, tal y como se había acordado por este Parlament que se personara el Govern en los casos de corrupción, y no conseguí que el *conseller* contestara nada. Y, vamos, lo que creemos, a día 1 de enero, habiéndose aprobado esto en septiembre, es que nada se ha hecho en este sentido. Y nosotros, *conseller*, esperamos más de usted como *conseller* de justicia y dentro del ámbito de sus competencias. No le estamos pidiendo nada que no esté en sus competencias.

Y por ello, y si no tiene suficientes recursos, porque yo me imagino que es lo que me va a contestar, nosotros estamos dispuestos a ayudarle, a ayudarle a ir a Madrid, o sea, a proponer que se le inste a usted, que se inste al Govern de la Generalitat a ir a Madrid a pedir más dinero. Ahora bien, yo creo que habrá que hacer una revisión, porque aquí parece que para lo único que hay dinero es para crear estructuras de estado, como por ejemplo el Diplocat, que llevamos 2,6 millones de euros en este presupuesto, la Agencia Tributaria, que sube un 25 por ciento, y esto parece ser que ustedes sí consideran que es una estructura de estado. Pero ustedes para la justicia, por ejemplo, para el servicio de asistencia jurídica gratuita, solo 1.600.000. No sube ni un duro en este presupuesto, cuando se están aumentando por otros conceptos de otras *conselleries* y de la propia *conselleria* de Justicia.

Y quisiera que me contestara: ¿va a ir a Madrid a negociar y a pedir más dinero para un correcto funcionamiento de la Administración de justicia en Cataluña? Usted, como máximo responsable de la justicia en Cataluña, tiene la potestad y la responsabilidad directa para hacerlo. Le invitamos a hacerlo.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubanell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, i abans d'entrar a respondre a la interpellació, em permetrà la senyora De Rivera que mostri la meua solidaritat amb la gent de les comarques de la Franja de Ponent. Perquè avui hem aprovat una llei, que és la Llei d'Aran, que és important per a l'Aran, que és una llei important per a Occitània, que és una llei important per a l'aranès, que és una llei important per a l'occità. Però aquests dies estan vivint uns moments tristos a les comarques de la Franja de Ponent, on hi ha un atac sistemàtic contra la llengua catalana. I per a un pallarès com un servidor realment veure el patiment des d'un punt de vista lingüístic, per

tant des d'un punt de vista de drets humans, que pateixen la gent de les comarques de la Franja de Ponent és quelcom dolent. La meua solidaritat amb la gent de les comarques de Ponent. I això ho dic també arran de la intervenció que ha tingut la seva companya d'escó, la senyora Mejías, que deia: «Com és possible que parlin vostès d'occità si a l'Aran ningú parla d'occità? Tot-hom parla d'aranès.» Doncs, imagini's a la Franja de Ponent, que ningú parla de LAPAO i sembla que és el nom que se li vol donar des del Govern aragonès a la parla catalana, a la llengua catalana.

Entrant en qüestió, entrant en la resposta a aquesta interpellació i deixant de banda alguns aspectes molt més concrets, que li respondré –li intentaré respondre amb dades a la mà també a algunes, en algunes també coincidirem en algunes coses que vostè ha dit– en la meua segona part.

En aquest primer torn permeti'm que doni compte de les nostres principals actuacions en l'àmbit de la interpellació que vostè ha presentat. Com vostès saben, la gestió del personal al servei de l'Administració de justícia està traspassat al Departament de Justícia des de l'any 96. Per tant, no volem tirar pilotes fora. Els termes de l'atribució de competència a les comunitats autònomes que fa l'actual Llei orgànica del poder judicial –l'actual– no permeten decidir sobre moltes matèries de les que conformen el règim estatutari d'aquest personal, com ara l'aprovació de l'oferta pública d'ocupació, la convocatòria de proves selectives, l'aprovació de les relacions de llocs de treball, la convocatòria de concursos de provisió o la regulació de règim disciplinari. Després li parlaré més detalladament d'algunes propostes que hem fet al ministeri.

Sense aquestes competències és obvi que no es pot desplegar una política més eficaç i eficient de millora del servei de justícia. La reserva constitucional de llei orgànica, la configuració dels cossos de personal al servei de l'Administració de justícia com a cossos nacionals, l'excés de densitat normativa amb què la Llei orgànica del poder judicial regula aquest estatut jurídic i les remissions contínues que la mateixa llei fa a reglaments estatals fan que, malgrat que aquest personal hagi estat traspassat a la Generalitat, les competències autonòmiques sobre aquest personal no siguin plenes.

Cal, per tant, una modificació de la Llei orgànica del poder judicial que permeti assolir el traspass complet de mitjans personals al servei de l'Administració de justícia, i fer així plenes les competències normativa, executiva i de gestió sobre l'esmentat personal que l'estatut atribueix a la Generalitat. De fet, no hi ha cap impediment legal per no ampliar aquestes competències. L'Estatut les reconeix a l'article 103, que, tot i que va ser impugnat davant del Tribunal Constitucional, no va ser declarat inconstitucional.

El departament fa temps que treballa per tal d'assolir el traspass complet d'aquests mitjans personals. De fet, ja existeix una proposta conjunta de modificació de llei en matèria de personal de totes les comunitats autònomes amb competències assumides en matèria de justícia –de totes les comunitats autònomes–, que

va ser elaborada en el si de la comissió de coordinació de les comunitats autònomes amb competència en matèria de justícia i que va ser traslladada ja fa temps, en realitat el 2011, al Ministeri de Justícia. Amb posterioritat, en les reunions, conferències sectorials i contactes amb el Ministeri de Justícia, el departament ha reclamat l'esmentat traspass sense que s'hagi obtingut de moment –i dic de moment– cap resposta positiva.

Què estem fent per cobrir les vacants, els reforços de personal necessari? Es cobreixen les places vacants i en la mesura de les disponibilitats pressupostàries es cobreixen les peticions de reforç de personal, especialment en els jutjats en què es nomenen jutges d'adscripció territorial per a donar suport quan les càrregues de treball són molt elevades. Recentment s'han pres importants mesures per evitar el col·lapse dels registres civils a Catalunya, com són el nomenament de personal de reforç, la possibilitat de donar atenció al públic algunes tardes a la setmana, la introducció del gestor de cues, la instal·lació del sistema de cita prèvia i la introducció d'un pla de treball per reduir «pendències» de jures de nacionalitat als registres civils, que ha suposat reduir considerablement l'acumulació existent a Catalunya d'expedients de nacionalitat, malgrat que de manera molt insuficient encara.

Així mateix, també s'ha posat en marxa un nou jutjat de reforç a Mataró, com vostè sap, per a abordar els assumptes relacionats amb les participacions preferents, i, alhora, s'ha incorporat personal de reforç a les oficines del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Tribunal del Jurat.

En el futur què farem? Seguirem treballant d'acord amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a través de la comissió mixta entre el Departament de Justícia i la Sala de Govern del TSJ, i reforçarem aquells llocs que ho requereixin. Sense anar més lluny, el ministeri se m'ha compromès a incrementar les places de jutges i magistrats, i nosaltres, com sempre he manifestat, posarem els mitjans per dotar-los de recursos.

Pel que fa concretament als mitjans materials, cal recordar que el departament té competències en la construcció i la reforma dels edificis judicials i de la fiscalia; la provisió dels béns mobles i materials per a les dependències judicials i de la fiscalia; la configuració, la implantació i el manteniment de sistemes informàtics i de comunicació, i en la gestió i la custòdia dels arxius, de les peces de convicció i dels efectes intervinguts, en tot allò que no tingui naturalesa jurisdiccional.

En aquest sentit, vull destacar molt especialment l'elaboració del Pla director d'equipaments judicials 2014-2020, que, com saben, vaig presentar davant la Comissió de Justícia i Drets Humans d'aquesta cambra el passat 3 d'abril de 2014. Amb ell pretenem millorar les instal·lacions judicials per tal de tenir-les en òptimes condicions, com un servei públic de qualitat i eficient. Per a elaborar-lo hem dut a terme una diagnosi de l'estat dels immobles de l'Administració de justícia, tot valorant l'estat de conservació o d'adequació funcional de l'edifici, el grau de dispersió dels edificis

d'una mateixa jurisdicció i la possibilitat d'implantar els dissenys arquitectònics derivats del model d'oficina judicial actual.

També voldria destacar l'esforç que estem realitzant per a agilitzar la implantació de la nova oficina judicial. El departament ha endegat la revisió de les tasques de suport de l'Administració de justícia i ha iniciat un procés de modernització entorn de la nova oficina judicial. Aquest es caracteritza per una nova organització de caràcter instrumental, que té la finalitat de donar suport i auxili a l'activitat jurisdiccional de jutges i tribunals, i pretén introduir un nou model d'oficina, basat en la constitució de serveis comuns processals que donin suport a un conjunt d'òrgans jurisdiccionals. Aquest nou model fa possible la introducció de metodologies de treball i criteris de gestió homogenis a totes les oficines judicials, la racionalització de mitjans instrumentals i dels recursos humans, i la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació.

Per tant, el procés de transformació implica trencar amb la concepció tradicional del jutjat com una organització tancada en si mateixa i atomitzada, amb tantes microoficines com òrgans judicials. Els nous serveis comuns generals de tramitació i execució assumiran tasques centralitzades de gestió de totes les actuacions processals, amb la qual cosa s'aconseguirà aprofitar millor tots els recursos i treballar de manera més flexible i racional, i en equip. Així, els objectius de l'oficina judicial són millorar l'eficiència de la resposta judicial reduint terminis; aconseguir una justícia més oberta, capaç de donar servei a la ciutadania amb major agilitat, qualitat i eficàcia, i avançar cap a una justícia més propera al ciutadà, garant de la tutela judicial efectiva.

En definitiva, és imprescindible dur a terme una acurada optimització dels recursos humans i materials de l'organització per a adequar-los a les necessitats del servei públic de l'Administració de justícia i per tal d'assolir la modernització de la justícia. És cert que el procés de transformació de l'Administració de justícia comporta una concentració important d'esforços i de recursos en els quatre grans àmbits en què es vertebrava aquest procés: l'àmbit organitzatiu, els recursos humans, l'àmbit TIC i els edificis. No és menys cert, però, que la implementació d'aquesta nova organització, amb serveis de suport transversals, processos de treball, organitzacions d'equip, implementació de les TIC, ha de comportar una optimització dels recursos humans i materials assignats a aquest servei públic.

Li he volgut donar una resposta genèrica a allò que vostè ha plantejat. Ara, en el segon torn, li donaré una resposta més concreta, també amb dades a la mà, i evidentment també una resposta en aquelles coses que vostè pugui dir-me o preguntar-me en aquest segon torn.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, yo no sé si no me he explicado bien en la intervención. Yo me refería al ámbito de sus competencias. Es obvio que competencias para disponer sobre jueces y los jueces que vienen a Cataluña no tienen –ni tienen, ni tendrán. Entonces, por mucho que le hayan prometido y le parezca a usted que le van a prometer... Pero sí, sí... (*Remor de veus.*) Bueno, yo lo veo así. Sí, en cambio –sí, en cambio–, estamos hablando, y entra dentro de sus competencias..., como usted muy bien ha reconocido hablando de personas, funcionarios, trabajadores, personal laboral, que lo hacen en los juzgados. Y, evidentemente, y tienen ustedes competencias, como ha reconocido usted, sobre edificios, sobre implementación de las TIC, custodia de archivos..., que naturalmente puede ser mejorable, porque no le quiero sacar aquí fotos que tengo yo de los juzgados, donde carritos de la compra llenos –parecen los carritos del Macro, que los hayan puesto– están hasta aquí de archivos... En fin.

La oficina judicial, *conseller*, es como la tierra prometida. Seguramente lo veremos, pero fueron cuarenta años, y a este paso vamos exactamente igual. No sé, yo creo que usted y yo lo veremos, pero lleva muchísimo retraso en desplegarse. Por ello... Y además con una nueva reforma de la Ley del poder judicial, que está en ciernes, y que parece ser que afectará a la planta judicial actual. Entonces, ya veremos, esta reforma y esta ansiada..., cómo repercute, esta reforma de la Ley orgánica del poder judicial, que en esto sí intervendrá..., dudo, dudo mucho que les den a ustedes competencias para nombrar jueces, porque no las tiene hoy por hoy, y dudo mucho que, tal y como está la Constitución y tal y como ya se pronunció el Tribunal Constitucional, lo puedan ustedes hacer.

Ahora bien –ahora bien–, usted sí tiene potestades –y yo creo en su capacidad de negociación y de plantear las cosas– para decir en Madrid: «Bueno, tenemos muchos casos de corrupción. Tenemos muchos casos de corrupción y necesitamos refuerzos», refuerzos de jueces, que me consta que algo se ha hecho –me parece que se han puesto dos jueces más–, pero naturalmente lo que estamos pidiendo es refuerzos de personas que trabajen. Porque hay muchos problemas, pero ¿por qué? Pues, porque se necesitan personas para trabajar, porque además no se han substituido adecuadamente con la tecnología. Aquí, cuando empezaron a haber fotocopiadoras y ordenadores, se dijo: «Bueno, estupendo, porque ahora hará falta menos personal.» Pero es que la realidad demuestra que a una persona no la suple una máquina, y si encima la máquina no va bien, si encima, además, el escáner no funciona, si encima, además, no tenemos tóner en las fotocopiadoras, hacen falta más personas para ocuparse de muchísimas cosas que implica la instrucción de un sumario, el llevar un tema. Y usted lo sabe bien, porque lo conoce perfectamente.

Por tanto, *conseller*, le vuelvo a indicar: usted es la máxima representación del Estado en lo que respecta a la Administración de justicia aquí en Cataluña. Tenemos al *conseller* Vila, que ha ido a Madrid, se ha entendido con la ministra y se ha traído para aquí...,

bueno, se ha traído para aquí o ha podido negociar y gestionar bien infraestructuras importantes para Cataluña. ¿Por qué no lo intenta con el señor Catalá? Tendrá nuestro apoyo. Nosotros le vamos a instar a que lo haga, si realmente necesita más recursos. Ahora, me temo que a cambio de estos recursos a lo mejor les pedirán a ustedes que se moderen un poco –un poco o «un mucho»– en esos gastos de estructuras de país, que hoy por hoy, de verdad, hace más falta en una estructura fundamental, constitucional, como es la justicia.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyora De Rivera, intentaré respondre... El que li he dit abans, justament li ho he dit amb actuacions que estaven dins del que són les meves potestats i les meves competències; no he dit coses diferents. Fins i tot, també, una de les competències del departament i del Govern és proposar; suposo que vostè ho admet, no? Que nosaltres tenim les competències que tenim, les hem de desenvolupar, les hem d'intentar desenvolupar el millor possible, però a més a més podem proposar. Fins i tot podem proposar tenir més competències. Això, com a mínim, ho haurà d'admetre. Molt bé.

El tema que feia vostè..., el tema de la regeneració i el tema dels reforços. Tenim una bona dada, eh?, una bona dada que a més l'hem treballat conjuntament amb la Sala de Govern del TSJ, amb el Consell General del Poder Judicial i amb el ministeri, i que ha estat una dada positiva. Nosaltres tampoc hem de dir: «I a Madrid tot es fa malament.» No, aquesta és una dada bona. Jo vaig dir en el seu moment: «Crec que falten dos-cents magistrats més a Catalunya, jutges i magistrats.» En tenim quaranta-cinc noves places; això s'ha de reconèixer. Perquè jo el que no puc dir és que en falten i, si me'n donen, dir: «No, és que no m'han donat res.» És clar, això són... I aquestes persones que vindran tindran els recursos humans i materials necessaris.

Li he de dir que sempre que es produeixen alguns embussos en alguns processos més complicats, sempre que se'ns han demanat reforços, els hem donat. «Sempre» vol dir «sempre»: quan ens ho ha demanat la Sala de Govern del TSJ o quan ho ha demanat un jutge determinat; *sempre*. I ho puc dir d'una manera categòrica: *sempre*. I això que tenim els recursos que tenim, que són limitats.

Des del punt de vista aquest que dèiem dels recursos materials, dels recursos humans, jo li llegiré una cosa que va dir el president del TSJ. No em vull posar una medalla, però, a més, seria faltar a la veritat dir que no s'estan fent les coses mínimament bé. Diu el president del TSJ: «En tot cas, aquesta és la situació que ens trobarem ara, que és, i si m'ho permeten, millor –això ha de quedar palès–, que és millor que la que teníem abans. S'ha de dir que la relació que ha tingut aquesta

presidència» –el president de la Sala de Govern i del TSJ–, «que està tenint aquesta presidència amb el Departament de Justícia, en aquest aspecte» –recursos– «ha estat molt bona, i estem una mica..., en fi, ja coordinats en quina serà la creació d'aquelles; en fi, els mitjans materials que siguin necessaris.» Ja no li ho diu aquest conseller: li ho diu el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que com a mínim deu ser una persona independent en aquest àmbit.

Des del punt de vista de pressupostos, el divendres en parlarem i, per tant, si li sembla, no ho abordarem aquí, perquè tindrem un dia que ens hi podrem dedicar una mica més tots plegats.

Des del punt de vista de les càrregues de treball, home, jo li he de dir que les dades no són dolentes, que, al revés, les dades són molt bones, i jo voldria que vostè me les reconegués. Què hi havia d'assumptes d'inici, 31 de desembre –31 de desembre– del 2010? Quatre-cents seixanta-cinc mil assumptes d'inici. Quants n'hi ha ara? Tres-cents vuitanta-quatre mil. Home, una reducció molt important. Assumptes en tràmit de finalització, 31 de desembre del 2010: 465.000. Quants n'hi ha ara? Tres-cents noranta mil. Una reducció molt important. Cada any –cada any– s'han resolt més assumptes –cada any s'han resolt més assumptes– que no pas els que s'han ingressat. El 2011, 40.000 més; el 2012, 25.000 més; el 2013, 40.000 més, i durant els tres primers trimestres del 2014, 9.000 més. Les dades són positives, una mica en el mateix sentit que deia el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Diu: «Però estem bé? Estem en l'òptim?» No. «Que per millorar, entre altres coses, necessitem que ens ajudi el ministeri?» Sí. «I com va amb el ministeri?» Escolti'm, jo he d'agrair la visita que vaig tenir del ministre; és així. Em va venir a veure a la seu de la conselleria, va ser cordial, vam intentar aprofundir mínimament –perquè va tenir un dia complicat, com vostè sap– en alguns assumptes que jo li vaig fer arribar mitjançant un escrit del mes de novembre, que contenen diversos temes. I, a més a més, jo aquest mateix mes de gener, a començaments, li vaig enviar un escrit amb les persones que per part del departament portaran aquestos temes. Estic esperant la seva resposta, i estic segur que tindrè resposta, i crec que treballarem bé.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins a un quart de cinc de la tarda, fins a les 16.15.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a un quart de cinc la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera i els secretaris primer, segon, tercer i quart. La Mesa és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenya-

ment, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 8/2014, del 23 de desembre, pel qual es crea el Registre de traductors i intèrprets judicials per a la seva actuació davant dels òrgans judicials amb seu a Catalunya.

Decret llei

8/2014, del 23 de desembre, pel qual es crea el Registre de traductors i intèrprets judicials per a la seva actuació davant els òrgans judicials amb seu a Catalunya (tram. 203-00018/10)

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, procedeix en nom del Govern a sol·licitar a la cambra la convalidació del Decret llei 8/2014, de 23 de desembre, pel qual es crea el registre de traductors i intèrprets judicials per a la seua actuació davant dels òrgans judicials amb seu a Catalunya.

Em permetran que faci unes consideracions prèvies de caràcter general sobre la interpretació i traducció en els òrgans judicials. La normativa internacional estableix el dret a l'interpret gratuït per a la persona detinguda i per a l'acusat en el procediment. Com saben, el Conveni de protecció dels drets humans i de llibertats fonamentals aprovat pel Consell Europeu, ratificat per Espanya el 4 d'octubre del 79, en el seu article 5 estableix que tota persona detinguda preventivament ha de ser informada en el termini més breu i en una llengua que comprengui dels motius de la detenció i de qualsevol acusació formulada contra ella. Cal tenir en compte, també, que el Pacte internacional de drets civils i polítics, ratificat per l'Estat espanyol el 27 d'abril del 77, estableix que durant el procés tota persona acusada d'un delict tindrà dret, en plena igualtat, a les següents garanties mínimes: a ser informat sense demora en un idioma que comprengui i de forma detallada de la naturalesa i de les causes de l'acusació formulada contra ella, i a ser assistida gratuïtament per un intèrpret, si no comprèn o no parla l'idioma usat en el tribunal.

Es tracta d'un dret recollit a la Constitució, tant a l'article 24 –dret a la tutela judicial efectiva– com a l'article 17: «Tot detingut ha de ser informat immediatament i de forma comprensible dels seus drets i de les raons de la detenció.» No existeix en l'ordenament jurídic espanyol cap mena de regulació positiva de la figura del traductor i intèrpret judicial, i per a la interpretació i traducció en aquest àmbit s'han de tenir presents les disposicions de l'article 231.5 de la Llei orgànica del poder judicial, i aquesta previsió de la Llei orgànica

del poder judicial es refereix, també, en la Llei d'enjudiciament criminal i en la Llei d'enjudiciament civil.

D'altra banda, la directiva 2010/64 del Parlament Europeu i del Consell, relativa al dret d'interpretació i traducció en els processos penals, estableix que els estats membres han de vetllar perquè tot sospitós o acusat que no parli o entengui la llengua del procés penal es beneficiï sense demora de la interpretació en el transcurs del procés penal davant les autoritats de la investigació judicial, inclòs l'interrogatori policial, en totes les vistes judicials i les audiències intermèdies que siguin necessàries, com també han de garantir un servei d'interpretació per a la comunicació amb els seus advocats al llarg de tot el procés.

Amb aquests efectes s'estableix que els estats membres han de prendre mesures per garantir que la interpretació i la traducció facilitades s'ajustin a la qualitat exigida, és a dir, aquella que sigui suficient per tal de salvaguardar l'equitat del procés i garantir, en particular, que l'imputat o acusat tingui coneixement dels càrrecs que se li imputin i estigui en condicions d'exercir el dret de la defensa. I amb l'objecte de fonamentar la idoneïtat de la interpretació i traducció, com també un accés eficaç a aquestes, insta els estats membres a establir un o més registres de traductors i intèrprets independents, degudament qualificats.

Des del Govern de Catalunya, govern que des del 1990 ha assumit la prestació dels serveis de traducció i interpretació davant dels òrgans judicials, creiem que hem d'impulsar aquest decret llei per donar compliment als requeriments de la directiva europea.

Quin és l'objecte, doncs, de la llei? Evidentment, com acabo d'esmentar, donar compliment a les previsions de la directiva en l'àmbit de competències de la Generalitat de Catalunya; crear i regular el registre de traductors i intèrprets judicials per a la seua actuació davant dels òrgans judicials amb seu a Catalunya, com també establir els criteris generals i requisits mínims d'accés al registre; permetre que aquest registre també sigui accessible a les autoritats de la investigació en el decurs de la investigació policial o del ministeri fiscal, com també als advocats o advocades que intervinguin en qualsevol tràmit del procés, i fer-lo extensiu a totes les jurisdiccions, més enllà de l'àmbit penal.

Quines són les finalitats principals del registre de traductors i intèrprets judicials? Fomentar la idoneïtat de la interpretació i traducció mitjançant la incorporació al registre de persones que puguin acreditar un coneixement adequat de l'idioma, per a la interpretació i la traducció judicial, que permeti garantir l'equitat del procés; desenvolupar un sistema d'informació amb dades actualitzades dels traductors i intèrprets que s'hagin inscrit en el registre, i garantir la qualitat del servei amb l'adequada valoració dels professionals inscrits, i que aquesta qualitat redundi en el procediment judicial evitant indefensions en els procediments penals.

Voldria posar en valor que el registre de traductors i intèrprets judicials també inclou els llenguatges per a persones amb disfuncions auditives, de parla i visuals. Així mateix, a més del coneixement de l'idioma,

també es preveu que al registre es recullin altres coneixements referits a l'ordenament jurídic, tècniques d'interpretació, terminologia, normes deontològiques o similars. Cal dir, també, que aquest decret llei, més enllà de la creació del registre, preveu la transposició de les previsions de l'article 6 de la directiva europea pel que fa a la promoció, amb col·laboració amb el Consell General del Poder Judicial i el Ministeri de Justícia, si escau, de la formació sobre les particularitats de la comunicació amb l'ajuda d'interpret per garantir una comunicació efectiva i eficaç, especialment amb relació als processos penals.

En resum, què justifica haver impulsat aquesta iniciativa? Atès que ha transcorregut més d'un any des de la finalització del termini establert i que la transposició de la directiva comunitària a Catalunya encara no s'ha produït, justifica introduir amb urgència una regulació adaptada a les seues exigències, tot creant, en l'àmbit territorial de Catalunya, un registre de traductors i intèrprets judicials.

D'altra banda, cal tenir en compte que la Comissió Europea ha contactat amb l'Estat espanyol per verificar en quina situació es troben els textos de preparació i ha requerit motivadament al mateix Estat per no haver pres mesures per adaptar la directiva, i que, per tant, hi cap l'eventualitat que s'obri un expedient d'incompliment per aquest motiu, la qual cosa, d'acord amb la doctrina establerta pel Tribunal Constitucional, justifica la necessitat extraordinària que, al seu torn, justifica el decret llei. I finalment, i per a nosaltres fonamental: garanteix que les persones que han d'exercir aquestes tasques en el nostre país siguin reconegudament acreditades, qualificades per exercir un bon servei. Per aquest motiu, avui els demanem el vot favorable per a la convalidació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Efectivament, nosaltres compartim, des del vessant d'operadors jurídics, i sobretot tenint en compte la transcendència, en una societat com la nostra, que és plural, que és diversa i on els àmbits judicials i dels tribunals hi ha moltíssimes persones que són vingudes d'altres països, compartim la necessitat de donar-li la transcendència i la importància a aquesta regulació perquè estigui ben articulada el disseny legislatiu que comporta a Catalunya un instrument com aquest.

Hem de partir de la constatació que venim d'una realitat absolutament deficitària. Vostè ha alludit, diguem-ne, indirectament a això, atès que el que s'està produint és que la majoria de situacions en què es requereix una traducció especialitzada en alguns casos està garantida, doncs, perquè amb la previsió del jutjat s'oficia als serveis i així es fa, però en altres hi ha un

alt nivell d'improvisació, i com la Llei d'enjudiciament criminal permet, doncs, s'operen situacions, sobretot en llengües minoritàries, fent ús d'una certa creativitat, inclús, a vegades, amb altres detinguts o amb persones properes, de tal manera que les garanties de les traduccions i interpretacions en l'àmbit jurisdiccional, actualment –actualment–, per manca d'haver fet ús d'aquesta directiva a temps i de forma rigorosa, doncs, pateix molts dèficits, eh? Molts dèficits.

Nosaltres donarem suport al decret; la convalidació la poden tenir, però també volem advertir-los que creiem i els demanem que reconsiderin la possible re-situació d'aquesta tramitació a través d'un projecte de llei urgent per poder incorporar-hi esmenes. Per què? Perquè creiem que el disseny que s'ha efectuat no fa la transposició plena, en termes de garanties del servei i de transparència del funcionament d'aquest servei; per exemple, la seva dimensió pública; per exemple, com s'articularen les contractacions d'aquestes persones que estaran sent les que donaran aquest servei; per exemple, aquest article 8, on pràcticament situa en termes d'igualtat les persones que tenen titulacions i les que no en tenen, no s'acredita suficientment quin és el nivell d'exigència de coneixement de llengua a través dels requisits que s'han establert en aquest apartat segon de l'article 8, i creiem que es podria millorar, sincerament, inclús atorgant-li el mateix departament, a través del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, la possibilitat d'introduir uns cursos de formació que homogeneïtzessin com a mínim els estàndards en el vocabulari processal imprescindible per fer una traducció.

A quines diligències ens estem referint? Doncs, des de, per exemple, la tramitació de les expulsions dels immigrants, per exemple. Si algú coneix com s'han produït moltíssimes vegades les traduccions en aquests expedients, són molt deficitàries; en moltes ocasions els detinguts no acaben d'entendre exactament què és el que els està significant en termes jurídics que responguin o no responguin una pregunta. Per tant, la traducció és essencial en termes de garantia de dret de defensa i de correcte funcionament de l'Administració de Justícia. És per això que entenem –entenem– que aquestes presses per fer-ho per via de decret llei no són les adequades per regular un instrument com aquest. I amb això no volem ni discutir la predisposició tècnica que hagi pogut bolcar-se en aquest decret llei a través del personal tècnic del departament, ni molt menys la voluntat política de dur-ho a terme. És veritat que hem tingut mesos per treballar-ho, inclús de forma consensuada, aquí en l'àmbit parlamentari. No hi ha hagut cap tipus ni tan sols d'interpel·lació que vingués, doncs, a dir que s'estava treballant en aquesta direcció.

La transposició, evidentment, li correspon al Govern de l'Estat, i òbviament ens correspon a la Generalitat assumir aquesta directiva, i és per això que estem per convalidar el decret llei, entrar en el termini preceptiu, fer l'autocrítica col·lectiva que arribem tard, però aquest decret, per nosaltres, és insuficient per al que demana una correcta regulació d'un servei com aquest. Quan nosaltres els oferim aquesta oportunitat i la llancem, també, a la resta de grups parlamentaris,

en cap cas volem que s'interpreti com una obstaculització a una acció de govern, ni molt menys, sinó que s'entengui que el que volem és poder millorar aquests dispositius, que no és el redactat, són els dispositius que s'estan duent a terme en aquest decret llei perquè entenem que no garanteixen, en termes de qualitat suficient d'un servei públic, la regulació òptima d'un tipus de servei com és la traducció en els àmbits del sistema jurisdiccional.

Per això demanem, en tot cas, que a Mesa consti que volem que es voti la tramitació, també, del projecte de llei un cop convalidat el decret, que ja entraria en vigor.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bona tarda. En primer lloc, coincidir tant amb el conseller com la portaveu d'Esquerra Republicana en la necessitat, la urgència i la importància del decret llei que avui se'ns convida a convalidar. És veritat, i per tant no ho repetiré, que hi ha un marc d'acords internacionals que obliguen els estats a posar a disposició de les persones detingudes una bona traducció, una bona interpretació; és evident, també, que això té molt a veure amb alguns dels apartats constitucionals que ja han estat esmentats i amb tot allò que es preveu tant a la Llei orgànica del poder judicial com en els articles 440, etcètera, de la Llei d'enjudiciament criminal.

És veritat que això afecta de manera molt clara en el dret a la tutela judicial efectiva, i d'aquí la importància, en general, en abstracte, diguem-ne, de la qüestió que avui tractem. També és important perquè, si bé hi ha discrepàncies respecte a l'abast dels problemes que hi pugui haver amb la traducció i la interpretació judicial a Catalunya, és cert que, d'alguna manera, n'hi ha i que han transcendit també a l'opinió pública i han estat motiu de preocupació, especialment per a les persones que tenen més coneixement de l'àmbit judicial a Catalunya. És veritat, també, que existeix la urgència, perquè el termini per transposar la directiva europea està ultrapassat de fa temps i, com s'ha comentat ja, també, hi ha el risc de sancions a l'Estat espanyol.

És veritat també que hi havien hagut treballs preparatoris fets pel Govern del Partit Popular que en el seu moment també havien generat una certa polèmica, especialment en el món de la traducció i la interpretació professional. I és molt necessari perquè, evidentment, estem en societats creixentment plurals i complexes on la necessitat de traduir a llengües que a vegades són poc esteses en el nostre país és absolutament imperiosa, perquè es pot trobar que un parlant d'una llengua bastant minoritària es trobi en una situació en què necessita aquesta assistència, i per tant cal fornir algun tipus de solució.

Per tant, que això que se'ns convida avui a fer és absolutament important, és necessari, és urgent, queda absolutament compartit. La creació d'un registre de

traductors i intèrprets judicials per actuar davant dels òrgans judicials a Catalunya, en tots els ordres jurisdiccional, i no només en el penal, és, evidentment, la manera de concretar allò que la directiva europea diu.

Ara bé, el nostre grup hi té algunes reserves, conseller. En primer lloc, bàsicament, en el nucli del que és el decret, els articles 8 i 9, no? En l'article 8.1.b, aquella inscripció en el registre en què s'acrediten requisits diferents dels de les titulacions de què es parla en l'apartat immediatament anterior ens genera alguns dubtes, especialment per alguns dels subapartats: el b, acreditar la nacionalitat de l'estat en què es parla la llengua que es pretén registrar, quan en un estat determinat es poden parlar llengües molt diverses, i no em sembla que quedi prou clar. Li poso només un exemple d'algunes de les reserves que ens generen alguns d'aquests subapartats. També ens en genera alguna l'article 9, les opcions per acreditar el coneixement de les llengües cooficials a Catalunya. N'hi ha alguna, com per exemple tenir la condició política de català, que no necessàriament acredita un coneixement suficient del català o el castellà com per poder traduir o interpretar en seu judicial. Ens preguntem, per exemple, respecte a les reserves que li hem comentat de l'article 8.1, si no fóra bo establir algun tipus de prova per garantir la qualitat de les traduccions i interpretacions, almenys pel que fa a aquelles persones que no acrediten la titulació de què parla l'apartat immediatament anterior, no?

Per tant, amb totes aquestes reserves, nosaltres anunciem la nostra abstenció –entenent que això és necessari, i creiem que existeix la majoria parlamentària necessària perquè es pugui convalidar– i demanem que es tramiti com a projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, nuestro grupo parlamentario respaldará la convalidación del decreto ley que estamos abordando fundamentalmente por razones de responsabilidad. Pero no podemos dejar de denunciar como situación de partida un escenario que me atrevería a calificar de perverso, desde el punto de vista de la competencia, en este caso de la Generalitat, a la hora de regular una materia fundamental como es la que nos ocupa. Lo digo porque, realmente, el propio preámbulo del decreto pone de manifiesto que la Generalitat de Catalunya en esta cuestión ha estado en falso durante muchísimo tiempo. Estamos hablando de competencias transferidas en los años noventa en relación con lo que son medios materiales y humanos para ejercer esa competencia, que afecta a un servicio público esencial, como es la Administración de justicia, y ustedes no la han ejercido. Es decir, teniendo competencias, no las ejercen. Por tanto, nos resulta muchas veces paradójico que

desde la Generalitat de Catalunya se estén reclamando permanentemente competencias que luego no se ejercen. Es que nos parece de una irresponsabilidad política evidente, colosal. Y, por tanto, vaya por delante esa crítica, que afecta, como digo, a una situación que no tiene explicación.

Pero es que, además, el propio preámbulo pone de manifiesto, y el propio *conseller* aquí lo ha dicho, que la Comisión Europea había contactado con el Reino de España a la hora de verificar esa situación, e incluso a la hora de incoar un expediente que podría llevar aparejada la imposición de una sanción. Y yo mucho me temo que, a lo mejor, a la Generalitat de Catalunya, teniendo en cuenta la relación que mantiene con el Gobierno de España, no le importaba este extremo. Y, por tanto, en ese sentido denuncié también la deslealtad –la deslealtad– institucional con la que se comporta la Generalitat de Catalunya en materias que son transcendentales.

Lo digo porque estamos permanentemente preocupándonos por la instauración, o la construcción, de estructuras de estado y no nos preocupamos, mejor dicho no se preocupan ustedes nunca, por el estado de las estructuras, y la Administración de justicia es una estructura fundamental que ustedes tienen dejada de la mano de Dios. Y eso nos parece que debemos denunciarlo.

Independientemente de los inconvenientes técnicos que presenta el decreto ley y que ya han adelantado algunos otros portavoces, yo quiero fundamentalmente poner de manifiesto que en relación con esta cuestión hay que tener en cuenta el propio informe que se ha elaborado por parte en este caso de la secretaria de relaciones con la Administración de justicia, la señora Feliu, en el que pone de manifiesto que aquí puede haber, y que hay, de hecho, una afectación tangencial a derechos fundamentales. Concretamente, el derecho a la interpretación o traducción en los procedimientos penales está reconocido en nuestro ordenamiento jurídico, artículo 17 de la Constitución. Y, por tanto, estamos en presencia de posibles vulneraciones del derecho a la tutela judicial efectiva.

Por tanto, nos parece que legislar por la vía de urgencia recurriendo al instrumento del decreto ley, que en buena técnica legislativa no debería emplearse cuando de afectación a derechos fundamentales se trata, debería hacerles recapacitar..., y sobre todo debería haber exigido por parte en este caso del departamento una actuación muchísimo más responsable, y, desde luego, si me permite, señor *conseller*, también consensuada, o por lo menos dialogada, negociada, con el resto de grupos parlamentarios. Pero, evidentemente, ese no es su estilo.

Por tanto, muchas veces están ustedes reclamando competencias, pero a veces actúan solo como meros gestores administrativos. Y quizás eso justificaría, no la delegación de competencias, sino la avocación de competencias, es decir, reclamar competencias que ustedes no ejercen. Lo digo porque antes de, como digo, instalarse en esta construcción de estructuras de estado, deberían recapacitar sobre el grado de competencia con que ejercen las que tienen.

Por tanto, además, señor *conseller*, yo quiero recordarle que en la interpelación de esta mañana ya se han puesto de manifiesto los severos déficits que está atravesando la Administración de justicia en Cataluña. Y yo creo que eso debería hacerles reflexionar. Yo quiero poner un ejemplo: en Gerona, los juzgados de violencia contra la mujer están tramitando juicios rápidos cuyas vistas se están señalando con un plazo de un año, a un año vista; el Juzgado Mercantil de Gerona está haciendo señalamientos que casi también se prolongan durante un año, y que afectan sobre todo a la continuidad de empresas que de alguna forma podrían salir de esa situación de insolvencia. Y esos problemas no se abordan. Aquí se habla de programas, se habla de reformas; genéricas, vagas. La realidad sobre el terreno, señor *conseller*, está demostrando que la Administración de justicia en Cataluña se encuentra en una situación muy –muy– pésima. Y, por tanto, yo le rogaría que, en definitiva, usted tuviera en este sentido la responsabilidad de acometer esas reformas que son urgentes, y no a lo mejor salir con este tipo de decretos ley de situaciones en las que, como digo, ya se encuentran en falso.

Y, por tanto, insisto: nosotros creemos que la técnica en este caso del decreto ley en lo que afecta a esa materia no es la deseada, y, evidentemente, convalidaremos el decreto, pero no estaremos de acuerdo en lo que afecta a que, lógicamente, no se tramite como proyecto de ley.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, seré breu. Nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, validarem el decret llei i demanarem també formalment que es pugui tramitar com a projecte de llei.

Només dos comentaris. El primer, és el fet de la urgència. Està reconegut en l'exposició de motius: des de l'octubre del 2010 la directiva estava publicada, estava per transposar; han passat quatre anys, el termini finalitzava l'octubre del 2013, i mai se'n n'havia parlat, ni en la presentació del primer programa de govern..., en la seva predecessora, que ja va ser després del 2010, ni en el seu, dintre del programa de legislatura..., era lògic pensar que hi podia haver aquest punt. La veritat és que tampoc cap dels grups li vam presentar una moció al respecte, però és simplement constatar aquest retard.

El que passa és que, com sempre, el senyor Sergio Santamaría m'inspira, i, és clar, sentir-li dir aquí, després que acaba de reconèixer que l'Estat no ha fet res tampoc en aquest tema..., renyar el Govern de Catalunya, que per una vegada ho ha fet tan malament com

el Govern del PP, és extraordinari, perquè, llavors, què diu? Bé, simplement és una contradicció, perquè no entenc com es pot venir a renyar els altres i no posar ordre a la casa pròpia, no? Doncs això: simplement lamentar aquest retard.

I el segon extrem és dir que estem d'acord amb l'argumentari que han fet tant la diputada senyora Calvet..., respecte a la necessitat que aquest projecte pugui ser millorat, es contemplin aspectes que fan referència a temes essencials, com és garantir la qualitat d'aquestes traduccions, la qualificació professional de les persones que ho facin, la neutralitat i l'objectivitat d'aquestes traduccions, i establir tot un mecanisme que garanteixi que aquest servei es donarà adequadament. Perquè no parla del tipus de contracte que tindran, del tipus de relació que tindran amb el departament, del dret a una retribució digna perquè dignifiqui l'exercici d'aquesta activitat, que és essencial per al dret de defensa i per a la tutela judicial efectiva.

Re més. Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, a nosotros nos parece un decreto necesario. Nos parece que protege las garantías constitucionales previstas en los artículos 17 y 24 de la Constitución española, donde se garantiza que la persona detenida o imputada en cualquier delito conozca de primera mano y personalmente las causas de su imputación para, precisamente, orquestar, arbitrar y ejercer su derecho a la tutela judicial efectiva. Por lo tanto, nos parece que, garantizándose este derecho de defensa, supone más garantías para el detenido, este decreto.

Efectivamente, no nos parece mal que se tramite como decreto ley, porque vamos tarde, como se reconoce en la propia exposición de motivos, pasados de plazo, pues, efectivamente, finalizaba el 27 de octubre del 2013.

Nos parece que puede tratarse de una herramienta, primero, que era necesaria, valiosa. Porque, de hecho, traductores ya hay, y se vienen haciendo, esas traducciones. Lo que pasa es que se hacen de una manera que no ofrecen ningún tipo de garantías. No existe este registro, y muchas veces en los centros penitenciarios esas traducciones se ejercen por parte de otros internos, con lo cual ni se garantiza el derecho a la intimidad ni se garantiza una traducción fiable; digámoslo así. Con lo cual nos parece, bueno, un paso más –un paso más– en una actividad que verdaderamente ya se viene haciendo. Se ordenará. Y no nos parece mal que se apruebe este decreto ley, porque yo creo que esto se puede hacer, una vez convalidado, con un reglamento donde se garanticen las formas de contratación, si es que es posible. Se puede hacer con un reglamento que se apruebe y listos. Entonces, me parece, esto, retrasar una cosa que todos los grupos parlamentarios –todos

los grupos parlamentarios– hemos estado de acuerdo en que era necesario.

Por lo tanto, no veo tan transcendental esto, la verdad. No sé si verdaderamente se puede hacer un reglamento. Ya lo dirán los expertos. Si no, yo..., me gustaría saberlo. Espero el turno de Convergencia para que nos informen de si esto se puede hacer a través de un reglamento con las cosas que se han verificado por parte de los grupos, que quizás podrían ser mejorables. Pues que se haga, pero no veo más allá. Es que, vamos, me parece fundamental, necesario, y que vamos fuera de plazo y que se mejora la atención y la defensa de las personas inmigrantes, extranjeras, y que no tienen..., y que hasta este momento no existía..., y que hay una necesidad establecida y una obligación en una directiva europea.

Nada más y muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. *Conseller*... En nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres, per posicionar-nos i per dir que votarem a favor del Decret llei 8/2014, de la creació del Registre de traductors i intèrprets judicials, amb la lectura crítica, també, que òbviament bé es podria fer per projecte de llei a l'hora del que deia la diputada Calvet del seu disseny.

Però en tot cas hi ha uns quants i uns molts motius per fer-ho, i els més cabdals són els que estan orientats, al nostre parer, a garantir el dret al dret –diguem-ho així– a la tutela judicial efectiva i a una justícia de qualitat. Segurament la via d'urgència només en alguns casos està motivada; no és una forma que ens agradi, com tampoc ens agrada que es governi via decret llei.

Però en aquest cas és obvi, com s'ha dit, i com ha dit el mateix conseller, que el present decret llei que crea el registre ho fa en compliment de la Directiva 2010/64 de la Unió Europea, que, com deia el senyor Milà, «consells vendo y para mí no tengo», aplicat al senyor Santamaría, per la qual s'ha de garantir que tota persona immersa en un procés judicial i que desconeix la llengua en què es desenvolupa ha de disposar d'un servei d'interpretació rigorós i de qualitat en totes les fases del procés judicial.

L'Estat espanyol, com s'ha dit i com és sabut, no ha transposat pas aquesta directiva, que fixava el 23 d'octubre del 2013 com a termini màxim, i, per tant, podríem fer també alguna metàfora que fem tard de nou, com tot el relatiu a la justícia, i amb aquella paràbola que una justícia lenta mai és justícia.

És veritat que, mentre això no s'apliqui a l'Estat espanyol, i per això aquest avançament, que era necessari i que era urgent, seguïem, si no, sota un marc pràcticament «decimonònic»; és a dir, qualsevol que digués que coneixia la llengua podia fer la traducció, sense

preparació suficient ni sense cap mena, també, com s'ha dit, de regulació positiva.

És veritat que en el rerefons d'aquesta realitat podríem dir que els ciutadans d'altres orígens en el cicle de migracions que hem viscut en els darrers quinze anys han sigut i són les primeres víctimes, i que la seguretat jurídica moltes vegades ha fallat quan aquestes persones, en l'exercici de la seva ciutadania, han volgut declarar en la seva llengua materna, tan complexa com que avui, a la nostra societat, es parlen 242 llengües maternes –aquesta és la realitat. I també en un context en què moltes vegades aquesta opció no només és per seguretat jurídica, sinó que també no és només la qüestió lingüística, també és la qüestió cultural, moltes vegades, que són entorns culturals que moltes vegades són desconeguts per les persones.

En tot cas, val la pena fer la postdata que la incapacitat demostrada per l'Administració de la justícia no només es refereix a altres llengües no oficials a l'Estat espanyol, sinó que tenim prou problemes, també, moltes vegades en la traducció d'allò que defineix l'Estat espanyol, no?, com una societat plurilingüística, i que els dèficits no només hi són quan atenem llengües, per nosaltres, aparentment complexes com l'urdu, el xinès o l'àrab, sinó que amb el català també hi han hagut experiències, i, si no, recordo la declaració del mateix president de la Generalitat, que pràcticament es va haver d'autotraduir en el judici a l'Audiència Nacional contra els «indignats».

Hi ha moltes experiències, se n'han analitzat, però sí que és veritat..., i això sí que ens preocupava, en l'esquema de disseny, que és la qüestió d'una cosa que hi va aparellada, que és l'externalització i la precarització i la semiprivatització del servei de traducció i interpretació, que hauria de ser públic, i que tornem a un altre exemple de com les externalitzacions devaluen, degraden i deterioren la qualitat del servei públic. I aquí l'Administració n'és còmplice, perquè el despropòsit i la qualitat minvada en els darrers anys ha sigut, també, coresponsabilitat del Govern: tot es fa per via concursal –és sabut–, i cada cop amb menys dotació econòmica –si no m'equivoco, demà hi ha concursos–, i, per tant, n'és la conseqüència lògica i irreparable.

I ha derivat en diferents conseqüències: una, la dels treballadors i les condicions laborals precaritzades i abusives; preus devaluats, entre set i dotze euros l'hora segons feina i l'escala vigent, i sense comptar ni temps d'espera ni el desplaçament. Lògiques de monopoli: la semiprivatització ens diu avui que una sola empresa, pràcticament, acapara la majoria de concursos: Sepro-Tec, del grup madrileny Sepro.

I també, també és conegut –i aquí s'ha dit, també– que hi ha autèntics desastres i barrabassades, i l'anecdòtic de males traduccions és infinitament llarg i, òbviament, kafkià. I una d'indirecta, que és òbvia, que és que els professionals més qualificats han marxat, han anat marxant fruit d'aquesta precarització. És el que passa quan l'Administració pública es desentén de proveir, garantir i organitzar aquest servei, i no ho fa com ho hauria de fer, creant una estructura sòlida, pública, sinó externalitzant o precaritzant.

Clar que és urgent crear aquest registre, sobretot perquè, si no ho fem, hi ha el risc de violació de garanties processals de drets fonamentals, com ser assistit en la pròpia llengua, del dret a la justícia, o, com s'ha dit, també, del dret a la tutela judicial efectiva.

Si s'ha de fer per projecte de llei, allà ens trobarem. Però, mentrestant, endavant.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Benvolguts companys i companyes, ens trobem aquí per substanciar el tràmit de convalidació possible d'aquest decret de traductors i intèrprets. És veritat que Catalunya té competències per fer-ho, perquè en té traspassats els mitjans, i és veritat que ens hi trobem ara, per primera vegada, després que la directiva europea ha dit «posin-hi els mitjans», i li ho diu a l'Estat espanyol; cap altra comunitat, ni el mateix Estat espanyol, ho ha fet encara. Doncs, no critiquem el que aquest Parlament està a punt de fer, que és convalidar l'existència d'un registre com ens demana la mateixa directiva.

Que fa falta, aquest registre? És normal, perquè s'ha de donar una estabilitat, una credibilitat i una confiança al justiciable. No pot ser que una persona detinguda i acusada en un procediment no entengui les preguntes que se li formulen, no sàpiga de què està acusat, no es puga defensar, en definitiva; aquests són drets fonamentals recollits en la Constitució espanyola i que, per tant, són de plena aplicació i hem de treballar tots perquè així sigui.

Estem fent un pas endavant amb aquest decret que ens presenta el Govern? Doncs, nosaltres creiem que sí i n'estem molt convençuts, perquè, com ha dit molt bé el meu company de la CUP, a Catalunya en aquest moment es parlen 242 llengües maternes; 242 llengües maternes que, segons un estudi del grup de la Facultat de Filologia sobre les llengües amenaçades, en moltes d'elles, en més d'un 70 per cent, no existeix ni titulació.

Com es poden fer proves de coneixement si no hi ha titulació? Doncs, avançarem amb garanties si, tal com estableix el decret –i això, a més, no s'ho inventa, tampoc, el Govern de Catalunya, perquè ho diu la Llei d'enjudiciament criminal, que mentre no n'hi hagi una altra és la que tenim i està vigent–, s'estableix un ordre de prelació: quan busquem un traductor o un intèrpret, primer buscarem el que tinga el títol oficial; quan això no es done, no és possible, busquem un mestre; quan aquest mestre no existeix... Hem d'anar rebaixant el nivell d'exigències, perquè no són tots els idiomes, com diem, els que tenen titulacions ni els que tenen estudis. Per tant, difícilment podem trobar un títol homologat si aquest no existeix en la llengua d'origen, perquè no només estem parlant de l'àrab o de l'anglès o del francès, estem parlant de llengües que van des

del kannada fins al txol, a llengües de signes senegaleses; una quantitat de llengües que han donat lloc al fet que el Departament de Justícia de la Generalitat, des que exerceix aquestes competències, que les està exercint des de l'any 90, quan les hi van ser transferides, n'estigui aportant traductors.

En l'últim pressupost de què tenim constància, en què es va constatar aquest tema, hi havia destinat una partida de 2.600.000 euros; s'havien fet un total de 34.175 serveis, amb més de seixanta-nou idiomes que s'havien demanat per traduir, perquè vostès saben que no és el mateix la traducció que la interpretació, i les interpretacions són de 26.350 –les interpretacions es fan quan són orals, i les traduccions, per escrit. A més, com deien abans, i ho compartim, no només s'està traduint una expressió oral, s'estan traduint cultures, diferents d'un país a un altre, per la manera que s'expressen.

Volem garantir tot això. I com es fa, doncs? Quan no hi ha titulació i hem d'arribar a un que digui que sap i que coneix aquesta llengua, que no siga el company de cella –com ens deia abans la companya de Ciutadans–, per la privacitat, per l'experiència, pel coneixement; que pugui existir un registre, i això és el que proposa el decret, en què qualsevol que intervingui en les actuacions judicials –des del detingut fins als advocats, els jutges–, tots hi puguin accedir, que hi podran accedir, i que coneguin que hi han uns altres nacionals d'aquest país que potser estan més qualificats, i que això també ho podrà contenir el registre, podrem acudir a tota una altra sèrie de dades.

Aleshores, la companya Carmen de Rivera deia: «I això seria possible desenvolupar-ho a través d'un reglament?» La contesta és sí, això es podria fer, i, de fet, és el que estem en disposició de fer, també per a les formes de contractació. Perquè una altra de les crítiques a les empreses és la precarització. Si nosaltres demanem, i s'està demanant, unes exigències molt altes, cap empresa es veu en cor de tenir traductors de totes aquestes llengües; per tant, estem cenyint molt el mercat, mentre que, si obrim el ventall, això facilita que persones amb coneixements d'aquells idiomes que no pertanyen a una empresa puguin prestar aquests serveis.

En ares al consens parlamentari, nosaltres no ens oposarem, sinó el contrari; ja estem d'acord que es tramiti com a projecte de llei. Creiem que les garanties que es volien aconseguir s'aconsegueixen, i s'aconseguien amb el decret, però estem disposats a escoltar les seves ofertes, a veure com, en aquests casos que no hi han titulacions, es pot acreditar o com es poden aportar més garanties perquè les traduccions siguin fetes per unes altres persones quan les titulacions no existeixen.

Creiem que amb això s'està fent un pas important cap endavant, que això afectarà no només els idiomes estrangers, sinó també aquelles persones que tenen dificultats en la comprensió, en la parla, o perquè són sordmuts o tenen qualsevol altre tipus de dificultat.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació del decret llei.

I, en primer lloc, procedirem a la votació de la seva validació.

Comença la votació.

El decret llei ha estat validat per 110 vots a favor i 19 abstencions.

Ateses les peticions formulades, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el decret llei ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei

6/2014, del 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00016/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 2014, de 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària.

D'acord amb el Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(Remor de veus. Pausa.)

Conseller Mas-Colell, té la paraula per a la presentació del decret llei.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, senyores i senyors diputats, els presento en nom del Govern el Decret llei 6/2014, de 23 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària, per tal que la cambra consideri la seva convalidació, d'acord amb el que preveu l'article 136 del Reglament del Parlament de Catalunya. Em correspon, doncs, exposar les raons per les quals ha estat adoptat aquest decret, que va ser aprovat pel Govern el dia 23 de desembre de 2014.

El Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2015 es va presentar el passat 2 de desembre, data en què va començar la seva tramitació parlamentària. En aquests moments, el Projecte de llei de pressupostos segueix el seu tràmit, la qual cosa ha fet que no fos possible que els comptes entressin en vigor l'1 de gener del 2015. Per tant, d'acord amb el que disposa l'article 33 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, el primer dia de l'exercici es produeix la pròrroga automàtica dels pressupostos de l'exercici anterior.

Per aquest motiu, les situacions financeres que comporten recórrer a operacions d'endeutament públic per al seu equilibri necessiten disposar d'una habilitació amb una norma amb rang de llei. Mentre es mantingui la situació de pròrroga pressupostària en l'exercici 2015, i sense perjudici del marc legal que comporta la situació de pròrroga, s'han d'adequar determinades necessitats financeres. En aquest sentit, aquest decret que els presento se centra exclusivament a habilitar el Govern per utilitzar operacions de deute, eventualitat que no es pot deixar de preveure mentre no s'aprovin els nous pressupostos.

El contingut del decret llei s'estructura en tres punts en un sol article. El primer punt autoritza el Govern durant el període de pròrroga pressupostària a fer ús d'operacions d'endeutament en qualsevol modalitat, amb la limitació que el saldo viu no superi l'autoritzat per la Llei de pressupostos de la Generalitat de l'any anterior, incrementat pels imports que derivin dels programes d'endeutament que s'aprovin en aplicació de la normativa d'estabilitat pressupostària. En cas de no disposar d'autorització legal per formalitzar operacions d'endeutament mentre duri la pròrroga pressupostària, hi hauria el risc que es produís un impagament de les esmentades amortitzacions, així com un increment de la càrrega financera en cas d'haver d'atendre interessos de demora.

El segon paràgraf de l'article es refereix a les entitats del sector públic, a les quals limiten noves operacions d'endeutament al 2015, de manera que no s'incrementi el saldo viu de l'endeutament a 31 de desembre de 2014. Això respon a l'eventual necessitat que les empreses del sector públic hagin de formalitzar operacions d'endeutament per cobrir les amortitzacions previstes dins l'exercici 2015. Per tant, cal preveure que aquestes entitats tinguin autorització legal per formalitzar operacions d'endeutament mentre duri la pròrroga pressupostària, perquè en cas contrari hi hauria el risc d'impagament de les amortitzacions a les entitats financeres, amb conseqüències indesitjables en l'accés futur al crèdit, en els interessos de demora i en la disposició de menys liquiditat per front a la resta de despesa de les entitats del sector públic.

El tercer punt estableix que l'increment del deute viu de la Generalitat i de les entitats del sector públic no pot superar la suma dels límits autoritzats per la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014, incrementat, com els deia, pels imports que derivin dels programes d'endeutament que s'aprovin en aplicació de la normativa d'estabilitat pressupostària. És important, doncs, assegurar que en qualsevol situació a què calgui fer front ens mantinguem dintre dels límits que estableixi aquesta normativa.

Aquest decret preveu unes mesures concretes per a un període que esperem que no sigui massa extens, i que alhora siguin adequades als objectius de dèficit previsibles. Sense la validació del decret llei, tal com he dit abans, la Generalitat no podria fer nous endeutaments, amb les conseqüents afectacions a les necessitats de tresoreria.

És per tot l'exposat que sotmeto a la consideració d'aquesta cambra la validació del Decret llei 6/2014, de 22

de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bona tarda, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el decret llei que avui se'ns presenta és un instrument que ens és familiar, perquè és un instrument que es produeix en situacions de pròrroga pressupostària, i els darrers anys, bé perquè no ha estat possible aprovar pressupostos, o bé perquè els pressupostos s'han aprovat amb retard, s'han anat presentant decrets llei com aquest.

Una de les funcions dels parlaments..., de fet, els parlaments van néixer a través dels pactes que es feien entre la ciutadania, o els representants de la ciutadania en aquell moment, o dels sectors influents, amb els monarques, per decidir quins impostos acceptaven i quins no. I posteriorment una de les funcions importants dels parlaments ha estat autoritzar els governs si s'endeuten o no. I de fet avui el que estem fent és això; és a dir, és un decret llei amb què autoritzem el Govern de la Generalitat de Catalunya, si es convalida aquest decret llei, per seguir-se endeutant amb nous programes de deute per fer front a les amortitzacions. Per tant, quan es parla del límit de l'any passat és per fer front a les amortitzacions dels venciments de deute que hi han d'haver, i per aquella part incrementada que de manera molt tècnica diu: «que s'aprovin en aplicació de normativa d'estabilitat pressupostària», però que en tot cas és el dèficit autoritzat, el sostre de dèficit que tantes vegades n'hem parlat en el Parlament, no? Per tant, estarem davant d'un decret llei de caràcter molt tècnic en el seu contingut, però molt necessari per al normal funcionament de l'Administració de la Generalitat.

Nosaltres donarem suport a la convalidació d'aquest decret llei, i només voldríem fer un apunt amb relació a quina és la situació del deute de la Generalitat de Catalunya. En la presentació dels pressupostos que ens va fer el conseller el passat mes de desembre hi ha un quadre, una pàgina, la pàgina 25 de la documentació que ens va lliurar, en què es parla de l'evolució del deute públic de la Generalitat de Catalunya, que des de l'any 2010 ha passat de 35.000 milions a, actualment, 67.000 milions d'euros. Per tant, això, que és a data de 31 de desembre..., estaríem parlant de 32.000 milions d'euros més de deute que s'ha produït des de l'entrada al Govern del president Mas. I el Govern anterior, des del 2003, en què l'endeutament estava a uns 14.000 milions, es va anar mantenint molt estable fins a l'any 2006; a finals de 2010 estava en 35.000 milions. Per tant, 19.000 milions del 2003 al 2010, contra increment de 37.000 milions del 2010 a finals del 2015.

Com hem dit tantes vegades, perquè sovint assistim nosaltres una mica atònits a un debat en aquest Parlament en què, quan es parla del deute, per una banda Convergència i Unió treu el fantasma del tripartit, que ja farà cinc anys, a finals d'any, que el tripartit va deixar de governar. I per part d'altres grups, doncs, s'acusa el Govern actual com si aquest increment de deute fos deliberat. I nosaltres hi insistim: el problema no és el nom del conseller ni el color del Govern, el problema són els instruments que tenen a l'abast per fer front a la gestió d'aquest deute.

I la causa del deute és clara: els ingressos que en aquests moments té la Generalitat de Catalunya no són suficients per cobrir les necessitats d'aquest país. I no són suficients malgrat que els últims dos anys hem portat a terme una política fiscal expansiva en l'àmbit dels ingressos, és a dir, d'intentar augmentar els impostos sobre aquells que més tenen. Crec que ho hem aconseguit en bona mesura, val a dir, amb un diferencial respecte a altres zones de l'Estat que són receptores netes del model de finançament –per tant, aquí també hi ha una desigualtat que no es pot sostenir gaire en el temps; per tant, es fa més necessari que mai abordar i aconseguir noves quotes de sobirania. Per tant, aquest diferencial s'ha de cobrir, i aquest diferencial s'ha de cobrir..., i en un moment de crisi econòmica, quan augmenten les necessitats i els recursos dels ingressos derivats dels impostos, doncs, per una reducció de l'activitat econòmica que hem tingut des del 2008 fins a, podem dir, mitjans de l'any passat, en què un dels impostos més sensibles al cicle econòmic, en el cas de la Generalitat de Catalunya, que és l'impost de transmissions patrimonials, ha tornat a repuntar..., aquesta diferència s'ha anat cobrint amb deute.

Per tant, Esquerra Republicana és un partit que no està en contra del concepte de deute públic, però creiem que cal posar limitacions al deute públic. I la millor manera de limitar el deute públic, que ens fa més dependents dels mercats..., i, per tant, com que volem ser independents no només de l'Estat espanyol, sinó també dels mercats financers, una forma és dependre'n menys reduint l'endeutament. La millor fórmula nosaltres creiem que no és aplicar reduccions de despesa, sinó que és fer-nos amos dels ingressos que realment efectua, es produeixen al nostre país, produeix la nostra societat, els nostres treballadors com a consumidors, o les empreses, els beneficis empresarials, les rendes de les persones, perquè aquest país produeix prou recursos fiscals per no estar endeutat.

Estem parlant d'un deute de la Generalitat que a finals de 2015, en l'àmbit SEC, és a dir, el Sistema Europeu de Comptes, la comptabilitat que ens fan d'Eurostat, que inclouen, doncs, ens que no són pròpiament la Generalitat però que, per exemple, depenen de la Generalitat, depenen de finançament públic, i perquè no se'ls derivi deute a ells i no s'amagui allà l'inclouen en aquesta comptabilització..., doncs, aquests 67.000 milions, quan els comparem amb aquesta diferència entre el que paguem i el que rebem, de 15.000 milions d'euros anuals, vaja, els números són clars.

Per tant, som un país, una societat que amb el que produïm podríem perfectament reduir l'endeutament de les nostres administracions, fins i tot reduir-lo raona-

blement, un cop assumit una part de l'endeutament de l'Estat espanyol. Hi han diferents criteris, però una part, si l'haguéssim d'assumir, es podria reduir. I, evidentment, aquí hauríem de decidir quin és el ritme de reducció de l'endeutament i el ritme de millora de la prestació de serveis públics.

Però, en tot cas, el missatge que nosaltres volem realitzar per part d'Esquerra Republicana, en ocasió del debat d'avui, de la convalidació d'aquest decret llei que autoritza la Generalitat a endeutar-se més... Som un país, una societat que produeix, fa prou esforç fiscal, fa suficient esforç fiscal per no haver de tenir una administració altament endeutada i, per tant, altament dependent dels mercats financers. I això es resol amb voluntat política, obtenint un mandat per part dels ciutadans en aquesta línia, i després, evidentment, amb l'audàcia, amb la capacitat política de poder-lo portar a terme per part d'aquest Parlament.

Per tant, nosaltres convalidarem aquest decret llei. Esperem que la setmana que ve o a tot estirar l'altra, pugui haver-hi un acord satisfactori en l'àmbit de pressupostos, passant d'uns pressupostos que nosaltres considerem que són uns pressupostos amb visió autònoma, a uns pressupostos en la línia que estiguin preparats per a aquest mandat democràtic; per tant, uns pressupostos de transició nacional amb vocació d'Estat i, per tant, que aquest decret llei deixi de ser necessari, no? Però, en tot cas, avui el convalidem. Sí que volem recordar aquesta idea: que som un país que fa prou esforç fiscal per no haver d'estar endeutat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, ens deia el senyor Aragonès ara fa uns minuts que ens trobem davant d'un decret llei tècnic. Miri, senyor Aragonès, jo li diria que justament té moltes coses, aquest decret llei, però tècnic no diria que ho és. Bàsicament, perquè aquest decret llei ve aquí perquè el Govern, amb el suport del seu soci, que és vostè, Esquerra Republicana de Catalunya, no ha sabut presentar un pressupost a l'hora.

Una de les obligacions del Govern, i entenc que d'Esquerra Republicana, perquè és qui dona suport al Govern des de l'any 2012: hauria d'haver presentat un avantprojecte de llei de pressupostos en forma i en data, que és el que pertoca i és la seva gran responsabilitat i la seva gran obligació. De fet, vostès saben de sobres –ho sap el conseller Mas-Colell– millor que jo que la llei de pressupostos és la llei més important que s'aprova en aquest Parlament. I és així perquè en ella el Govern marca quines són les seves prioritats, quina és la seva acció de govern i a quina d'aquestes accions dedicarà uns recursos o uns altres. Per tant, més enllà de les paraules, després és en la llei de pressupostos

on veiem realment on posa, on marca les prioritats el Govern.

Doncs, bé, no ha passat tampoc aquest any. I dic «tampoc» perquè fa cinc anys de pròrroques pressupostàries; no hi ha hagut cap any que el Govern, presidit pel president Mas, hagi presentat uns pressupostos i els hagi aprovat abans de finalitzar l'any que li tocava. És a dir, hi ha hagut pròrroga pressupostària el 2011, el 2012, el 2013, el 2014 i aquest 2015 també. Unes vegades perquè s'ha aprovat al febrer, d'altres perquè hi ha hagut pròrroga pressupostària allargada al següent any natural, per tant, no hi ha hagut manera que en aquest Parlament, des de l'any 2011, s'aprovin uns pressupostos quan toca. I em sembla que aquest és un element greu que caldria, home, doncs, tenir en compte, conseller, perquè em sembla que una de les tasques més importants, si no la més important, que té el Govern però que té també el seu departament és justament presentar uns pressupostos per poder ser vigents, per poder posar-se en marxa l'1 de gener de l'any natural.

Això no ha passat avui i per això ens presenta vostè aquest decret llei tècnic, que diu el senyor Aragonès, en el qual, doncs, ens demana, més enllà de la pròrroga pressupostària, que és automàtica per llei, que nosaltres avui, doncs, convalidem aquest decret llei, que bàsicament el que planteja és que hauríem de fer front a algunes, evidentment, necessitats financeres, per poder pagar amortitzacions de deute. Això, evidentment, s'ha de fer amb una norma amb rang de llei. Per tant, ens presenten vostès, doncs, aquest decret llei.

Sap greu que estiguem en aquest punt perquè el fet de no haver presentat uns pressupostos, entre altres coses, ha tingut a veure amb aquesta falta d'entesa entre el Govern i el seu soci, que és Esquerra Republicana. Finalment, i després d'unes setmanes, doncs, de debat, d'un mal mes, diguem-ne, i d'una lamentable imatge, tal com va dir el president de la Generalitat a la seva roda de premsa, va haver-hi data per a les eleccions anticipades i, per tant, doncs, acord per als pressupostos. Però no va anar tan ràpid com perquè avui no estiguem parlant d'això.

Bé, el decret llei –i ho diu exactament l'Estatut– s'utilitza i se n'ha de fer ús de manera prudent i de manera limitada, i sobretot per a casos extraordinaris i urgents. I així ho diu la llei, ho diu el nostre Estatut. Doncs, Déu n'hi do. Per fer-ne un ús prudent i limitat, vostès en aquest Ple ens en portem quatre, de decrets llei. No sé si tots tenen tanta urgència i tanta extraordinària situació com perquè els hàgim d'aprovar amb tanta precipitació. Nosaltres, sincerament, no veiem aquest caràcter extraordinari i urgent perquè creiem que es podia haver fet la feina quan tocava i haver presentat uns pressupostos en el seu dia i haver-los tingut aprovats l'1 de gener. Això és el que tocava, però com que vostès, doncs, tenen dificultats per entendre's, avui ens trobem en aquesta situació.

Val a dir que no és el Grup Socialista els únics que diem que no li veiem prou el caràcter extraordinari i urgent, perquè en l'informe jurídic que vostès presenten amb aquest decret llei ja se'ls recomana ampliar l'ex-

plicació sobre l'element extraordinari d'urgència. Diu, en concret, l'informe que és breu –és breu– l'exposició, justament, que parla de l'extraordinari i la urgència d'aquest decret llei, i que caldria ampliar-lo. No sé per què vostès no volen explicar-ho perquè és obvi, almenys a nivell polític. Però el que està clar és que vostès no ho han acabat d'explicar prou bé, i a nosaltres ens sembla que aquest és un element a destacar.

Tot i així el contingut que debatem d'aquest decret llei, com deia, doncs, són la necessitats financeres inajornables que té la Generalitat i que tenen algunes entitats determinades del sector públic per fer front a operacions d'endeutament. En concret, i segons l'informe, doncs, en total vénen a ser uns 300 milions d'euros en aquest primer trimestre, d'amortitzacions que cal fer o que cal desenvolupar perquè no tinguem el risc d'impagament. I vol dir, doncs, recàrrec i situacions encara més delicades per a la Generalitat. Nosaltres, evidentment, no posarem pals a les rodes; votarem favorablement aquest decret llei, malgrat que ens sembla que no hauríem d'haver arribat aquí i que es podia haver, doncs, resolt d'una altra manera, com probablement toca, fent la feina quan toca i de la manera més rigorosa i seriosa possible.

En aquest sentit, també voldríem recordar, doncs, que ens trobem també en aquesta situació, amb la necessitat d'autoritzar aquest increment d'endeutament per al procés de consolidació fiscal, evidentment, que viu Catalunya, que té per objectiu reduir el dèficit. Justament ara fa uns minuts en parlava el senyor Aragonès. És veritat que el nivell d'endeutament de Catalunya és molt alt, i m'ha agradat que per primera vegada he escoltat el senyor Aragonès en aquesta tribuna, doncs, que reconegui quin és el deute de la Generalitat, no? I ha dit, ell, i m'agradaria confirmar-ho, que en el temps que va governar el tripartit, en aquells set anys, va haver-hi un augment de deute de 19.000 milions d'euros, i en els anys que porta, aquests cinc, el Govern de Convergència i Unió, de 37.000 milions d'euros. És a dir, que el deute no acumulat, el deute net d'aquest Govern és molt més alt que el que es va fer en els set anys del Govern del tripartit.

I deia el senyor Aragonès que necessitaríem estructures d'Estat per poder canviar això. Jo li dic que hi ha estats que poden estar mal gestionats i hi ha estats que poden generar molt deute. Per tant, no és un tema només d'estructures d'Estat, em sembla que de gestionar bé i, segurament, de generar ingressos per altres vies. I, en aquest sentit, m'agradaria o m'agradarà veure com el dilluns, quan votem les esmenes que molts dels grups hem fet per assolir més ingressos, algunes esmenes, i ho recordo, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que planteja, per exemple, l'impost a les grans fortunes, o el Grup Socialista, que planteja una reforma de l'impost de successions, m'agradarà veure què fa el Grup d'Esquerra Republicana per assolir més ingressos i tenir menys deute, que sembla que és un dels seus objectius. Bé, això és el que diu.

Bé, en tot cas, com deia, per responsabilitat votarem favorablement aquest decret llei, malgrat, doncs, aquestes pegues que nosaltres posem. I també, per últim, ens agradaria dir-los que la premsa que tenen –lògica, s'en-

tén—, la pressa que tenen per fer front als deutes que vostès tenen, que té la Generalitat amb les entitats financeres, ens agradaria que també la tinguessin amb tots els proveïdors en general. En concret, podríem dir que amb les entitats del tercer sector social, que pateixen molt els deutes que tenen amb la Generalitat, o les mateixes farmàcies.

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señoras y señores diputados, la prórroga presupuestaria, la quinta prórroga presupuestaria con el señor Mas al frente de la Generalitat de Catalunya, es la demostración de su pésima gestión. Por quinto año consecutivo en este Parlament volvemos a iniciar un año con presupuestos prorrogados, incumpliendo el señor Mas, incluso, las leyes aprobadas por esta cámara, como es la Ley de finanzas públicas de Cataluña, que establece unos plazos concretos a cumplir para presentar los presupuestos antes de iniciar el siguiente año y así no tener que realizar el debate que en estos momentos estamos llevando a cabo.

Pero ya sabemos que con Artur Mas lo ordinario ha pasado a ser extraordinario, y lo extraordinario ha pasado a ser lo común en la vida política catalana, como es convocar elecciones anticipadas. Debería ser extraordinario; es lo ordinario ahora, lo normal, lo común, con Artur Mas de *president* de la Generalitat. No presentar presupuestos o presentarlos tarde, anunciar elecciones anticipadas con ocho meses de antelación, incumplir con las leyes de que democráticamente nos hemos dado el conjunto de catalanes y todos los españoles o no acatar las sentencias judiciales.

Este decreto de prórroga presupuestaria demuestra que estamos ante un gobierno completamente agónico, que no sabe adónde va. Señorías, mientras de aquí a una semana todos los españoles verán en sus nóminas una bajada de impuestos, Artur Mas nos propone prorrogar los presupuestos del déficit, de la deuda y de los impuestos durante este primer mes del año 2015. Nos propone que en el año 2015 mantengamos los presupuestos de 2014, unos los presupuestos que fueron falseados por el señor Mas & Company con el beneplácito y apoyo de Esquerra Republicana de Cataluña. Unos presupuestos falseados en 1.900 millones de euros, que ustedes habían previsto de ingresos extraordinarios sobre 2.318 millones de euros. Señor Mas-Colell, ¿dónde está este dinero? Ya ha finalizado el año 2014. ¿Nos puede explicar dónde están los 1.900 millones de euros que ustedes prometieron en el presupuesto 2014 y que no están? ¿Dónde están, señor Mas-Colell? Unos presupuestos, los de 2014, que propone que sigan vigentes en este primer mes del año 2015, y que han provocado que el déficit público en

el año 2014, en comparación con el 2013, sea superior. La Generalitat de Catalunya, aunque incumplía los objetivos de déficit, reducía el déficit público desde el año 2010. Pues, bien, en 2014 resulta que el déficit público liquidado va a superar el del año 2013 —el de 2014 con respecto al 2013.

El señor Artur Mas ha decidido hipotecar ocho meses al conjunto de catalanes, para mantener la silla de presidente de la Generalitat durante ocho meses. Hace poco más de cuatro años, el que debía ser el antídoto de los catalanes frente al *tripartit* de Montilla, Carod y Saura se ha acabado convirtiendo en el presidente de la Generalitat más decepcionante de la historia democrática de Cataluña. Y los presupuestos del año 2014, así como el proyecto de presupuestos del año 2015, son la demostración de lo que han significado estos casi cinco años para la Administración pública de la Generalitat de Catalunya.

Señoras y señores diputados, en todos los indicadores económicos que dependen del señor Artur Mas la Generalitat de Catalunya está peor que con Montilla, Carod y Saura, que ya es difícil. Artur Mas ha hecho lo imposible, que era hacerlo igual o incluso peor que el tridente Montilla-Carod-Saura. En términos de deuda, si el *tripartit* aumentó la deuda en 22.000 millones de euros en siete años, Artur Mas habrá aumentado la deuda en 35.000 millones en menos de cinco años. Si con el *tripartit* la Generalitat de Catalunya empezó a financiarse con bonos patrióticos, con Artur Mas solo puede financiarse a través del Gobierno de España. Si con el *tripartit* el déficit público se incumplía descaradamente, con Artur Mas, en cinco años, no se va a cumplir ni en un solo ejercicio el objetivo de déficit marcado, y han tenido tiempo para hacerlo, pero han sido incapaces. Si con el *tripartit* los impuestos no pararon de subir, con Artur Mas los impuestos y tasas se han incrementado más de cien veces en menos de cinco años. Si con el *tripartit* se inventaban los presupuestos, con Artur Mas directamente o no se presentan o se presentan tarde y siempre, eso sí, con cifras inventadas.

Si hoy la Generalitat de Catalunya no está en quiebra, y Cataluña no es la Grecia de las comunidades autónomas de España, y los catalanes no hemos tenido que sufrir como los griegos y portugueses, si hoy Artur Mas, al estilo mesías que le caracteriza, pregonara datos positivos de crecimiento económico y de reducción del paro, no ha sido gracias a la deuda, déficit público, impuestos, falta de reformas y desconfianza que ha provocado durante cuatro años el señor Artur Mas; ha sido por la actuación del Gobierno de España. Mientras el señor Mas y el señor Mas-Colell pedían encarecidamente al señor Mariano Rajoy que pidiera la intervención de la economía española por parte de la troika, mientras eso sucedía, el Gobierno de España, del Partido Popular, presentaba presupuestos, hacía que esos presupuestos se cumplieran, hacía políticas para ganar competitividad, hacía posible disponer de un sistema financiero sólido, sostenible y saneado, cumplía con los objetivos de déficit público y, evidentemente, ha generado confianza y estabilidad.

Y por eso ayer mismo conocíamos, señoras y señores diputados, cómo el Fondo Monetario Internacional, la

institución económica de referencia a nivel mundial, afirmaba que España en el año 2015 y el 2016 va a ser el motor del crecimiento económico en la Unión Europea.

La política económica del señor Mas y del señor Mas-Colell es un auténtico freno para la salida de la crisis, pero ha permitido comprobar una cosa: la fortaleza del tejido productivo y de la sociedad catalana, que, a pesar de Artur Mas, de Andreu Mas-Colell, de Convergència i Unió y de Esquerra Republicana de Catalunya, a pesar de todos ellos, la sociedad catalana ha sido capaz, junto con el resto de España, de salir de la grave crisis de esos últimos siete años.

Señorías, la mala noticia para la economía catalana que conocimos la semana pasada es que Artur Mas seguirá ocho meses más de presidente de la Generalitat; la buena noticia para la economía catalana es que en ocho meses Artur Mas dejará de ser presidente de la Generalitat y, por tanto, se podrá abrir una nueva etapa de un gobierno en Cataluña serio, sensato, que busque sumar y no dividir, que presente presupuestos, que esté preocupado por las personas y no por el futuro personal del señor Artur Mas y del señor Oriol Junqueras.

Señorías, cualquier política económica distinta en Cataluña, basada en el equilibrio presupuestario, en moderar y disminuir los impuestos, en dar mayor libertad de elegir a las personas, requiere de dos condiciones necesarias: que el señor Artur Mas deje de ser presidente de la Generalitat y que el señor Oriol Junqueras no sea presidente de nada.

Y esta es la determinación del Partido Popular Catalán. Después de treintaicinco años continuados, *non-stop*, de gobiernos de Esquerra Republicana y Convergència i Unió, Convergència i Unió en solitario, Convergència i Unió con Esquerra Republicana, Esquerra Republicana con el *tripartit* y de nuevo Convergència i Unió con Esquerra Republicana, es el momento, después de treintaicinco años, de abrir una nueva etapa en Cataluña.

Ya basta que los catalanes paguemos más impuestos autonómicos que ninguna otra comunidad autónoma de España por decisión de los gobiernos de la Generalitat de Cataluña. Ya basta que Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Artur Mas y Oriol Junqueras dilapiden el dinero de los impuestos de los catalanes en una ideología sectaria, excluyente y separatista. Ya basta que los catalanes nos tengamos que avergonzar de un presidente de la Generalitat que lo único que sabe hacer es convocar elecciones anticipadas. Ya basta de provocar desconfianza; lo que genera una salida masiva y una reducción masiva de inversiones en Cataluña, como pudimos ver en el año 2014 con respecto al año 2013.

Por todo ello, a pesar del desgobierno, de la parálisis y de la dejadez con la que actúa el actual Gobierno del señor Mas, cuando se trata de intentar solucionar los problemas cotidianos de los catalanes, el Partido Popular Catalán seguimos planteando alternativas frente a esta inexistente y perjudicial política económica, que, desgraciadamente, solo va en detrimento de los catalanes.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, bon dia, diputats i diputades. Aquest Decret Llei de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària no el podem aïllar de les circumstàncies polítiques en què es presenta, ni de les circumstàncies econòmiques, ni del debat de pressupostos que vam començar a realitzar el mes de desembre passat; no és un pur tràmit burocràtic i té també la seva significació política, a la qual jo em voldria referir.

Mirin, hem viscut uns anys caracteritzats per la incertesa econòmica i la inestabilitat política amb majories de govern poc cohesionades en un moment d'una crisi fortíssima. En aquests anys hem viscut situacions de tota mena: pressupostos aprovats amb el Partit Popular, pressupostos prorrogats i pressupostos aprovats amb Esquerra Republicana. I això és bo recordar-ho de tant en tant perquè vostès, el Grup de Convergència i Unió, el 2010, en arribar al Govern, feien bandera de l'estabilitat enfront de la suposada inestabilitat dels governs d'esquerres, que vostès sí que donarien confiança als mercats –no sé si a la ciutadania, però als mercats– davant la desconfiança que suposadament generava el Govern anterior, no? I hem viscut anys, doncs, d'inestabilitat i de manca de majoria. I, bé, ho hem viscut recentment, no?, en aquests dos mesos en què no hi ha hagut una majoria en aquest Parlament.

Finalment, sembla que els pressupostos, amb retard, s'aprovaran amb el suport d'Esquerra Republicana, després d'un poc exemplar procés de negociació, en el qual s'ha produït, per dir-ho així, un acord, una transacció en la qual hi ha una data per a les eleccions, unes eleccions que es volen només d'un sol tema, les relacions Catalunya-Espanya, a canvi del següent: a canvi d'uns pressupostos autonòmics, malgrat que deia el senyor Oriol Junqueras que no tornarien a aprovar mai més uns pressupostos autonòmics, però que el problema no és només que siguin autonòmics, sinó que són uns nous pressupostos en la lògica de la política de l'austeritat; a canvi de temps per construir la que es pretén que sigui també una estructura d'estat, que és la refundació de Convergència Democràtica o el nou partit, per dir-ho així, del president, deixant l'actual Convergència com una mena de banc dolent amb els actius tòxics dels acords amb el Govern de l'Estat i dels casos de corrupció. I ara, en menys de sis mesos, que són menys de sis mesos reals, vostès volen fer tot un seguit d'estructures d'estat que no han fet en els dos anys anteriors, no?, la seguretat social inclosa, pel que sembla.

I el tercer bescanvi és també l'acord per governar als ajuntaments després de les eleccions municipals que ja va anunciar el president de la Generalitat.

Aquesta és la situació política en aquests moments. I tot això amb l'embolcall del procés nacional, un procés nacional que s'ha fet més petit políticament, però també socialment. Ens preocupa que una persona com la Teresa Crespo, presidenta del Capsif, l'òrgan d'assessorament del president de la Generalitat en matèria social, i de les entitats catalanes d'acció social, hagi dit en unes declaracions que la boira del procés sobiranista no deixa veure la situació social. I ens preocupa perquè el que nosaltres volem és que no hi hagi boira, volem que es vegi clarament quina és la situació social, precisament per continuar avançant en el procés nacional, perquè els dos són indestruïbles. I jo, que sóc de Lleida, en això de la boira, una mica hi entenc, no?

S'ha d'afrontar el conflicte social, ben real i ben viu a Catalunya, com a base d'una nova majoria que faci també avançar el procés nacional. I afrontar el conflicte social com deia la Teresa Crespo: no amb assistencialisme, sinó amb una política social transformadora que vagi a l'arrel de les desigualtats, de solucionar, d'afrontar les desigualtats.

Nosaltres no podem votar a favor de la convalidació d'aquest decret llei per una qüestió, per una raó de coherència, malgrat que es presenti, com diu el conseller, com l'ha presentat, com un decret de transició entre un pressupost o altre o un decret tècnic. Per coherència amb l'exigència que els pressupostos s'han de presentar quan està establert legalment i no haurien de ser una eina de regateig polític d'arguments extrapressupostaris, i el Govern té la responsabilitat de presentar els pressupostos quan toca, i, si no és possible, explicar amb transparència per què no els presenta; per coherència amb el nostre vot en contra dels pressupostos de 2014, i per coherència amb la nostra esmena a la totalitat dels pressupostos de 2015. Nosaltres fem una impugnació a la política global del Govern i a la del marc d'aquesta política: les polítiques d'austeritat impulsades per Brussel·les i aplicades pel Govern de l'Estat i pel Govern català.

I, per cert, no em puc estar de dir que, malgrat que ara vostès dissimulin i diguin que aquesta política, també, d'austeritat no els acaba d'agradar, que aquestes polítiques neoliberals..., bé, no, clar, a Catalunya, no tenen el suport social que caldria, sortosament, però, en canvi, han nomenat un delegat de la Generalitat a Brussel·les, l'Amadeu Altafaj, que ha estat el portaveu del comissari Olli Rehn, la cara visible i més agressiva i més freda davant del patiment social al sud d'Europa que ha tingut la Comissió Europea. Per tant, vostès estan llançant un doble missatge; estan llançant un doble missatge que és que d'alguna manera continuen donant suport a aquestes polítiques donant suport a aquest portaveu.

Miri, nosaltres també volem la transició nacional, però ens preocupa molt que la transició que s'està produint a Catalunya és cap a una societat més desigual. Llegeixin, els convido a llegir el darrer informe d'Intermón Oxfam, *Governar per a les elits*, que diu que Espanya, Catalunya inclosa, és el segon país en creixement de les desigualtats darrere de Letònia, eh? Sempre cal recordar alguna xifra, no?: els vint cata-

lans més rics acumulen un patrimoni equivalent a tres vegades el pressupost del Departament de Salut. La nostra transició nacional, que la volem fer, evidentment, no és per ser com Letònia; volem per al nostre país una altra cosa, no?

I aquest és el debat de fons, en definitiva, que creua tots els debats que tenim en aquest departament: quin és el model de societat que hi ha darrere de les polítiques i que hi ha darrere dels pressupostos? Perquè el creixement d'aquestes desigualtats no és un accident, no és un dany col·lateral de la crisi; té a veure amb l'atur i la precarietat. I malgrat les dades triomfalistes que tant vostès com el Govern del PP expliquen, la veritat és que només el 50 per cent de la baixada de l'atur es tradueix en ocupació; la resta és gent que deixa de buscar feina o marxa, i, de la que troba feina, el 75 per cent són feines de caràcter temporal i precàries.

Són degudes, les desigualtats, a un sistema fiscal injust, hi estem d'acord, un model de finançament ineficaç que cal canviar, però també a un sistema fiscal injust, amb unes bases fiscals febles, amb un elevadíssim frau fiscal, entre 16.000 i 18.000 milions d'euros de frau fiscal. I, per cert, segons hem conegut per la memòria de l'Agència Tributària de 2013, una caiguda també de la recaptació per aquest concepte del 20 per cent en l'actuació de l'Agència Tributària. Si haguessin començat abans amb les polítiques d'ingressos i les apliquessin coherentment, segurament haurien pogut aconseguir més de 2.000 milions d'euros, que haurien estalviat moltes retallades. I un sistema de protecció social ineficaç que deixa desprotegida bona part de la població, especialment la població aturada, els aturats de llarga durada, i sense ingressos.

Per això diem que els pressupostos, els de 2014 i els de 2015, no són una resposta adequada a l'emergència social. Vegi's la renda mínima d'inserció: 3 milions més que el 2011 i sobretot molts menys expedients en tràmit.

Volen estructures d'estat? Mirin, una idea: la renda garantida de ciutadania com el principal programa per fer front a la pobresa. Aquesta seria també una veritable estructura d'estat.

Els seus pressupostos i les seves polítiques afebleixen o enforteixen els serveis públics, que és el principal patrimoni de la majoria de la societat i un dels factors d'equitat? Doncs, no, no ho fan; només cal veure què ha passat amb salut, què ha passat amb educació, amb la supressió del finançament a les escoles bressol; què ha passat, com els deia, amb serveis socials.

Una darrera pregunta: gestionen els pressupostos de forma transparent? Tampoc. El 2014, 2.318 milions d'euros que havien d'obtenir de noves concessions i vendes d'actius; operació fracassada, i que mai van dir exactament què volien fer. Enguany, 2.138 milions d'euros a compte de reclamacions al Govern de l'Estat, que, curiosament, segons assenyalava un mitjà de comunicació avui, no estan incorporats en el pla econòmic financer a l'Estat. És a dir, en el moment de reivindicar aquests recursos a l'Estat, vostès no han reivindicat aquests recursos i hi han posat unes altres coses: 1.430 milions d'euros de concessions ad-

ministratives i 484 en privatitzacions. Quines?, és la pregunta a fer. O és que ens estan dient una cosa aquí al Parlament de Catalunya i en diuen una altra al Govern de l'Estat? Quina és la seva estratègia, eh?, seria la pregunta a fer.

I una darrera qüestió per acabar: la gestió del deute. Efectivament, aquest decret llei serveix per autoritzar el Govern per a les operacions d'endeutament. Caldria fer un debat profund sobre aquesta qüestió. Nosaltres hem reclamat ja moltes vegades una auditoria del deute de la Generalitat que compte amb la participació de la societat civil i una altra gestió del deute basada en negociacions, aplanaments, moratòries, renegociacions, que creiem que podria ser d'acord entre tots els grups parlamentaris, també per a prioritzar la despesa social, la resposta a l'emergència social, les polítiques de reactivació de l'economia, perquè és veritat que l'endeutament de la Generalitat és un pes mort sobre els pressupostos i les polítiques de la Generalitat.

Per acabar, doncs, per tot això no donarem suport a la convalidació d'aquest decret; ho repeteixo, per una qüestió de coherència.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, seré breve e intentaré ceñirme al objeto del debate y no abrir un debate general sobre los presupuestos, que tiempo tenemos de hacer.

Se nos presenta a convalidación un decreto ley sobre necesidades financieras del sector público en prórroga presupuestaria. Efectivamente, se ha comentado por parte del señor Aragonès que prácticamente estamos ante un instrumento técnico y que es necesario para la Administración que, en caso de prórroga presupuestaria, no tener aprobados presupuestos, haya una habilitación legal que permita cubrir determinadas necesidades financieras autorizando determinadas operaciones de deuda al Gobierno y a las empresas del sector público.

Hasta ahí bien. El problema que tenemos es por qué es necesario este real decreto, el problema que tenemos es por qué estamos en prórroga presupuestaria. Yo creo que el Gobierno ni siquiera ha hecho un esfuerzo para explicar las causas de por qué incumple nuevamente la ley y no trae un presupuesto a esta cámara en las fechas que la ley le indica.

Ley de finanzas públicas de Cataluña, artículo 32: «El proyecto de ley del presupuesto de la Generalitat y la documentación anexa se remitirán al Parlamento de Cataluña antes del 10 de octubre de cada año para su examen, enmienda y aprobación.» La ley es clara, el incumplimiento también, y la ausencia de explicaciones por parte del Gobierno, total. Efectivamente, hay ejercicios..., como estamos en una comunidad autó-

noma donde tenemos elecciones cada dos años, pues, cuando hay unas elecciones en otoño complica efectivamente la presentación del presupuesto en su fecha. Pero en este año ¿cuál era la causa? El Gobierno no lo ha explicado. Al final, lo que trajo fue un proyecto de presupuestos que entró en la cámara sin acuerdo previo con ningún otro grupo, sin una mayoría en el momento de presentarlos, y así se presentaron; por lo tanto, parece que esa tampoco debería ser la causa. Y el Gobierno ni siquiera ha hecho el esfuerzo de explicarnos por qué incumple la ley, por qué este año incumple nuevamente la Ley de finanzas públicas de Cataluña.

A partir de ahí, de esa falta de explicaciones, cada uno podemos hacer, lógicamente, nuestra teoría. Puede ser incapacidad, puede ser desidia... Sin duda –sin duda–, el señor Mas estaba este otoño más preocupado por otros temas que por impulsar la presentación de este proyecto a tiempo, que por presentar unos presupuestos que respondieran a las necesidades reales de los catalanes. Sin duda, en esa fecha en la que se debía presentar este presupuesto, el 10 de octubre como fecha máxima, el señor Mas había estado muy distraído fomentando el Once de Septiembre, luego pensando cómo salir del lío del 9 de noviembre, etcétera. Y presentar unos presupuestos donde dijera cuáles eran las prioridades del Gobierno para gestionar la economía de Cataluña en 2015 no era su prioridad, no era la prioridad del Gobierno del señor Mas. Y en estas nos vemos ahora.

Sin duda, la verdad es que para el presupuesto que nos ha traído, señor Mas-Colell, tampoco hacía falta retrasarse. Al final lo que ha hecho ha sido coger el presupuesto de 2014 con los mismos recortes, consolidar el presupuesto de los recortes, añadir –eso sí, eso está bien– la partida del complemento..., de evitar que se recorte el sueldo de los funcionarios, y luego cuadrarlo con una partida fantasma distinta a la del año pasado –este año es la de la negociación política–, pero, hombre, no creo que eso le haya llevado a usted, inventarse esa partida de cuadro, tres meses. Yo creo que, por la simplicidad del cuadro, seguro que lo tenía preparado antes.

Por lo tanto, no hay elementos, no hay justificación..., o por lo menos usted ni siquiera ha intentado explicarlos, cuáles eran esos elementos o esas justificaciones para que incumpliera nuevamente la ley y, en vez del 10 de octubre, nos trajera estos presupuestos el 2 de diciembre, efectivamente, unos presupuestos que, insisto, presentó aquí sin acuerdo previo con ningún otro grupo y en las condiciones que decimos.

Por tanto, nosotros no daremos apoyo a este real decreto, no por estar o no de acuerdo con el instrumento, sino por considerar que este real decreto es una consecuencia de su mala gestión, de la mala gestión en este caso del Gobierno a la hora de presentarnos los presupuestos.

Luego ha habido alguna mención... El representante de Esquerra Republicana de Cataluña justificaba la deuda pública. No me extraña que el señor Aragonès justifique la deuda pública, porque él ha sido protagonista..., o su partido –perdón– ha sido protagonis-

ta en todos los gobiernos que han ido generando esos 67.000 millones de deuda que vamos a tener los catalanes seguramente a final de 2015. Seguramente serán más de 67.000, pero, bueno, 67.000 millones según sus cuentas.

Se dice que no es tan grave. Yo solo recuerdo dos datos para contextualizar: presupuesto de gasto de la Generalitat, aproximadamente –y, si no, me corregirá el *conseller*–, unos 27.000 millones de euros; deuda de la Generalitat de Catalunya, 67.000 millones de euros. Si no me equivoco, señor *conseller*, más o menos estamos en esas cifras, ¿verdad? Pues, que cada no saque sus consecuencias de cómo se ha ido gestionando este Gobierno.

Se hablaba también por parte del señor Aragonès de si éramos un país que generábamos recursos y que a su vez estaba endeudado. Perdona, no está endeudado el país: está endeudada la Generalitat de Catalunya, está endeudada una de las tres administraciones que actúa en este país, y está endeudada porque hay unos gobiernos que gastan más de lo que se genera, no porque haya un problema de país, sino un problema de mala gestión de una institución concreta, que es la Generalitat de Catalunya. Y no vale taparse o quitarse responsabilidades de esa mala gestión. Como decía, en los últimos años esta gestión ha correspondido a Convergencia y Unión, antes fue el tripartito, y un nexo común de casi todos esos ejercicios es la presencia o el protagonismo de Esquerra Republicana en esos gobiernos.

Por último, el señor Coto, que hacía un poco de mención de cuáles han sido las diferentes combinaciones de gobiernos de la Generalitat, entre CiU y Esquerra, PSC, tripartito y tal, solo se ha olvidado una combinación, que es la del PP apoyando a Convergencia. Solamente para que quedara constancia de que también hemos tenido dos años de ese tipo de gobierno.

Nada más. Vamos a votar en contra de esta convalidación por las razones expuestas.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller... Per posicionar la CUP, vull dir d'entrada que, òbviament, i com era molt previsible i presumible, votarem en contra del Decret llei sobre les necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària, que si l'eufemisme no existís nosaltres el rebatejaríem com «necessitats financeres del sector financer amb relació a com rapinyar i especular amb les arqués públiques».

Però, dit això, hi votarem en contra perquè l'objectiu és conegut, és autoritzar l'endeutament del Govern i de les entitats del sector públic durant 2015 per sobre d'allò previst al pressupost del 2014, mentre no s'apro-

va el pressupost d'enguany, que tots sabem en quina conjuntura... Algú deia que no se'n sabien les raons; les raons són bastant òbvies: el no-obteniment d'una majoria política que els avalés en el context excepcional que viuen el nostre país i la nostra societat; en tot cas, que no s'aprovi mentre no s'aprovi el pressupost d'enguany i continuï prorrogat el de l'any passat, de pròrroga en pròrroga fins a la pròrroga final, si no és que la prorroguem també.

I també és veritat que, amb relació al que deia el senyor Villegas, també ens sumem a aquest matís crític. Que algú no faci de Ponç Pilat: hi ha hagut més endeutament i hi ha hagut retallades amb el vot del Partit Popular durant el bienni 2010-2012.

Una altra pregunta també és –aquest és l'objectiu– per què i per a què. Els motius de votar en contra òbviament són per coherència política. Si hem presentat esmena a la totalitat aquest any i l'any passat, és obvi que votem en contra d'aquest decret llei. Però també és la forma i el fons, no?, el com i el què. La previsió d'endeutament que preveu el decret persegueix únicament i exclusivament assegurar que el Govern complirà el topall de dèficit; un topall de dèficit que no decideix aquest país sobiranament, sinó que és imposat per Brussel·les via Madrid, és a dir que sol·licitem diners per quadrar els comptes i així no superar l'índex de dèficit imposat. És veritat també que en el present exercici autonòmic i autonomista l'Estat ha ordenat un topall de dèficit no financer equivalent al 0,7, que són 1.440 milions d'euros, i qualsevol centim d'euro que superi aquesta quantitat s'haurà de finançar o refinançar amb més deute. Aquest és obvi. Però després és endeutar-se per pagar què o per pagar qui? I a nosaltres això òbviament no ens queda clar, perquè per nosaltres seria la qüestió clau, no?, que el decret no especifica enlloc, és a dir, quines despeses sufragarà aquest nou endeutament. Ni rastre ni detall, ni d'objectius ni de prioritats.

Hi ha una mena de calaix de sastre pel que fa al Govern a fer ús d'operacions d'endeutament en qualsevol modalitat. Nosaltres no podem acceptar-ho; hi ha modalitats que han sigut profundament perverses per a les finances públiques i que el conseller coneix perfectament. I, amb relació a les entitats autonòmiques, només es poden preveure les noves operacions d'endeutament, segons diu el decret, per l'impost necessari per cobrir les amortitzacions previstes dins l'exercici 2015. Per tant, l'espiral infernal del deute. Generem deute per pagar deute que generarà nou deute, en una sort o en una mena d'estafa piramidal.

Per tant, no podem convalidar, no podem votar a favor de la convalidació d'aquest decret per dues raons fonamentals, a les quals m'he referit. Una, perquè seria avalar un endeutament que desconeixem, quines despeses concretes vol abordar, i allò que hem dit des del primer dia que vam arribar a aquesta cambra amb la nostra primera moció, que exigia urgentment una auditoria del deute, que a poc a poc, sense mitjans, hem anat fent, per saber que devem –vostè ho sap perfectament– milions i milions d'euros a més de cent vint bancs espanyols, internacionals i catalans: 7.300 a «la Caixa», 7.100 al BBVA..., podríem seguir amb

moltíssimes dades fins a arribar a la nostra cirereta del pastís, que és deure quartos a Lehman Brothers i Goldman Sachs. Per tant, no podem avaluar un endeutament desconegut i indeterminat, i no farem cap xec en blanc, i menys encara cap deute en blanc. I és veritat que des d'un punt de vista de polítiques públiques i d'economia política l'endeutament, és obvi que és un instrument.

Però el segon element, que és més de rerefons i que no cal entrar-hi, perquè avui al decret parlem del sobreendeutament o de l'endeutament..., no convalidarem un decret llei que pivota sobre un pressupost, el de l'any passat, al qual vam presentar esmena a la totalitat i al qual ens vam oposar obertament i absolutament i que havien de ser el darrer autonòmic i que no ho serà, però també que es projecta..., no només s'empara en l'anterior, sinó que es projecta sobre un nou pressupost, el de l'any present, que és per nosaltres absolutament inacceptable per a les classes populars, que no està a l'alçada de les necessitats urgents socials i peremptòries que reclama el país, que, com dèiem aquest matí, desempara la majoria social. I quan diem «desempara» és que si hi ha un 1.600.000 persones en situació d'exclusió social només hi ha 30.000 PIRMI, i si hi ha 450.000 pisos buits a Catalunya la política del Govern només té un 3 per cent d'abast, de cobertura a la demanda d'emergència habitacional. Els exemples, malauradament, són múltiples.

Per tant..., i també, òbviament, perquè se sustenta sobre uns principis ideològics que el configuren i que estan als antípodes i en l'antagonia del que pensem des de les Candidatures d'Unitat Popular: el fonamentalisme de l'austeritat, la tirania del topall del dèficit, l'espiral del deute, que són autèntics mantres contemporanis.

I sobretot perquè, ja que parlem de noves possibilitats d'endeutament, sí que ens agradaria –i amb això sí que acabem– visibilitzar que la primera conselleria de la Generalitat de Catalunya, l'any 2015, invisibilitzada, però no existeix, però que absorbeix bona part dels recursos, és la conselleria del deute. Si sumem deute, pagaments diferits i interessos del deute, és la primera conselleria dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya; salpebrada, tots ho sabem i s'ha dit, amb uns pressupostos que consoliden les pitjors retallades, no?, que cronifiquen aturs, desigualtats, exclusions i pobreses.

Ni pel com ni pel què hi votarem a favor: votarem en contra de la convalidació. I, en tot cas, com diria la dita, endeutats, però mai vençuts.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, senyor conseller, senyors directors generals que ens acompanyen en aquest debat

–tots dos molt benvinguts–, diputades i diputats, de fet, algú pretenia entomar aquest debat, ho deia, amb caràcter polític. Naturalment, com tots els debats que en el Parlament de Catalunya fem, té un estricte caràcter polític, no? A parer meu, justament aquest decret, tècnic, però evidentment carregat de política, té a veure, naturalment, amb la voluntat del Govern, expressada en un acord parlamentari entre el president i el líder de l'oposició, i entre els grups parlamentaris de Convergència i Esquerra Republicana, de tenir eleccions el dia 27 de setembre.

És aquest, l'horitzó. I aquest horitzó ens serveix per dir que tenim vuit mesos per treballar, com hem fet fins ara. Vuit mesos per fer molta feina. I aquesta feina l'hem de realitzar en dos camps. Un, la crisi econòmica i acabar de perfilar la sortida d'aquesta crisi econòmica, ajudant, naturalment, tanta i tanta gent que pateix en el nostre país. I l'altre té a veure amb el reguitzell d'iniciatives i propostes a les quals aquest matí el mateix president Mas feia referència. No cal estendre-s'hi massa: formaran part de la filosofia d'aquest pressupost que aprovarem justament en els propers dies.

Ara, és indiscutible que, independentment de com es vegi, la voluntat d'aquest Govern per a aquests propers vuit mesos està en el frontispici de la seva acció vèncer la crisi. Volem que la ciutadania tingui un missatge, que entengui la prudència dels polítics, que ens movem cap a l'esperança. Aquest és l'element clau. És a dir, la gent ha de saber, davant de tots i tots els arguments que s'estan emprant en el debat polític –i alguns dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han excel·lit–, al marge d'aquestes consideracions, hi ha un govern que utilitza un instrument de caràcter tècnic –ara m'hi referiré– que té un objectiu central: doblegar la crisi i ajudar la gent a sortir-ne, amb les millors condicions possibles, i amb les limitacions que naturalment molts diputats dels que han intervingut, doncs, en són plenament conscients. Ja ho sabem, això. I amb un angle polític d'aproximació a la crisi diferent; també ho sabem.

Però aquest és l'element clau. És una peça més per tenir uns pressupostos –atenció, senyores i senyors diputats– que tindrem –no s'esverin– el 4 i el 5 de febrer, aprovats el 4 i el 5 de febrer; que permetran, justament, incidir en aquesta voluntat que la ciutadania de Catalunya, els catalans i les catalanes, visquin, en la mesura del possible, millor que fa dos, tres o quatre anys.

I així volem presentar aquesta modesta pròrroga pressupostària davant de la ciutadania: una eina més per doblegar la crisi; una eina més per ajudar els nostres conciutadans, i una eina més que ens permeti, juntament amb Esquerra Republicana de Catalunya, pel que m'ha semblat sentir, caminar cap a uns pressupostos que donin solucions als problemes que els ciutadans tenen. Per tant, jo crec que aquest és l'element clau, entre la prudència i l'esperança, tenir una eina més per combatre justament la crisi i doblegar-la, més enllà de l'intens programa legislatiu al qual feia referència el president Mas.

En aquest sentit, el pressupost és, des del meu punt de vista, l'eina insubstituïble per fer-ho. No cal que ens

allarguem. Fins i tot algú feia alguna referència en el sentit de dir: «Ja sabem que el pressupost és l'eina més important.» Escolti'm, ja ho sabem, això, no cal que ens hi allarguem ni un minut més. L'element clau, des del meu punt de vista, és que tenim un pressupost que ens permetrà ajudar, amb les polítiques governamentals, a aconseguir els objectius que ens hem marcat.

Una part de la crítica, senyores i senyors diputats, jo crec que té un fonament. Jo, com a diputat, ho accepto. Crec que el Govern també. Lamentar el retard. A això s'hi han referit tres o quatre dels diputats que han pres ús de la paraula, i nosaltres ho acceptem, això. O sigui, nosaltres no hem volgut, per sistema, endarrerir la presentació dels pressupostos. I quan vostès ens critiquen, doncs, fan bé. Ja ho assumim, nosaltres. Quan vostès ens critiquen entenem justament la naturalesa de la seva crítica. Ho han fet tots: la diputada Romero, el diputat Coto, el diputat Vendrell, el diputat Fernández, el diputat Villegas...; tothom, ens ha criticat, en aquest sentit.

Ara, hi ha un punt que, si m'ho permeten, crec que confon aquelles persones que ens escolten fora d'aquest Parlament. El conseller Mas-Colell ha donat explicacions a bastament de per què utilitzàvem justament aquest retard en la presentació dels pressupostos? Jo crec que sí. Es pot acceptar que preferiríem una cosa diferent. Però no convé, a parer meu, poder dir: «No, és que aquí vostès han decidit això i cap explicació n'han donat.» Perquè jo he sentit el president Mas i el conseller Mas-Colell, en aquesta cambra i fora, explicar per què es produïa aquest retard.

Des d'aquest punt de vista, entomem l'element de crítica, des de l'autocrítica que això pugui significar; però ens neguem a acceptar que nosaltres no hàgim donat cap mena d'explicació a la ciutadania i als grups parlamentaris.

Des d'aquest punt de vista, el que és important què és? Que amb aquesta pròrroga ens permet seguir el camí que ens hem marcat plegats. I és en aquest sentit que tant el diputat Vendrell com el diputat Coto, ja em perdonaran que no entri aquesta vegada en el cos a cos de la seva argumentació. No és que no hi concedim importància –potser tampoc massa–, però no hi entrarem.

Vull agrair, en canvi, tant al diputat Villegas com a la diputada Romero –i el diputat Fernández s'ha quedat a mig camí–, aquest esforç per centrar-se en el tema que estem aquí plantejant. El senyor Coto ha fet un mífing. El senyor Coto no ha vingut a discutir aquí..., ja em perdonarà, eh?, Coto, però vostè no ha vingut a discutir aquí la pròrroga del pressupost. Vostè ha vingut aquí a llançar el rotllo habitual respecte a la desqualificació. Hi té tot el dret, eh? I, a partir d'aquí, tots són pràcticament uns petits dimonis, i vostè ve aquí a desqualificar tothom. Però jo ara aquesta vegada no hi entraré, perquè el conjunt de les seves argumentacions, o han estat repetides, o tindrem l'oportunitat, com ha dit el senyor Villegas, de discutir-ho, també, això en el pressupost. I això ens honora a tots.

Per exemple, el diputat Vendrell vol tenir un debat sobre el model de política econòmica. Vendrell, no to-

ca, això, avui; disculpi'm, no toca. Clar que té el dret vostè de dir el que vulgui. Vostès tenen el dret a dir el que vulguin, però entenguin que és natural que la ciutadania sàpiga que avui parlem d'una modesta pròrroga pressupostària, de la qual algú ha dit: «Home, se la podrien estalviar.» Ah, sí? Com? Com vostès pretenen que ens estalviem una pròrroga pressupostària que deixaria un buit fins que el pressupost estigui aprovat? És legalment impossible. I això és el que la gent ha de saber. Si no és plat de gust, una pròrroga. És legalment impossible no tenir-la. *Va de soi*. I la gent ha de saber que mentre no tenim un pressupost aprovat hi haurà pròrroga pressupostària.

Per què tots els grups parlamentaris poden dir «ah, doncs, nosaltres hi votarem alegrement en contra», jovials i confiats? Per què ho poden dir? Perquè saben que hi han dos grups parlamentaris que donaran suport a la pròrroga, *inevitablement*, perquè puguem seguir discutint el pressupost, i entomem en comissió, i entomem en el Ple, els seus arguments. Ja tindrem l'oportunitat, Vendrell, de discutir el que vostè diu. Ja l'hem tingut diverses vegades, oi? Però seguirem, en comissió i en el Ple. I també el que ens han dit altres diputats. Però quan toqui.

I, des d'aquest punt de vista, nosaltres reclamem, *inevitablement*, home, el caràcter obligatori d'aquesta pròrroga. O tenen vostès alguna alternativa? Ha estat justament la diputada Romero, que deia que dubtava de l'obligatorietat del decret llei. Doncs, no; no es pot dubtar, d'aquesta obligatorietat. No hi ha cap altra manera de fer-ho, perquè tinguem un pressupost que ens permeti avançar.

És necessari recordar això a la cambra? A mi em fa l'efecte que no. Tenim experiències prèvies, vostès ho han dit. Perquè, si no tenim el pressupost, des del 31 de desembre al 4 o 5 de febrer, que aprovarem el pressupost, ha d'operar la pròrroga pressupostària. I tècnicament vostès poden discutir, podem aprofitar que el riu passa per on passa per discutir l'endeutament. Però jo crec, a parer meu, que això de veritat –de veritat–, no toca, i no toca fer-ho ara, des del meu punt de vista.

Finalment, i per acabar, home, ha deixat clar el conseller Mas-Colell amb quina voluntat orquestrem aquesta pròrroga; i ha de quedar clar a la cambra, i ha de quedar clar a la ciutadania que segueix els debats d'aquesta cambra, que el que permetem és que seguim amb el debat pressupostari, que el tinguem aprovat el 4 i el 5, que ses senyories puguin explicar-se, discutir i batallar tant com puguin en comissió i en el proper Ple, i la voluntat del Govern, que és, de veritat, innegociable, d'ajudar el país a sortir de la crisi. I, naturalment, les responsabilitats són diferents.

Algú puntualitzava no fa massa, home, que el diputat del Partit Popular ha oblidat aquella etapa en la qual vostès eren decisius, per aprovar el pressupost –eren decisius. I això convindria, diputats, que no s'amagués a la ciutadania. Ara han canviat les majories, entenc que per bé. Podria ser que no, ja ho veurem, els ciutadans diran. Però hem tingut una actitud de tenir pressupostos al servei de la ciutadania. *Finale*. Pressupostos al servei de la ciutadania; pressupostos per vèncer

la crisi; pressupostos per ajudar els nostres conciutadans, i pressupostos perquè vostès diguin el que creguin que han de dir en el moment oportú.

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*) Senyor Coto?

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Teixidó, fins a cinc vegades vostè ha dit «no toca», i això del «no toca» em recorda aquell que deia «d'ètica a partir d'ara només en parlarem nosaltres», i mentrestant els quarts per a ell.

En qualsevol cas, recordar-li que si vostès van haver d'avançar eleccions va ser perquè incomplien els pactes amb el Partit Popular de pressupostos, i per això es van quedar sense suports i van haver de fer aquell avançament que els va portar a perdre dotze diputats i ridícul massiu de qui les va convocar.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació, i votarem la convalidació del Decret Llei 6/2014.

Comença la votació.

Atès el resultat de la votació, 69 vots a favor, 24 en contra i 38 abstencions, el Decret Llei 6/2014 ha quedat validat.

D'acord amb el Reglament, un cop ha estat validat el decret llei, haig de preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramiti com a projecte de llei.

(*Pausa.*)

Doncs, queda validat i no es tramita com a projecte de llei.

Decret llei

7/2014, de 23 de desembre, pel qual es deroga la lletra b de l'apartat 3 i el segon paràgraf de l'apartat 4 de l'article 9 del Decret llei 1/2009, del 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials (tram. 203-00017/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 7/2014, del 23 de desembre, pel qual es deroga la lletra b de l'apartat 3 i el segon paràgraf de l'apartat 4 de l'article 9 del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials.

Té la paraula, per presentar el decret llei, en nom del Govern, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, compareixem per donar les raons per les quals el Govern va aprovar un decret llei que afecta i impacta en la normativa comercial del país i que ha de sotmetre, òbviament, a la seva ratificació i aprovació parlamentària.

En primer lloc, m'agradaria explicar breument –i ho intentaré dintre de la complexitat de les referències recurrents a la normativa existent des de l'any 2009, amb alguna sentència del Constitucional, a la norma que plantejem derogar amb aquest decret llei, a la seva urgència i als motius que justifiquen l'adopció d'aquest decret– les raons imperioses d'interès general que acaben justificant aquesta derogació.

El que portem a convalidar per aquest Parlament és un decret llei d'article únic, que deroga, esperem que definitivament, l'excepció que possibilita, i ha possibilitat durant un temps, la implantació de grans establiments comercials i de grans establiments comercials territorials fora de la trama urbana consolidada..., per contigüitat amb aquesta, concepte que recollia en el seu moment el Decret llei 1/2009, d'ordenació dels equipaments comercials, que va incorporar aquesta excepció l'any 2009 i que ha permès, no d'una manera excepcional, sinó d'una manera excessivament generalitzada, la implantació més enllà de la trama urbana consolidada..., que més que un referent legal és en el fons un dels instruments de defensa i de projecció del nostre model comercial.

Aquesta excepció, és a dir, la permissivitat legal de poder implantar grans establiments comercials i grans establiments comercials territorials de doble dimensió fora de la trama urbana consolidada, malgrat que fos amb caràcter de contigüitat, de proximitat, però fora de la trama urbana consolidada, va ser, segons el nostre criteri, i també observant les realitats que s'han anat desenvolupant en el marge de poc més de dos anys que es va permetre la presentació i la sol·licitud de llicències amb aquest criteri, utilitzada no d'una manera excepcional, sinó, com he dit, d'una manera excessiva.

Aquesta excepció ja va ser eliminada per aquest Govern, pel Govern de la legislatura anterior, mitjançant

la Llei de promoció de l'activitat econòmica, del desembre del 2011. Això no obstant, i amb aquest debat permanent sobre la nostra voluntat d'autogovern en el marc competencial del comerç i l'intent del Govern central d'intentar permanentment sotmetre'ns a una ordenació excessivament detallada, més enllà del marc genèric que li permet la Constitució, contra aquesta eliminació –ho repeteixo, a través d'una llei del Parlament– s'hi va recórrer, i, finalment, mitjançant una sentència del Tribunal Constitucional d'ara fa poc més d'un any i tres mesos, del novembre del 2013, es va deixar sense efecte la nova redacció dels articles que, d'alguna manera, es van impulsar per una llei d'aquest Parlament que modificava el decret llei del 2009. I, per tant, aquesta excepció que vàrem quedar que s'havia de suprimir va tornar a ser vigent des del desembre del 2013 com a conseqüència d'una sentència del Constitucional.

Val la pena recordar que aquesta sentència del Constitucional no qüestionava la competència del Govern de la Generalitat ni d'aquest Parlament, competència que volem i que és necessària per regular en matèria d'equipaments comercials, incloses totes aquestes excepcions, però sí que va anular la nova redacció..., que hi vam donar en la llei del 2011, perquè entenia, el Tribunal Constitucional, que mancava justificació amb detall de les raons imperioses d'interès general que van fonamentar en el seu moment aquesta..., justificació.

Acceptant aquest plantejament de la sentència del Constitucional, observant que la mateixa sentència ens dona i ens reconeix el que nosaltres hem interpretat sempre com a títol competencial, el que vàrem fer va ser, primer de tot, immediatament, acatar la sentència, donar-li compliment. Mitjançant la Llei de mesures fiscals de l'any 2014, la Llei 2/2014, vàrem, d'alguna manera, a través d'una disposició addicional, restablir la redacció originària dels articles derogats del decret llei del 2009. Això sí, amb una disposició transitòria que en va ajornar l'aplicació i implementació, fonamentada en la necessitat d'estudiar i avaluar la conveniència o no de mantenir aquella excepció, però desenvolupant reglamentàriament els paràmetres que la definissin..., o bé iniciar els tràmits, cosa que hem fet, per impulsar la seva derogació, plenament justificada amb les raons imperioses d'interès general que el Tribunal Constitucional ens reclamava en la seva sentència. Per tant, en el fons, el que fem és..., acatant una sentència del Constitucional, immediatament vam deixar sense efecte la derogació dels articles de l'any 2009; els vàrem restituir. Això sí, amb una transitorietat que ajornava la seva aplicació. I avui presentem un decret llei que el Govern, ja en les seves bases i en la seva justificació, i avui ho volem portar a ratificació també amb la mateixa fonamentació..., basa la seva, d'alguna manera, justificació en els criteris..., i en tot cas donant cos a aquestes raons d'imperiós interès general que se'ns han reclamat.

Els estudis i avaluacions que vàrem fer en el seu moment han posat de manifest que durant els períodes en què ha estat vigent aquesta excepció, és a dir, en els que s'ha permès que fora de la trama urbana amb

contigüitat es poguessin d'alguna manera sol·licitar llicències i implantar noves superfícies de caràcter comercial, amb el caràcter de grans establiments comercials o de grans establiments comercials territorials, aquesta ha estat una possibilitat que més que una excepció ha acabat esdevenint pràcticament norma genèrica. Més de la meitat del total de les llicències aprovades en aquests períodes han estat suposadament per raons d'excepcionalitat. En definitiva, nosaltres entenem que, precisament, un dels caràcters que la mateixa norma recollia d'intentar interpretar situacions excepcionals..., previst a la llei..., han acabat esdevenint norma, i, per tant, fins i tot, l'esperit inicialment..., ha quedat conculcat per, d'alguna manera, aquesta desvirtuació de les raons imperioses d'interès general en què el decret llei de l'any 2009 fonamentava aquesta excepcionalitat. En definitiva, volem recordar que l'existència d'aquesta excepció de contigüitat ha generat una proliferació de sol·licituds que s'hi van acollir, i això va produir un pervers efecte, creiem nosaltres, de convertir l'excepció, *de facto*, en un principi general d'implantació d'establiments comercials fora de la trama urbana consolidada.

Per què la urgència i la immediatesa que justificarien l'adopció d'aquest decret llei que el Govern ha aprovat i que cal convalidar, segons el nostre criteri? Bé, la veritat és que la voluntat política d'aquest Govern, manifestada reiteradament, sempre ho hem defensat, d'eliminar aquest article, el 9.3.b, i el segon paràgraf del 9.4 del decret llei de l'any 2009..., es va intentar en primera instància a través d'una derogació ja l'any 2011, i després, acatant la sentència del Constitucional, també ja anunciant i avançant que utilitzaríem les raons necessàriament justificades per assolir aquest objectiu d'interès públic que perseguim. La justificació d'aquesta necessitat, del perquè es fa ús d'aquest instrument normatiu, un decret llei, té lloc en el mateix acte, d'alguna manera, dispositiu del Govern, que considera necessària una regulació immediata, atès que les circumstàncies i les demandes existents a què cal donar resposta i solució no es poden veure diferides pel transcurs del temps que requeriria el procediment propi d'una llarga tramitació parlamentària. Es requereix, segons el nostre criteri, una actuació per part dels poders públics, que han de garantir i avançar l'efectivitat de la norma. I per això utilitzem l'instrument del decret llei. Cal tenir en compte que la tramitació parlamentària d'una llei podria comportar un temps excessivament llarg que continués produint situacions de conflicte interpretatiu que volem evitar, raó per la qual considerem que la forma més àgil i adient és mitjançant l'aprovació d'aquest instrument, d'aquest decret llei.

Els resultats obtinguts en aquest estudi que ja he explicat breument aconsellen de nou la derogació immediata d'aquests articles, d'aquests que vàrem intentar ja reiteradament..., del decret llei de l'any 2009, per tal d'evitar que l'aplicació continuï deteriorant de manera significativa determinats entorns comercials i, d'una manera molt clara, que es posin en qüestió els béns jurídics protegits pel mateix decret llei de l'any 2009, d'equipaments comercials, amb greus perjudicis, segons el nostre criteri, per a l'interès general que acaba-

rien esdevenint també d'impossible reparació. Analitzant a l'estudi el percentatge sobre el total de llicències atorgades..., com que aquestes també s'hagin sol·licitat en un breu període de temps, posa de manifest, segons el nostre criteri, la magnitud i la celeritat de l'impacte que s'esdevindria amb el perllongament d'aquesta excepció i de la seva vigència. Aquest és, en el fons, el motiu que justifica la urgència i la immediatesa d'aquest decret llei.

En qualsevol dels casos, també insistir que els efectes del recurs d'inconstitucionalitat que el Govern de l'Estat va impulsar en el seu moment contra la disposició transitòria de la llei del 2014..., venia a justificar que, si era el cas, i aleshores sí redactant clarament i d'una manera concisa les raons que la justificuessin..., entenia el Govern..., i creiem que la sentència del Constitucional també ens dona peu perquè puguem utilitzar un instrument com aquest per tal de garantir que aquesta alteració del model continués sent subjecta..., o d'alguna manera posada en tensió com a conseqüència d'aquesta excepció, que s'hauria mantingut encara durant el temps. I aquí és on el decret llei incorpora també les raons imperioses d'interès general que justifiquen, segons el nostre criteri, aquesta derogació.

Entenem que bàsicament són raons de caràcter..., de l'impacte que té aquesta excepcionalitat en el nostre model d'ordenació territorial, de desplegament del nostre model comercial, de l'impacte que té en el territori, en l'entorn urbà, en les polítiques de mobilitat, en el medi ambient, i també, evidentment, en la compacitat, la complexitat i la cohesió social que les activitats comercials desenvolupen en el nostre model econòmic i social. I és que, com he dit abans i reitero, l'aplicació d'aquesta excepcionalitat, que va permetre durant un temps desenvolupar grans equipaments comercials fora de la trama urbana consolidada, va donar lloc, i ha donat lloc, a la creació d'àrees especialitzades contràries a aquesta política de compacitat, d'equilibris en la complexitat, de la cohesió social i, en definitiva, del nostre model d'ordenació territorial. El resultat ha estat en alguns casos la creació d'espais comercials i àrees comercials especialitzades fora de les ciutats, amb perjudici de l'objectiu de configurar barris compactes, un model de desenvolupament comercial i residencial propi del país que reculli la diversitat d'usos..., i que convisquin d'una manera harmonitzada. Aquest efecte contrari generat per aquesta excepció atempta contra el que nosaltres entenem que és, ho repeteixo, la cohesió social, atempta contra la mobilitat, i es segreguen d'una manera excessiva i contraproduent l'ordenació econòmica i social del nostre territori i de la nostra comunitat.

Com els he dit, ho repeteixo, durant els anys que ha estat en vigor, aquesta excepció de contigüitat entenem que va provocar greus conseqüències per al model comercial català en forma d'implantacions excessives perifèriques, i es va fer palès que allò que havia de ser una excepció es podia convertir, i es va acabar convertint, en norma i en fet general. I el fet que l'excepcionalitat acabi convertint-se en norma entra, creiem nosaltres, en col·lisió amb les raons imperioses d'interès general que acrediten i justifiquen els criteris d'implantació.

Per tot plegat, la derogació d'aquests articles és totalment compatible, creiem nosaltres..., i a més adequada a la directiva europea de l'any 2006 relativa als serveis del mercat interior. També s'adequa a la normativa estatal d'adaptació, ja que els motius fonamentals d'aquesta decisió es fonamenten i són la protecció de l'impacte en el territori, la protecció del nostre entorn urbà, del nostre medi ambient, també vetllar pels impactes en la mobilitat, vetllar per la compacitat dels nostres models de desenvolupament urbà i la nostra cohesió social.

Estem, doncs, davant de mesures justificades per raons imperioses d'interès general, criteris que requereix la tramitació d'aquest procés, que en cap cas, a més, entenem nosaltres, són ni discriminatòries ni desproporcionades.

Com he dit a l'inici, la sentència del Constitucional precisament deixava oberta la porta a la possibilitat que una nova regulació amb un contingut similar a l'article 114 de la llei, ja, que vam aprovar l'any 2011 en aquest Parlament, de promoció de l'activitat econòmica, que ja eliminava aquesta excepcionalitat, ens permetés, d'alguna manera, desenvolupar de nou l'eliminació i derogació d'aquests preceptes, sempre que la justificació es fonamentés, cosa que fem, no estrictament en motius econòmics, sinó en motius d'impacte en el medi, en el nostre entorn i en el nostre model de desenvolupament.

Per tant, les raons a les quals respon aquest procés, d'imperioses necessitats d'interès general, no discriminatòries ni desproporcionades, que acreditem, que acrediten els estudis, els precedents de l'acord de govern d'aquest decret llei, fan, ho repeteixo..., i queden absolutament i sobradament exposades en la declaració d'intencions i de motius del decret llei, en la seva memòria justificativa, i espero que també en aquesta presentació que avui fa el Govern en aquest Parlament.

És això el que fem amb aquest decret llei, i sol·licitem a la cambra la seva convalidació.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Presidenta, conseller, director general, subdirectora, el decret llei que avui ens proposa el Govern té com a objectiu, com acaba d'explicar el conseller, la derogació de l'excepció de contigüitat en la localització dels establiments comercials.

Aquesta excepció forma part de la normativa sobre ordenació d'equipaments comercials aprovada a finals de l'any 2009; normativa que podem considerar i que considerem la mare del nostre model comercial actual, i que vincula l'ús comercial amb l'ús residencial, i que

va crear la figura coneguda amb el nom de «trama urbana consolidada».

El model català de comerç, del qual hem tingut ocasió de parlar en repetides ocasions en aquesta legislatura, és un model econòmic d'èxit, plenament identificat amb les característiques socials, territorials i culturals pròpies del nostre país, i està basat, doncs, en aquesta relació entre habitatge i comerç, i que senzillament el que vol, el que persegueix és que tots els ciutadans puguin comprar allà on viuen.

I és això, el fet que els ciutadans puguin comprar allà on viuen, que té unes conseqüències enormement positives. En primer lloc, és una aposta per afavorir la cohesió social. Com saben, el comerç de proximitat arrelat als nostres pobles i a les nostres ciutats va més enllà d'una activitat econòmica, és una activitat que cohesiona, és una activitat que genera nuclis urbans compactes, que crea comunitat i que, per tant, és alhora i també una eina de transformació social.

Així també, el model català de comerç es caracteritza per un equilibri de formats, un equilibri amb una important presència de la petita i mitjana empresa, i, per tant, té una funció rellevant per a la configuració i la vertebració del territori.

De la mateixa manera, el sistema d'ordenació d'equipaments comercials a través de les trames urbanes consolidades redueix la mobilitat per evitar els desplaçaments innecessaris, i, per tant, suposa una rebaixa important de la contaminació ambiental.

Dit això, i exposats, doncs, els beneficis del model, des d'Esquerra considerem que la normativa de localització i ordenació comercial ha de tenir quantes menys excepcions millor, i que, per tant, ha de prevaldre la norma general d'implantació dins de la trama urbana consolidada.

Per aquest motiu, votarem a favor de derogar l'excepció de contigüitat en la localització d'establiments comercials que ens planteja aquest decret llei, i, per tant, doncs, votarem a favor de convalidar-lo.

Durant aquests cinc anys de vigència de l'excepció s'ha demostrat que la contigüitat fomenta àrees fora de les ciutats i que, per tant, aquest mecanisme pot ajudar, pot produir la desertització comercial dels centres i l'augment d'emissions dels gasos contaminants provinents dels desplaçaments innecessaris de transports.

Per tant, estem d'acord que les raons que justifiquen la derogació responen a la necessitat de protegir l'impacte en el territori i en l'entorn, i sobretot en el medi ambient i en la mobilitat.

Ara bé, diguem-ho tot: de la mateixa manera que estem a favor de derogar aquesta excepció, que s'ha demostrat, com ha explicat fa un moment el conseller, que ha servit per incrementar els metres comercials en el nostre país, també considerem que l'augment exponencial de metres comercials ocorregut en el nostre país en els darrers anys no ha estat només i únicament per aquesta excepció que avui deroguem.

I és per això que demanem al Govern, a aquest Govern i als propers governs que puguin venir en els pro-

pers anys, que treballi per blindar el model d'ordenació d'equipaments comercials, amb quantes menys excepcions millor, per evitar d'aquesta manera que es perverteixi el nostre model comercial.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Àlicia Romero.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Doncs, bé, avui el Govern ens porta de nou un decret llei; ja deia a la intervenció d'abans que, malgrat que han de ser per urgència i per l'extraordinària necessitat, sembla que n'hi han moltes, perquè ens n'han portat quatre en aquest Ple. Aquest és el tercer que debatem, el tercer decret llei.

Aquest és per derogar dos articles, podríem dir, o una part de dos articles de la Llei d'ordenació d'equipaments comercials. La veritat, i sincerament, conseller, nosaltres no hi veiem aquesta extraordinarietat ni aquesta urgència per derogar aquests articles. Bàsicament, és que no veiem o no acabem de veure el motiu que vostè ens exposa aquí dient-nos que aquests articles el que fan és trencar amb el model comercial català i dificultar i d'alguna manera agreujar la situació del comerç.

I, miri, li ho dic perquè en aquest Parlament, i des de les últimes eleccions, any 2012, només parlem de comerç en aquest Ple o en comissions bàsicament per dos temes: un, els horaris comercials, un tema en trifulga amb l'Estat, i l'altre, avui parlem de l'ordenació dels equipaments comercials.

Però tenim pendent una llei, i ho saben vostès molt bé; ho sap vostè molt bé; ho sap molt bé, també, el senyor Crespo, a qui moltes vegades demanem que si us plau faci un esforç amb el Govern perquè arribi aquesta llei al Parlament i puguem parlar de tot, en general. Perquè és veritat que el comerç com a sector econòmic és molt important a Catalunya, és el primer sector pel que fa a ocupació, però també és veritat que és un sector que ha patit molt la crisi, que és veritat que des del 2013 les dades d'atur eren flagrants i des d'aleshores van millorant, però també és veritat que la precarietat dels llocs de treball és molt important, sobretot tenint en compte que hi ha molta temporalitat, que hi han moltes dones i molts joves ocupant llocs de treball.

Per tant, la situació del comerç caldria, d'alguna manera, abordar-la en la seva integritat i que poguéssim parlar de tot, en el comerç, de les necessitats d'innovació, de formació, del petit comerç, que és, al final, el 90 per cent del nostre comerç, el 90 per cent del comerç de Catalunya el que està generant riquesa i llocs de treball. Però està patint molt.

I a nosaltres ens agradaria poder abordar un debat més en profunditat, però no ens en sortim. No sé si és que en aquest cas Convergència i Unió i Esquerra Republicana en això tampoc s'entenen i no hi ha manera que puguin acordar una llei que es porti al Parlament

i que permeti, doncs, un debat a fons sobre el sector comercial, que nosaltres creiem que en aquests moments, doncs, té moltes necessitats.

Però, bé, per concretar, en aquest decret llei que vostès ens plantegen. Deia el conseller que posa en risc el model comercial català. Nosaltres no ho veiem així. En el Decret 1/2009, que és del que estem parlant, de la derogació d'uns aspectes d'aquest decret llei, es parla d'una excepcionalitat, que és una excepció, que marca unes condicions perquè sigui excepció. I en aquest sentit el que es diu en aquest decret llei, en aquesta Llei d'ordenació d'equipaments comercials, era que els equipaments, els mitjans establiments comercials o grans establiments comercials, que van de 800 a 2.500 metres quadrats, no estem parlant d'una altra mesura sinó aquesta, es podran implantar fora de trama urbana consolidada si compleixen algunes condicions. I una d'elles és –n'hi han moltes, n'hi han quatre– que hi hagi una contigüitat amb la trama urbana.

És a dir, nosaltres, des del PSC sempre hem defensat les ciutats compactes. I em sembla que no només ho hem defensat sinó que ho hem aplicat en els nostres territoris, allà on hem governat: ciutats compactes, sostenibles, on es pugui anar caminant a fer les teves compres, a «disfrutar» del teu oci. I en aquest sentit la definició de les trames urbanes consolidades, com molt bé deia la diputada Russiñol, es va fer durant els governs del tripartit.

Però és veritat que les ciutats creixen. I, quan creixen, molt sovint creixen, evidentment, doncs, contigües a la ciutat existent. I, en aquest sentit, aquesta excepcionalitat anava en aquesta línia, que si hi ha un municipi que vol créixer d'alguna manera, doncs, s'hauria de permetre que amb contigüitat amb la ciutat, amb el municipi, es pugui incrementar..., es puguin instal·lar establiments comercials de mitjana i gran superfícies, que vol dir entre 800 i 2.500 metres quadrats. I seguien amb les condicions, diferents condicions.

A nosaltres ens sembla que això és créixer de manera compacta i de manera raonable i de manera sostenible. No estem dient incorporar fora de trama urbana, allà dalt, en uns solars perduts, on no s'hi arriba només que amb cotxe, no; estem parlant o s'estava parlant en aquell moment d'un creixement contigu a la trama urbana. A més a més es deia, en un dels punts, que hi hagi a una distància inferior a dos-cents metres, doncs, una parada de transport públic. Per tant, estem parlant de la compactació, no?, de l'acostament, de la continuïtat de la trama urbana per poder instal·lar aquest tipus de superfícies.

A nosaltres ens sembla que no és això el que ha perjudicat el comerç, ni és això el que posa en qüestió ni posa en una situació difícil el model comercial català. Sincerament els ho diem. És més, des que es va aprovar aquest decret llei, el desembre del 2009, doncs, es va anar aplicant; el 2010, amb aquest decret en vigència, es van donar, es van obrir quatre expedients –per tant, quatre expedients d'obertura d'establiments–; però, des del 2011 al 2013, que ja no governàvem, diguéssim, el tripartit, que és qui d'alguna manera va aprovar aquesta Llei d'ordenament d'equipaments comercials, se'n van donar quaranta-nou.

Llavors, deia el conseller, de l'excepcionalitat se n'ha fet norma. Bé, això no és discrecional, i, per tant, hauríem de veure per què ha passat això, perquè de 26.700 metres quadrats que va augmentar el sòl comercial, diguéssim, la superfície comercial, durant l'any 2010, en el 2011, el 2012 i el 2013 el creixement va ser de 250.000 metres més. Per tant, a nosaltres també ens agradaria saber o veure com es va aplicar aquesta excepcionalitat, perquè, si se n'ha fet norma, potser és perquè no es va aplicar bé l'excepcionalitat.

A nosaltres ens sembla que l'excepcionalitat té tot el sentit del món, i aquí hi ha molts alcaldes que em poden entendre: creix la ciutat, evidentment fora de trama urbana, mentre no..., allò és trama urbana perquè no es consolida així, necessito créixer en contigüitat, i, per tant, aquí, més enllà de posar usos residencials, també hi poso usos comercials, i la necessitat d'implantar una superfície comercial de 800 a 2.500 metres quadrats. Això és el que dèiem. Si s'ha fet norma de l'excepcionalitat, ens agradaria veure com ha aplicat aquest Govern, doncs, aquesta excepcionalitat. Per tant, nosaltres tenim molts dubtes sobre els motius que vostès donen per derogar ara, doncs, aquests dos petits articles del decret d'ordenació d'equipaments comercials.

I dir-los, per una altra banda..., i també ho ha dit la diputada Russiñol, i jo crec que ella ho ha dit molt prudentment, probablement perquè la seva situació no és la meua, però jo els ho diré. Escolti'm una cosa: si realment el que vostès volen és preservar el model comercial català, que, a més a més, en fi, ho diem moltes vegades i ho fem de manera pomposa aquí, al Parlament, amb totes les entitats comercials, que, per cert, em sorprèn que no hi siguin, doncs, els diré que hi han altres excepcions, moltes altres excepcions, que vostès van incorporar a través de la coneguda llei omnibus que van aprovar el 2011, i que ens sembla que aquesta sí que està permetent instal·lació de grans superfícies comercials territorials en el nostre territori, valgui la redundància.

I, per exemple, li'n posaré una, que és quan vostès aproven l'article 119.2: les concentracions comercials que es relacionen amb un decret concret per quan s'aprova el pla territorial sectorial, s'equiparan..., és a dir, les grans concentracions comercials s'equiparan a trama urbana consolidada. És a dir, aquelles grans concentracions comercials que no estan en trama urbana s'acabaran consolidant com a trama urbana, i, per tant, podran créixer si així estava previst. Home, doncs a nosaltres ens sembla que aquesta excepció potser també es podria derogar, i així deixem d'equiparar grans concentracions comercials fora, lluny de la trama urbana, a trama urbana.

Clar, ens sembla, de veritat, una mica cínica, si volen vostès, aquesta derogació que fan, si s'obliden altres excepcions per què nosaltres creiem que vostès han permès instal·lació de grans superfícies comercials. I ho hem vist moltes vegades; en les lleis de mesures hi han hagut moltes excepcions, de molts municipis, on s'han permès augments molt significatius de metres comercials.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a aquest decret. Farem una abstenció, perquè, la veritat, ens sap

greu que no fem un debat en profunditat d'un tema tan important com és aquest. Ens sembla que vostès hi passen també de puntetes, per, al final, doncs, suposo que, no ho sé, d'alguna manera, agrair o acontentar algú que li sembla que aquest és el gran problema del comerç, però, sincerament, tant de bo fos aquest el problema del comerç, que derogant uns articles el comerç funciona. Però aquest no és el problema del comerç; creiem que és més profund. I, en tot cas, com també ha dit la diputada Russiñol, el model comercial català és un model d'equilibri de formats, un model dual entre el comerç urbà, que és el 90 per cent del comerç a Catalunya, i el centre comercial, la gran superfície comercial, que permet també la competència, l'oferta, ens sembla a nosaltres, honesta, en aquest país.

Per tant, farem una abstenció en aquest decret llei. I demanem al Govern, si us plau, que puguem entrar en profunditat a debatre un tema tan important i un sector tan important com és el comerç.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Presidenta... Senyor conseller, que sempre me n'oblido i sempre està present, en primer lloc, avui el que presenten vostès és convalidar la llei que ve a derogar dos articles que tenen a veure molt directament amb el que són les excepcions, amb el tema de la trama urbana consolidada, els equipaments, el que és fora i «lindant» el que és la trama urbana consolidada.

Jo vull començar explicant l'exposició de motius que vostès fan. L'exposició de motius que vostès fan és defensar el model comercial català. Parlen en un dels moments del model comercial mediterrani... Aquest model català vostès ja han tingut algunes decepcions, com han estat les sentències del Tribunal de la Unió Europea i del Tribunal Constitucional. Vostès també parlen que sempre ha estat la voluntat expressa de Convergència i Unió de defensar, de derogar, que no hi hagi una excepció quant als equipaments «lindants» al que és la trama urbana consolidada. Bé. Jo penso més que la imposició ve per part d'Esquerra Republicana de Catalunya que per la voluntat expressa de vostè.

Vostès parlen de la regulació immediata d'aquest decret llei. Miri, jo li vaig a dir..., i abans..., i coincideixo amb el que ha estat parlant la portaveu del Grup del Partit Socialista, que jo no li veig cap urgència que això es faci —cinc anys han passat—, i penso que va molt en contra del que és l'article 64 de l'Estatut d'autonomia amb el qual no es veu reflectida aquesta urgència que vostès tenen que impossibilita de gran manera que poguéssim tindre un debat pausat i tranquil al Parlament de Catalunya. I vostè afegeix al preàmbul i parlen de «conflicte». Si conflicte és debatre, val més que vostès continuïn fent el que estan fent, que és legislar per decrets.

Vostès han parlat que una opció majoritària ha passat..., o d'alguna manera que l'excepcionalitat ha passat a ser una norma. Vostès no afegeixen cap cas concret per justificar això, ho deien i punt. Abans també es feia menció, i nosaltres ho podem dir, que això no reflecteix el que és la realitat.

La realitat sap què és? És un embolic jurídic que comença ja, i que jo tractaré d'anar esquematitzant, que vostès han anat fent. És com el sí, el no, el sí, el no, és com l'intermitent d'una llei que al final el que està fent és perjudicar en gran mesura el que és el sector del comerç. Perjudicant de tal manera..., i no ho dic jo, abans..., ja ho mencionaré més endavant, que és l'Autoritat Catalana per la Competència, que és una entitat de vostè que parla del que està passant per tindre una burocràcia feixuga que impossibilita el tindre la flexibilitat per poder obrir comerços. I aquesta Autoritat Catalana per la Competència parla de pèrdues d'establiments que tanquen i, naturalment, no hi ha un increment d'establiments que pugen, ni de llocs de treball.

A vostès els interessa, senyor conseller, molt la burocràcia, els encanta. Sap per què? Perquè així decideixen als seus despatxos i impossibiliten el que ha de ser l'agilitat de la competència per crear el sector que és del comerç.

Tot això va partir d'una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que va sancionar el Govern d'Espanya, concretament per culpa de la legislació catalana, venim al que és la Llei 1/2009, d'ordenació d'equipaments comercials, amb els quals a l'article 9, apartat 3 i 4, parla d'aquesta excepcionalitat d'implantació d'equips comercials fora del que és la trama urbana consolidada. Tenim aquí la primera referència, i vostès ràpidament, el 29 de desembre, s'aprova el Decret Llei 9/2011, de promoció de l'activitat econòmica de Catalunya, i l'article 114 elimina els apartats d'excepcionalitat d'implantació «colindant» fora de la TUC.

Automàticament, què s'ha de fer? Doncs el Govern d'Espanya el que fa és un recurs al Tribunal Constitucional. I el Tribunal Constitucional dóna la raó al Govern d'Espanya, li dóna la raó quan aprecia la incompatibilitat amb la legislació bàsica estatal. No és cert que —i vostès al preàmbul d'aquesta llei ho afegeixen dos o tres vegades o més— el que estan donant és compliment a la sentència del Tribunal Constitucional. La sentència del Tribunal Constitucional, la seva voluntat, si vostès la veuen, l'estudien i veuen quina és la seua finalitat, és que quan parla de derogar aquests apartats el que està fent és promocionar el que és la llibertat d'instal·lacions d'equipaments comercials. És allí on es basa, perquè el que fa la sentència del Tribunal Constitucional és que no hi hagi cap article, ni cap mesura que condicioni aquest principi de llibertat d'establiments comercials que recull tant la legislació de la Unió Europea com la legislació espanyola.

Després de la sentència, s'aprova la Llei 2/2014, del 27 de gener, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic de Catalunya, i estableix una altra vegada, canviem, i estableix la vigència dels apartats 3 i 4 del Decret 1/2009, però amb una contrició i una «xapussa» legal que jo no sé per què es va fer, o potser sí, per

aconterar algú. El que fan vostès és amb aquest apartat 3 i 4, el mantenen, tornen, però diuen: «Escoltin, d'aquí un any presentarem una llei de comerç; mentrestant queda suspès.» Això –això– és anar en contra de la sentència del Tribunal Constitucional. Això és un «apany» jurídic, polític, que vostès han fet per aconseguir, per una part, la sentència del Tribunal Constitucional i, per l'altra, tindre la porta oberta pel que pugui vindre. Se torna a incomplir la sentència del Tribunal Constitucional i, com és evident, el Govern d'Espanya torna a recórrer una altra vegada al Constitucional i esperem la sentència en aquest aspecte.

I avui presenten la Llei 7/2014, que ve a derogar aquests articles. Deia vostè, senyor conseller, «i esperem que sigui l'última», esperem que siguin tots; perquè, escolti, més voltes que s'ha donat jurídicament a això és..., vaja, és una cosa de puzzle, i més una persona que li parla que no és jurista.

Nosaltres votarem en contra, i votarem en contra perquè vulnera la llibertat d'establiments continguda en l'article 49 del Tractat de funcionament de la Unió Europea en el qual va provocar ja una sentència –una sentència– en contra d'aquest model català que vostè diu. Per tant, hi ha una vulneració del que és la legislació europea, però també vulnera la legislació bàsica jeràrquica superior espanyola. No és veritat que la sentència parla i diu que no és un problema de competències. Diu molt clarament i parla molt clarament d'ordenament jurídic superior o jerarquia superior, que és l'Estat. És com si parléssim ara dels horaris comercials. Què ha passat? S'ha suspès. On hem d'anar a parar? A una llei jeràrquica superior que és l'espanyola, però no continuar de la manera que s'està fent; és a dir, no acatar el que és la normativa legal. I vulnera el «repart» constitucional de competències que delimita l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola amb relació a l'article 121.1.d de l'Estatut d'autonomia.

Per tant, senyor conseller, nosaltres no podem donar suport a aquesta llei quan vulnera un munt de lleis, ja tant que siguin europees, ja tant com siguin a nivell estatal, perquè la voluntat de vostès continua sent la mateixa: fer que Catalunya no pugui tindre ni pugui estar una ampliació del que és l'exercici de comerç, el que porta riquesa i el que porta llocs de treball. Per tant, el nostre grup hi votarà en contra.

I li demanem, per favor, que siguem capaços de portar a aquest Parlament aquesta llei de comerç per debatre-la, aquesta llei de comerç per donar llum d'una vegada al que ha de ser aquesta activitat i aquest sector comercial de Catalunya que es mereix que no se'l polititzi de la manera que se l'està polititzant i que realment tingui la llibertat d'establiments, que és la riquesa de Catalunya.

La presidenta

En nom el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'ihustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, presidenta. Aquest decret, tal com ja s'ha explicat, va ser impulsat pel Govern d'entesa el de-

sembre de 2009 amb tres criteris fonamentals: els criteris socials, els criteris territorials i també criteris urbanístics. En definitiva, el decret pretenia incorporar una mirada de gestió urbana sostenible en el disseny urbanístic de les nostres ciutats i blindar el model comercial català. Aquell decret inicial preveia reduir la mobilitat evitant el màxim els possibles desplaçaments innecessaris de les persones i també de les mercaderies.

D'altra banda, el decret pretenia regular la ubicació de les grans superfícies fora de les trames urbanes consolidades, una figura urbanística creada en aquell moment per evitar que les concentracions comercials fora del nucli urbà desapareixin el creixement urbanístic, i, per tant, també evités el màxim possible l'especulació del sòl.

No obstant, es va preveure una excepció de la regla, l'apartat b del punt 3 i el segon paràgraf del punt 4, que a causa de l'aplicació del decret l'excepció, tal com deia el conseller, s'ha acabat convertint en norma. Amb aquesta modificació es pretén ara reforçar el model o es pretenia reforçar el model d'urbanisme comercial basat en l'ocupació i la utilització racional del territori amb usos comercials que permetin un desenvolupament sostenible, contribuir a l'establiment de models d'ocupació de sòl que evitin la dispersió en el territori i es redueixi la mobilitat evitant desplaçaments, com dic, que siguin innecessaris.

De tota manera, des d'Iniciativa i Esquerra Unida també voldríem evidenciar amb dades que potser el problema no és tant l'article, ni l'excepcionalitat d'aquest decret, sinó l'aplicació final; és a dir, la voluntat política que hi ha al darrere de l'aplicació d'un decret d'aquest tipus.

La voluntat política jo crec que es pot plasmar, abans ho deia la diputada Romero, i va molt en la línia. L'any 2010, al final del Govern d'entesa, hi va haver quatre expedients aprovats –quatre expedients aprovats– subjectes a la vigència del decret i cap, cap d'aquests, motivat per l'excepcionalitat que preveu el decret. El 2011 van ser quinze expedients, onze dels quals, és a dir, el 73 per cent, aprovats amb l'excepcionalitat. El 2011, va ser, conseller, l'any en què vostès van fer de l'excepció una norma. El 2012 en tenim vint-i-dues aprovacions, setze de les quals excepcionals. I el 2013, tretze expedients aprovats, quatre dels quals per la via de l'excepcionalitat.

Si parlem de superfície de venda afectada, la situació és encara molt més evident: el 2010 hi va haver 26.700 metres quadrats de superfície de venda total aprovada pel subjecte i cap metre quadrat motivat per l'excepcionalitat que preveu aquesta llei, cap dels més de 26.000. El 2013 van passar 75.000, és a dir, el 55 per cent del total del que aquesta llei aprovava. Jo no sé si és ara vostès, conseller, quan se n'adonen que calen modificacions d'aquest calat quan, mai millor dir, el peix ja està tot venut i el territori ja està tot trinxat.

Aquí, per tant, s'evidencien dues coses. Primer, el doble discurs de Convergència i Unió sobre el model de comerç de proximitat. Per una banda, es fan grans discursos de suport i recolzament al comerç català de proximitat, però s'aproven, cada any, uns metres de grans superfícies que faran inviable la dualitat del model ca-

talà, i, per tant, el problema no és tant ni el decret, ni l'excepcionalitat, sinó com s'aplica aquest decret i com s'impulsen des del Govern la implantació a tot el territori de grans superfícies que competeixen directament mossegant quota de mercat al comerç de proximitat.

Però aquest decret, tal com deia el conseller, ha sofert fins a quatre modificacions en els últims anys. Així, doncs, la falta de planificació en el model comercial s'evidencia també en el fet que aquest Parlament encara no ha pogut discutir la llei del comerç. I aquesta falta de planificació en el model comercial està provocant una inseguretat jurídica que dificulta la feina del comerç i dificulta també la feina urbanística dels nostres ajuntaments. Perquè aquest decret, que es va aprovar el 2009, s'ha modificat el 2011, s'ha tornat a modificar el 2013, es va tornar a modificar el 2014 i ara es tornarà a modificar. És cert que les modificacions s'han hagut de fer a instàncies del Tribunal Constitucional, evidentment a través d'una sol·licitud motivada o argumentada, a requeriment del Govern de l'Estat. Però també és cert, conseller, que el que justifica o el que diu l'advocat de l'Estat és que s'han fet aquestes modificacions sense les justificacions oportunes; per tant, amb poc rigor per part del Govern de la Generalitat.

Així, doncs, també denota, com dic, aquesta falta de rigor a l'hora de fer les modificacions considerables. Per una banda, ja estem acostumats a introduir modificacions per la porta del darrere i sense debat, com ho van ser les lleis òmnibus o com ho van ser les dues últimes lleis d'acompanyament, les dues últimes lleis de mesures fiscals. I per l'altra, es fan modificacions de calat sense la necessària justificació o motivació.

Des d'Iniciativa i Esquerra Unida continuem defensant que les nostres figures urbanístiques també ens poden servir per planificar els eixos comercials dels nostres pobles i ciutats. I cal, doncs, una protecció i prioritització de les implantacions dins de les trames urbanes consolidades, com a element bàsic, potenciador d'un urbanisme basat en l'ocupació i la utilització racional del territori. Potenciar això, conseller, permetria equilibrar els diferents formats comercials, protegir –que crec que hauria de ser la prioritat d'aquest departament– el comerç de proximitat que garanteix el model català, un desenvolupament sostenible dels nostres nuclis urbans, evitar la dispersió de nuclis residencials al llarg del territori, reduir l'impacte del comerç en la mobilitat i evitar l'increment, per tant, de la contaminació atmosfèrica.

Estem d'acord, doncs, amb la proposta que es presenta per modificar certes excepcionalitats de les instal·lacions d'equipaments comercials fora de la trama urbana consolidada, tot a bé..., que no són *totes* les excepcions les que s'acaben derogant. I aquí vaig en la línia del que deia la diputada, la portaveu del Grup Socialista: quines són...?, voldríem saber si hi ha més excepcionalitats que faran contradictòria la modificació que avui ens porta a través d'un decret el Govern de la Generalitat.

Per tant, per aprofundir en el seu debat i per tenir fins i tot l'oportunitat d'escoltar els agents implicats en aquest canvi, caldria..., o demanem des d'Iniciativa i

Esquerra Unida que es pugui tramitar aquesta iniciativa com a llei, i no com a decret llei, perquè entenem que el debat és molt més profund del que s'està donant en aquests moments. La voluntat, per tant, de la coalició d'Iniciativa i d'Esquerra Unida és aprofundir el nostre ordenament legislatiu per blindar el model comercial de Catalunya i treballar activament per protegir el comerç de proximitat, que és la base d'aquest model. No hi ha cap altra base que la defensa del comerç petit, per evitar la gran mossegada que pretenen, de la quota de mercat, les grans superfícies comercials.

I contra això, conseller, tenim dos riscos, tenim dos elements que no ajuden a protegir el comerç de proximitat. El primer, el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, que vol estendre el seu model desregulador i liberalitzador del comerç a totes les comunitats autònomes, si no pot ser per la via política, perquè guanyin unes eleccions, serà per la via jurídica, a través de les imposicions del Tribunal Constitucional, fins i tot saltant-se o envaint, si cal, les competències exclusives que tenen les comunitats autònomes i que té, per tant, la Generalitat de Catalunya en matèria de comerç. Però també tenim un altre enemic, que és el doble discurs, al qual jo feia referència, per part del Govern de Convergència i Unió.

Acabo, senyora presidenta. Entenem des d'Iniciativa i Esquerra Unida que ens urgeix el màxim debat possible sobre comerç en aquest Parlament. Cal la llei que s'ha dit moltes vegades que s'aportarà i que és una llei que no hem pogut discutir en aquest Parlament, que acabarà la legislatura en uns mesos i no hauré pogut discutir sobre la llei del comerç, que vostès incompleixen una resolució del Parlament de Catalunya que mandava tenir enllestida aquesta llei del comerç, que no es té enllestida. I, per tant, no podem abordar el debat del comerç a trossos, no el podem abordar a pedaçs, cal un debat global. Vostès ho estan evitant, i per això, doncs, des d'Iniciativa i Esquerra Unida ens abstindrem en l'aprovació d'aquest decret llei.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, hablamos esta tarde de la normativa que aplica en Cataluña a los establecimientos comerciales. Es un tema que desde el punto de vista jurídico tiene ciertas complejidades, y vamos a intentar abordarlo de una manera simplificada y comprensible para todos.

En el año 2009 –entonces gobernaba el *tripartit*– se aprobó un decreto ley sobre ordenación de equipamientos comerciales. Básicamente lo que establecía este decreto es que como regla general no se podían establecer nuevos grandes establecimientos comerciales o medianos establecimientos comerciales fuera de la trama urbana consolidada. Pero a esta regla general se

establecían una serie de excepciones que ya han sido comentadas anteriormente por el resto de portavoces.

Desde entonces, desde ese decreto que aprobó el *tripartit* el año 2009, han pasado muchas cosas. La más importante quizás es que las excepciones que se planteaban a la regla general se han usado, y mucho. Y se han usado, y hay que decirlo, casi exclusivamente por el Gobierno de Convergència i Unió, porque se empiezan a utilizar, según los propios datos del departamento, en el año 2012. Del año 2012 al 2013-2014 se ha incrementado en unos cien mil metros cuadrados la superficie de este tipo de establecimientos comerciales y se han dado treinta nuevas licencias, insisto, en base a esta excepción a la regla general del decreto.

En el año 2011 el Gobierno de Convergència i Unió aprueba una ley ómnibus que, si bien intentaba derogar estas excepciones del real decreto que hoy estamos hablando, del 2009, incorporaba otras; otras que, como después explicaré, han sido usadas más incluso que estas de las que estamos hablando hoy.

Como ya suele ocurrir en este sector del comercio, el Tribunal Constitucional declaró inconstitucional la ley del año 2011, la ley ómnibus, en este apartado, no únicamente porque va en contra de la normativa a nivel nacional, que eso parece que aquí da igual, sino porque realmente vulneraba también la Directiva de servicios. Porque la Directiva de servicios dice de una manera muy clara que para limitar las actividades económicas, para poder limitarlas, esta libertad que tenemos en Europa, hay que justificar muy bien y con razones de interés general, pues, este tipo de limitaciones. Y el Gobierno de la Generalitat, a entender del Tribunal Constitucional, no lo hacía.

El último capítulo de este culebrón jurídico fue en el año 2014, en una cosa que yo como jurista no había visto nunca, y es que la ley de acompañamiento del año 2014 dice que deja en suspenso las excepciones del año 2009, para intentar hacer ver que está cumpliendo con la sentencia del Tribunal Constitucional, cuando es de lógica que precisamente lo que está es ahondando en sentido contrario. Esto, como siempre, es una triquiñuela más jurídica, que no tiene ningún tipo de rigor técnico.

Pero, bueno, después de todo este culebrón jurídico y político, la situación actual es que siguen en vigor las excepciones del decreto del año 2011 y que siguen en vigor las excepciones de la ley ómnibus del 2011, que resulta que se han aplicado, y mucho, y tenemos muchos ejemplos, en Tarrasa, en Barberá, donde se han doblado superficies comerciales de estas características de las que estamos hablando, fuera de la trama urbana.

Y hoy lo que presenta el Gobierno de la Generalitat es un decreto ley para derogar, eso sí, las excepciones del *tripartit* del año 2009, pero no hablamos de las excepciones del 2011. Esto lleva a que el sector del comercio esté inmerso en una auténtica inseguridad jurídica –ya lo hemos comentado muchas veces hablando de otras leyes del sector, como por ejemplo de los horarios comerciales. Esta inseguridad jurídica sin duda lo que hace es perjudicar a los agentes del sector y perjudicar además a los pequeños agentes, a los más vulnerables, porque no disponen de grandes gabinetes de juristas

como tienen las grandes superficies, que les permiten, pues, nadar en todo este entramado jurídico.

Además, en los últimos años ha aumentado el número de grandes superficies y el número de metros cuadrados de grandes superficies. Incluso se han ampliado algunos que ya estaban constituidos de una manera ciertamente opaca, y denunciado por muchos sectores de la sociedad civil. Curiosamente, muchos de los nuevos establecimientos se han ubicado en suelos del Incasòl, propiedad de la Generalitat. Y además vemos que no hay una correcta planificación. No se puede planificar bien el sector del comercio si lo único que se tienen son excepciones que se usan de manera discrecional por parte del gobierno que toca.

Nosotros lamentamos que uno de los principales sectores económicos de Cataluña esté en esta situación, esté en esta situación de ausencia de planificación, de inseguridad jurídica, de falta de apoyo. Pero sobre todo lamentamos que el Gobierno de la Generalitat tenga este doble discurso. Porque aquí antes lo comentaba también el diputado Mena: el Gobierno de la Generalitat, de Convergència i Unió, tiene un doble discurso clarísimo respecto al comercio.

Por una parte vende a bombo y platillo que son los defensores del pequeño comercio y llegan a criminalizar incluso a las grandes superficies, a las que después facilitan que se instalen más con las excepciones que ellos mismos aprueban. Y el ejemplo es hoy; el ejemplo es hoy, que no se está abordando en profundidad este tema de las excepciones.

Pero sobre todo tiene un doble discurso porque mientras dicen por un lado que son los defensores del pequeño comercio, por otro lado el apoyo al pequeño comercio es nulo, y les invito a que miren ustedes cómo ha bajado el presupuesto en comercio, cómo no hay programas que realmente ayuden a los comerciantes a superar esta crisis por la que están atravesando. Cataluña sigue siendo la región de España con mayor presión fiscal sobre autónomos y pequeñas y medianas empresas, que son las que llevan los pequeños comercios. Sigue habiendo multas lingüísticas, eh?, los defensores del comercio son capaces de multar a un *botiguer* porque ponga «Zapatería» en vez de poner «Sabatería», ¿no?

Y sin duda nosotros vemos que no hay un equilibrio de formatos. El Gobierno de la Generalitat no está utilizando sus herramientas de planificación comercial y de planificación también urbanística, para garantizar este equilibrio de formatos entre los diferentes modelos de comercio.

Nosotros no vamos a darles apoyo, no vamos a entrar en su juego, como no lo hemos hecho hasta ahora, ni en la Ley de horarios comerciales ni en ninguna otra chapuza jurídica que ustedes han hecho, que básicamente está motivada para saltarse una sentencia del Tribunal Constitucional o para incluso hacer ver que la están cumpliendo, cuando en realidad se la están saltando.

Nosotros solo le pedimos tres cosas para el sector del comercio. De una vez, que definan un marco normativo integral y estable del sector del comercio, que no tenemos en Cataluña. Y aquí les recuerdo, tanto que les gusta a ustedes hablar de los mandatos del Parla-

ment, que hay hasta dos mandatos del Parlament que obligan al Gobierno de la Generalitat a traer el proyecto de ley del comercio, una ley integral del comercio. Se aprobó una propuesta de resolución por parte del Partido Socialista; ustedes la incumplieron. Se aprobó una moción de Ciudadanos en julio del año pasado, que el señor Crespo recordará seguramente muy bien, que obligaba al Gobierno de la Generalitat a entrar en el Parlament antes del 31 de diciembre del 2014 el proyecto de ley de comercio, y no se ha cumplido. Y desde aquí le adelanto que pediremos la comparecencia del señor *conseller* para que venga a la Comisión de Empresa i Ocupació a dar explicaciones de por qué han incumplido de manera reiterada y manifiesta este deber parlamentario que ustedes tenían de traer una ley integral del comercio, un marco normativo estable, que dé seguridad jurídica y que sean unas reglas del juego iguales para todos, y que no tengamos que estar dando licencias a través de excepciones, que sin duda se aplican con discrecionalidad.

El segundo punto que le pedimos es una correcta planificación, tanto desde el punto de vista comercial como urbanístico, para dar un equilibrio a los diferentes formatos comerciales, sin criminalizar a ningún formato comercial, porque todos deben existir, pero debe haber un equilibrio y deben buscarse sinergias entre estos diferentes formatos.

Y tercero, algo muy básico y muy sencillo, pero que aquí parece algo revolucionario: cumplan ustedes con la normativa europea y la normativa a nivel nacional, cumplan con el principio de jerarquía jurídica, de jerarquía normativa; es algo muy sencillo. Ya sé que parece algo rarísimo aquí en el Parlament, pero, de verdad, el no adecuarse a las normas europeas o a las normas nacionales lo que genera es una inseguridad jurídica que ahuyenta inversores y perjudica a los agentes que operan en el sector.

Por último, el sector del comercio, un sector muy importante en Cataluña, un sector que para nuestro empleo y nuestra economía es irrenunciable y, sin duda, nosotros, desde Ciudadanos, vemos que el Gobierno de la Generalitat tiene un doble discurso de, por una parte, decir simplemente de boquilla que apoya al sector, pero, por otra parte, sus hechos, sus normas, sus actuaciones lo que hacen es desmentir, precisamente, esta afirmación. El comercio necesita un marco normativo estable, un marco normativo integral, necesita seguridad jurídica y también necesita de programas de ayuda precisamente a los más vulnerables, que son los pequeños comerciantes. Nosotros seguiremos trabajando en esta línea y, como le digo, pediremos su comparecencia, señor *conseller*, para que nos explique por qué ha incumplido este mandato parlamentario de traer al Parlament antes del 31 de diciembre del 2014 la Ley integral del comercio.

Muchas gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. No m'estendré en la descripció del que venim a votar ara mateix; estem d'acord que es derogui aquesta excepció. L'excepció havia esdevingut norma, respon a un model d'estructuració del territori, del comerç, que en res coincideix amb el nostre i, per tant, estem plenament d'acord que s'anulli l'excepció que permetia instal·lar centres comercials fora de les trames urbanes consolidades.

Dit això, i explicant ja la posició del grup –perquè no n'hi ha més, no ens estendrem a descriure, diguem-ne, tota la casuística que hi havia darrere–, nosaltres volem fer alguns comentaris sobre incongruències diverses o oposicions manifestes a diversos discursos que s'han sentit en aquest faristol. Per part nostra, manifestar la sorpresa, no?, perquè hi ha un preàmbul d'aquest decret llei que a nosaltres ens agrada, que diu: «U, la protecció i prioritització de les implantacions dintre la trama urbana consolidada es fonamenta en un model d'urbanisme comercial basat en l'ocupació i la utilització racional del territori.» Esperem coincidir, la realitat discrepa molt, l'obra de govern discrepa molt d'això, però amb el text coincidim. I dos: «L'excepció de construir establiments comercials fora de la trama urbana consolidada fomenta la creació d'àrees especialitzades fora de les ciutats en lloc de consolidar barris compactes amb mixtura d'usos dins de la trama urbana consolidada del municipi i, per tant, genera efectes indesitjables, com ara la dispersió de la urbanització fora de la ciutat compacta, i incrementa els desplaçaments innecessaris fora de la ciutat, amb la consegüent sobrecàrrega de les vies de comunicació, emissió de gasos nocius a l'atmosfera i, en determinats casos, l'empobriment de la vida urbana. Atès que el desplaçament de les activitats comercials a l'exterior de la ciutat pot produir una desertització a les plantes baixes o edificis del centre urbà amb el deteriorament consegüent.»

Totalment d'acord, però en això s'ha d'actuar en conseqüència sempre. Tenim un país plagat d'urbanitzacions fora de les trames urbanes consolidades, plagat, fetes en temps de Convergència, del tripartit, dels planejaments urbanístics d'uns i altres, a tot arreu. Si s'actua per consolidar trames urbanes perquè la dispersió caòtica de més i més trames urbanes disperses sense serveis, etcètera, és costosa, és nociva per a l'aire, etcètera, no es pot construir un país plagat d'urbanitzacions i xalets per tot arreu. No és comerç, sí, és urbanisme, però és el mateix model de país perquè és el mateix territori. Es diu que provoca un empobriment de la vida urbana. L'empobriment de tenir la trama urbana plena d'immobiliàries, bancs i franquícies que s'ha produït durant els últims deu anys fruit d'una determinada legislació, d'una determinada política comercial, aquest sí que és un empobriment que ha deixat els centres urbans deserts del comerç tradicional, deserts de petit comerç.

I després, per últim, és a dir, no es pot venir aquí a defensar que cal un comerç integrat a les trames urbanes consolidades i promoure *BCN World*, i anar a felicitar l'obertura de l'*outlet* de Viladecans, i decretar zona turística l'*outlet* de La Roca Village, i promoure un *macrooutlet* a la Jonquera. És que sap què ens temem?

Que aquestes derogacions són correctes, però que ara entraren en una fase, en una època en què es faran legislacions ad hoc per cada macroprojecte de centre comercial que es vulgui fer en aquest país i que, a més a més, haurà de comptar amb urbanitzacions al voltant i amb més d'un gran inversor internacional. Haurem de fer lleis i legislacions ad hoc per cadascuna d'aquestes inversions que vinguin a vulnerar tot això que diuen aquests dos punts, a vulnerar trames urbanes consolidades, a promoure el transport nociu per a l'aire, per a l'atmosfera, que ocupa les vies públiques, etcètera, a empobrir les trames urbanes i els centres urbans de les ciutats, a buidar els baixos de les ciutats, però això ho farem ara mitjançant legislacions ad hoc.

I també hi ha hagut altres discursos d'altres representants responsables del model de l'Estat espanyol i de Catalunya de desenvolupament urbanístic, que té molt a veure amb les trames urbanes consolidades o no, i de la política comercial, que a nosaltres, òbviament, ens xoquen. La representant del Partit Socialista ha dit que les ciutats creixen. Les ciutats no creixen, a les ciutats se les fa créixer, les ciutats... Home, ja! Però venim d'una bombolla immobiliària que ha arrasat el territori, en aquest país, sota una pràctica totalitat d'ajuntament socialistes, en aquest país, responsables de la major part dels models de creixement que hi ha hagut i dels desenvolupaments urbanístics que hi ha hagut. Nosaltres, en qüestions de desenvolupament urbanístic, amb el Partit socialista, estem trinxera a trinxera, a davant, i continuen havent-hi casos que estan permanentment en qüestionament ara mateix que vénen de la seva època, d'haver desenvolupat un urbanisme que en res és racional amb el territori i que planifica macrociutats. Per tant, òbviament, no li comprem la idea que amb aquests macroplanejaments que vostès tant van contribuir a dissenyar puguin instal·lar a l'altra punta un centre comercial esperant que creixi la trama urbana fins al centre comercial. I les grans superfícies tampoc és que apareguin, se'ls fan legislacions ad hoc perquè puguin instal·lar-se i apareixen; per tant, no surten com bolets.

També ens ha sorprès la intervenció del diputat –ja he dit que intervindria per incongruències perquè la posició l'hem explicat amb mig minut–, la posició del Partit Popular quan ha defensat la llibertat de les grans superfícies, com si fos un col·lectiu oprimat, han contret dins del tractat de funcionament de la Unió Europea, ha dit vostè. I, bé, a nosaltres és que ens fa molt malpensar la defensa de les grans superfícies que fa el Partit Popular, de la llibertat d'establiment de les grans superfícies, sobretot després que recentment, no?, coneguéssim les donacions que Juan Roig, la tercera fortuna de l'Estat espanyol, que no és casualitat que sigui la tercera fortuna de l'Estat espanyol el propietari de la més gran cadena de supermercats i grans superfícies de l'Estat, confessés donacions, reunions a la seu de Gènova, reunions amb el Partit Popular, amb els seus tesorers, i donacions de cinquanta mil euros a la FAES. I això podria explicar moltes coses en un país on la primera fortuna és el major propietari de les franquícies de roba barata, d'Inditex, Amancio Ortega, model de país que genera un model d'oligarquia que després genera un model de partits que defensen el que

acaben venint a defensar en aquest Parlament: llibertat d'establiment dels centres comercials, llibertat per establir-se dins, fora i on els doni la gana, de la trama urbana o no de la trama urbana al territori, etcètera.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb aquesta derogació, però demanariem, si s'està d'acord amb les trames urbanes consolidades, si s'està d'acord a donar vida als centres urbans, si s'està d'acord amb el petit comerç i amb un comerç arrelat, que s'hi estigui una mica de forma coherent, que no tinguem *BCN Worlds*, *outlets* a la Jonquera, *outlets* a Viladecans, zones turístiques instal·lades a La Roca Village, que és per riure, i després se'ns vingui a defensar un discurs de trama urbana consolidada i de petit comerç que no és en absolut cert, atesa la pràctica política real.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Molt honorable presidenta, honorables consellers, diputats i diputades, bé, com que ja s'ha explicat pels portaveus dels diferents grups i inicialment pel mateix conseller tot el seguit d'actes jurídics que portem des del 2009 fins ara, doncs, això m'ho evitaré, de manera que podré contestar una mica les intervencions que han anat fent els diferents diputats i diputades.

En realitat, la declaració de nullitat es va fonamentar en el fet que no es motivava adequadament la modificació d'aquest article 9. Tampoc es justifiquen els detalls de quines eren les raons imperioses d'interès general en què es fonamenta aquesta modificació. S'ha parlat molt que no s'entén ben bé què s'havia fet el gener del 2014 amb la mateixa llei d'acompanyament. Doncs, miri, es va fer el que està fent aquest Govern des del primer dia: defensar les competències pròpies que té en matèria de comerç i les intromissions que fa l'Estat en aquesta matèria al país català. I això és el que es va fer, i mitjançant una transitòria, la vuitena, exactament, doncs, hem pogut passar tot aquest any defensant els nostres comerciants, el nostre model de comerç urbà i el comerç de proximitat, i hem arribat fins aquí.

Llavors, el motiu pel qual es va derogar no és la Llei d'unitat de mercat, no són motius europeus; justament avui el que estem aprovant dona compliment a normatives europees i també les estatals. Era ben bé perquè érem en una llei econòmica que contradeïa el fet que es treien aquests dos articles que en realitat trèiem activitat econòmica fora de la trama urbana, aquest era el motiu. Ara, justament, ve molt raonat tant amb la necessitat de protegir l'impacte en el territori, com en l'entorn urbà, com en el medi ambient i com en l'impacte en el comerç i en la mobilitat, i també ajuda a la cohesió social fonamental al comerç, per la cohesió social dels municipis i, sobretot, per la gent gran.

Em vull centrar... D'entrada, agrair tant al Partit Socialista com al Grup d'Iniciativa per Catalunya - EUiA, doncs, l'abstenció que han anunciat; ja és un pas –ja és un pas–, i també és conseqüència de les discus-

sions que hem anat tenint al llarg d'aquestes darreres dues legislatures. Ara bé, això no treu que les dades que vostès han presentat, que realment existeixen, però vostès tenen un nyap, eh?, tenen un parany: que vostès parlen de quan han estat aprovades aquestes diferents llicències, però no parlen de quan van estar entrades aquestes llicències. O sigui, una llicència entra en tal data... Per cert, abans del gener del 2011 la majoria –la majoria– d'aquestes llicències que han superat, han arribat al 59 per cent de les llicències que s'han donat, i aquest 59 per cent està fora de la TUC, i ara els ho donaré. Miri, el 2010, que vostès han dit que no en van donar cap fora de la TUC, en van entrar –2010, Govern d'Entesa, Govern tripartit o Govern dels tres, no?–, doncs, en van entrar dins de la TUC, 2010, set, però fora de la TUC, cinc; 2011, dins de la TUC, cinc, però fora, quaranta–quaranta. Senyores i senyors diputats, el gener del 2012 aquest Govern és el que va limitar aquesta entrada. Per què? Perquè havien passat de cinc a quaranta, amb els seus governs, fora de la TUC. No va ser el Govern de Convergència i Unió. Entrades –entrades–, senyora Romero. Justament, 2012, Govern de Convergència i Unió, cap fora de la TUC, cap entrada; 2013, cap, ni una.

Ara bé, si ens anem al que han llegit vostès, evidentment, no ens han enganyat: aprovades –aprovades–, 2011, fora de la TUC, en van ser onze; el 12, en van ser setze, i el 13, en van ser quatre. Però és evident que un govern no ha de fer les coses fora de la llei; si un ha entrat i ha demanat una llicència amb una norma, en el transcurs d'aquesta llicència, fins que s'arriba a donar es basa en la norma que regia en el moment que va entrar. I aquí està el parany que vostès no han explicat a la resta de la cambra. Jo ho he volgut deixar evident perquè, realment, miri, de setanta-sis expedients de llicències comercials entrats a la Direcció General de Comerç durant el període 2010-2013, quaranta-cinc es corresponen a exempcions de localitzacions fora de la TUC, és un 59,2 per cent, i d'aquestes quaranta-cinc, finalment, se n'han aprovat trenta-una.

Per què tota aquesta explicació? Perquè estem davant que el que ha funcionat i per al que s'han demanat més llicències els darrers temps ha estat per l'excepció i no per la norma, i per això ve l'excepcionalitat o la urgència o la necessitat i la rapidesa que entri per la via del decret llei. I els agraïm la seva abstenció, com també el vot favorable dels grups que ho fan. Per què? Perquè és necessari que això no es torni a produir. Això va produir un efecte crida. Al mes d'agost del 2011, vuit llicències es van demanar, i al mes de desembre, o sigui, quan ja estem a tocar, en el darrer trimestre, van ser aquestes quaranta, no? Per això s'ha volgut limitar.

Voldria contestar una mica les intervencions de la resta dels grups. Bé, la intervenció... Ah, quan ens parlen que nosaltres hem aprovat altres exempcions, en realitat, a partir del 2011, bé, a partir del 2007, però ha estat més efectiu més endavant, les concentracions comercials, que això ja ve del PTSEC del 2006; sí que s'ha demanat poder, dins d'aquest entorn, llicències que no eren ben bé comercials, que eren per a altres usos, sí, que es puguin utilitzar. Perquè –i nosaltres hi estem d'acord i crec que molts de vostès en determinats

moments han opinat que també és així– si dins de la capsa aquells metres quadrats, aquesta transformació que es pugui fer d'una bolera o d'un restaurant en un comerç es fa, segurament li continuem donant vida a aquell centre comercial, si no, es van tancant i es van... Per cert, Europa. França, senyor Luna, que també està a la Comunitat Europea –vostè ens ha dit que anem en contra les normes comunitàries–, França actualment s'ha adonat –s'ha adonat– de l'error que va fer de situar tants centres comercials fora de les trames urbanes, que ara estan intentant retornar al model català. I això és Europa també, no? O sigui que embolic jurídic, no.

Respecte a altres qüestions d'altres grups... Miri, la contesta, senyor Mena, respecte a què nosaltres... Vostès juguen, al que li deia, entre entrats i aprovats. Miri, la finestra..., la finestra perquè s'implantessin centres comercials fora de la trama urbana, la van obrir vostès, Esquerra Republicana i el PSC, en el moment en què es va aprovar el Decret llei del 2009. Nosaltres el que hem fet en entrar aquí és tancar aquesta finestra. Ara bé, aquells expedients com abans ens anomenaven, per exemple, Viladecans, o per exemple l'ampliació de La Roca, això ve d'abans –això ve d'abans. Viladecans justament és d'aquests que van entrar justament abans de poder derogar aquests articles. I justament el Govern de Convergència i Unió és el que ha tancat, aquesta finestra.

Respecte a si és municipi turístic o no La Roca del Vallès, això és una sentència judicial, el Govern no li ha posat el títol de municipi turístic a La Roca del Vallès, ha estat una sentència judicial la que finalment ha dit que és un municipi turístic, i ara es regeix per aquesta normativa. O sigui que de doble discurs, senyora Arrimadas, li agraeixo el to, etcètera, el seu interès que té per al comerç català, i tal com el defensa, però, la veritat, de doble discurs, no. Nosaltres hem hagut d'assumir decisions anteriors, i quan ens ha tocat governar, doncs, de manera immediata i ràpida, a través de lleis d'acompanyament, doncs, s'ha intentat derogar. Ara bé, ens ho han portat al Tribunal Constitucional, després hi ha hagut sentències. En fi, esperem que aquest cop, que ja dona compliment a l'interès general, a l'obligació dels parlaments i dels poders públics de fer complir la norma, no les exempcions, doncs, esperem que aquest cop no se'n portin al Tribunal Constitucional un altre cop.

I res més. Agrair-los les seves intervencions, i esperar que la rapidesa amb què es fa això, doncs, sigui en bé del comerç català que tant ha defensat el nostre grup.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació. (*Alicia Romero Llano demana per parlar.*) Senyora Romero...

Alicia Romero Llano

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Alícia Romero Llano

Senyor Crespo, l'any 2011 governaven vostès, perquè és que al final aquí ens tornarem tots bojos. Vostès governen des del 2010, que van guanyar les eleccions. I una de les coses que li hem dit alguns dels diputats que hem intervingut és que segurament un dels elements importants perquè hàgim estat aquí és la mala aplicació que s'ha fet d'aquesta excepcionalitat.

I els vull dir una cosa, i és que aquesta excepcionalitat no permet establir equipaments comercials mitjans o grans fora de trama urbana, que vol dir a l'altra punta del món. No, no..., vol dir en contigüïtat amb la trama urbana, tocant a la trama urbana, al costat del carrer que està en aquests moments ja construït i en funcionament. I nosaltres diem «contigüïtat» perquè les ciutats creixen, perquè hi ha necessitats demogràfiques, per començar, en molts casos, i, per tant, contigus a la trama urbana, on hi haurà residencial, i que hi hagin també, hi puguin haver, usos comercials; i, per tant, que permetem aquest establiment.

Diem això, perquè, al final, aquell entorn acabarà sent trama urbana; per tant, ens estem avançant. Però això, senyor Crespo, no ha perjudicat ni ha posat en crisi el model comercial català; i, en canvi, sí moltes altres excepcionalitats que vostès han posat, via mesures, en les diferents lleis.

Gràcies.

(Xavier Crespo i Llobet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Crespo...

Xavier Crespo i Llobet

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Xavier Crespo i Llobet

Senyora Romero, el Govern –el Govern– en la primera oportunitat que va tenir va derogar aquests articles. I en el 2010 –li recordo que això el Govern tripartit ho va aprovar el desembre del 2009 i es va ratificar aquí el gener del 2010–, el nostre diputat que defensava temes de comerç, el senyor Carles Pellicer, si llegeix la memòria, ja deia que aquestes excepcions ens portarien al que ens ha portat. Ara el 59 per cent de les llicències que s'han donat són fora de la TUC. Això és legislar per l'excepció i no per la norma, i la nostra obligació com a diputats és defensar la norma. I això és el que vam fer. Ho vam avisar quan estàvem a l'oposició, i li hem volgut donar compliment quan hem estat al Govern.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Sí, por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señor Crespo, es evidente el doble discurso que ustedes tienen respecto al comercio, pero lo que es más evidente aún es que ustedes tienen cero –cero– autocritica, todo es culpa del Gobierno de España o del *tripartit*, y mira que no soy yo una defensora del *tripartit*, pero todo es o del *tripartit* o del Gobierno de España, o de la Unión Europea, como si hubiera una conspiración mundial. Ustedes tenían una única responsabilidad y un único mandato del Parlament en el sector de comercio, que es aprobar la Ley del comercio, y han sido incapaces. Desde luego, ustedes son incapaces de gobernar e incapaces de solucionar los problemas de los comerciantes.

Muchas gracias.

(Joan Mena Arca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mena...

Joan Mena Arca

Sí, per contradiccions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Mena Arca

Miri, senyor Crespo, qui està fent distincions entre entrades i aprovades és vostè. Vostè sap que l'Administració té l'obligació de recepcionar totes, qualsevol petició que hi arribi, i després decideix. I és que són les dades que vostès ens han aportat en el seu annex. I el que diu és que l'any 2011 i el 2012, el Govern, que tenia la responsabilitat, és a dir, el Govern de Convergència i Unió, en un 73 i un 72 per cent les va aprovar amb la via de l'excepcionalitat; i, pel que fa a les superfícies, l'any 2013 vam batre rècords, amb un 41 per cent.

Per tant, senyor Crespo, si algú ha manipulat les dades és la Secretaria General del Govern que ha fet aquest informe, que és l'informe en el qual els diputats i les diputades ens hem basat per fer la nostra intervenció. Per tant, senyor Crespo, escolti'm, segurament el que s'evidencia és que cal un debat molt més extens sobre comerç que no deu minuts d'un decret llei que no ens portarà enlloc.

La presidenta

Passem a la votació, i votarem sobre la validació d'aquest decret llei.

Comença la votació.

El decret llei ha quedat validat per 71 vots a favor, 17 en contra i 39 abstencions.

Atès que algun grup parlamentari ha demanat que es pugui tramitar com a projecte de llei, procedirem a aquesta votació. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, amb 31 vots a favor, 85 en contra i 11 abstencions, el decret llei queda validat i no es tramita com a projecte de llei.

Decret llei

9/2014, del 30 de desembre, de mesures urgents en matèria de personal
(tram. 203-00019/10)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 9/2014, de 30 de desembre, de mesures urgents en matèria de personal. Té la paraula, per presentar-lo, en nom del Govern, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. (*Persisteix la remor de veus.*) Bona tarda, senyores i senyors diputats...

La presidenta

Senyora vicepresidenta, esperi un minut, a veure si els diputats i diputades surten ràpidament de l'hemicicle.

(*Pausa.*)

Ja pot començar.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, comparec avui aquí, al Parlament, per sotmetre a convalidació aquest decret, el Decret llei 9/2014, de 30 de desembre, decret aprovat pel Govern, decret de mesures urgents en matèria de personal, que té com a objectiu restablir les condicions retributives del personal públic.

Aquest any 2014, tal com ens vàrem comprometre, els empleats públics percebran les dues pagues extraordinàries. I ho dic i ho faig afirmant que durant aquests anys el Govern ha treballat amb voluntat decidida, el Govern ha treballat de forma incansable per restablir les condicions retributives dels treballadors públics. I no em cansaré, en nom del Govern, de posar en valor la tasca, la feina, la dedicació i la professionalitat dels treballadors públics, que ha estat un exemple. Ha estat un exemple, ja que durant aquests anys se'ls ha demanat un esforç addicional, l'han fet i, efectivament, doncs, han treballat per preservar i per poder prestar els serveis públics d'una manera absolutament

professional. Per tant, aquest agraïment novament des d'aquesta cambra.

Però també, com hem explicat reiteradament en aquesta cambra, la situació financera amb la qual es va trobar el Govern des de l'inici de la legislatura va ser d'absoluta precarietat, i aquesta situació d'insuficiència financera, i per tal de poder sanejar les finances públiques i no posar en perill l'estat del benestar, ens va obligar a prendre mesures excepcionals, mesures temporals, perquè era l'única manera de poder preservar el màxim de llocs de treball possibles. I els voldria recordar que l'esforç de tots, amb l'esforç de tots, vàrem evitar 24.000 acomiadaments.

Des del Govern sempre vàrem afirmar que aquestes serien mesures temporals i que quan el Govern pogués revertiria aquesta mesura. I és en aquesta línia que el Govern de la Generalitat no ha parat de cercar fórmules per minimitzar les difícils mesures, les obligades mesures de contenció retributiva. I una clara mostra d'aquest compromís és l'Acord de govern d'11 de juny del 2013, que com vostès recordaran, va establir que el personal de l'Administració pública amb retribucions anuals iguals o inferiors a dues vegades el salari mínim interprofessional –és a dir, 18.068 euros– quedés exclòs de la supressió de la paga extraordinària, mesura que els recordo que va afectar més de cinc mil treballadors.

Avui portem aquest decret llei. Vostès saben que els decrets llei són per a casos d'urgència, de necessitat, i aquest n'és un bon exemple. Restablir les condicions retributives dels treballadors públics era un cas urgent i important per a tot el Govern de la Generalitat. I, com els deia a l'inici, aquest decret restableix les condicions retributives dels empleats públics, i és primordial la seva convalidació, ja que, en cas contrari, comportaria greus perjudicis a determinats col·lectius. Parlo de més de catorze mil interins que, si no s'aproves avui aquest decret llei, no haurien tingut el cent per cent de sou i jornada a data d'1 de gener, o bé parlo del personal del servei de les universitats públiques catalanes, del personal de servei de l'Administració de Justícia, que haurien tingut, també, una incidència directa i immediata des del primer dia de l'any, una circumstància que el Govern va voler corregir.

Per totes aquestes consideracions exposades, els demano el seu vot favorable per tal que la tramitació i la convalidació d'aquest decret llei pugui comportar aquest restabliment de les condicions retributives dels treballadors públics.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, per fixar la seva posició.

Sergi Sabrià Benito

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta..., deixeu-me començar, i crec que només ho podem fer així

com també ho feia la vicepresidenta, començant amb un reconeixement al treballador públic.

Començar dient que entenem que moltes vegades s'hagi sentit en els últims anys l'ase dels cops, que s'hagi sentit com la retallada més fàcil –500 milions d'estalvi– un any rere un altre. I que, per tant, aquest decret significa el final d'una etapa molt llarga i molt dura. No tindria cap sentit començar aquesta intervenció, doncs, d'una altra manera que no fos fent un reconeixement als nostres servidors públics.

Una etapa en què els hem demanat als treballadors esforços, necessaris, no ho nego, i hem sortit aquí a explicar-ho reiteradament i també a fer-nos-en responsables; però, igual que diem «necessaris», també diem avui, i ho hem dit moltes altres vegades, que un esforç injust. Injust, entre altres coses, també perquè quan els hem volgut fer més equitatius, quan aquest esforç l'hem volgut repartir millor, que fos més gran l'esforç d'aquell qui més rep, i, per tant, més portable els ajustos a aquells qui més pateixen, ens hem trobat molt sols. Quan hem parlat d'ajustos progressius, de complements, de retribucions variades, de sous desorbitats, hem trobat a faltar el Govern al costat. Però no defallim i seguirem, perquè encara tenim l'oportunitat de corregir algunes d'aquestes situacions i tenim el compromís de fer-ho i ho farem. Anem tard, i és una llàstima, però ho farem.

Però, en tot cas, el que fem avui és una bona notícia, i cal dir-ho i repetir-ho. I tal com ens ho han dit els sindicats a nosaltres, avui aprovem el retorn d'una paga que no és extra, el retorn d'una paga que és seva. I, per tant, prohibit per a tots parlar de paga extra, perquè, com deia, la paga és seva, de tots els treballadors públics.

I aquí no em vull oblidar tampoc de la recuperació del 15 per cent dels interins, perquè són molts menys diners, és una partida molt més petita del pressupost; però en molts casos, en molts, la franja més damnificada per aquesta etapa d'ajustos, amb sous nets que un cop retallats en alguns casos no arribaven o no superaven els 700 euros. Per tant, pocs diners, però igual o fins i tot potser més important.

Per cert, i també volem dir-ho, un retorn que no clou el tema de la catorzena paga, perquè queden temes importants del 2012 amb els dies meritats i de 2014, vinculat a proposta del Govern el fons de dipòsits bancaris. I amb això què vull dir? Que aquest any, tot i que serà una altra vegada un any molt complex, tot i que tornem a tenir una altra vegada molts menys diners disponibles que aquells que necessitem per poder quadrar el nostre pressupost, malgrat que una vegada més és Montoro qui marca la xifra de despesa, ens ha de ser possible donar més bones notícies. Per tant, dies meritats, quaranta-quatre en general, tot i que no per a tothom, de la paga de Nadal del 2012, on les sentències estan donant la raó als treballadors en el sentit que ho han de cobrar. Jo crec que hem de treballar tots plegats per no fer-los esperar, perquè la Generalitat no hagi de fer despesa inútil pagant interessos «devengats», perquè no calgui obligar els funcionaris a demanar l'extensió dels efectes de la sentència, quan s'estan perdent els judicis i, per tant, quan és obvi

que els treballadors públics tenen raó en la seva reclamació. Per tant, en la mesura del possible, crec que hem de fer, tots plegats, l'esforç de pagar-ho.

També per fer efectiva la moció d'Esquerra i el compromís del Govern que qualsevol import que rebem pel que fa a l'impost sobre els dipòsits bancaris, petit o gran, servirà per pagar la catorzena paga, en aquest cas, de 2014. Per tant, jo crec que avui donem una bona notícia, però que n'hi pot haver més i que n'hi ha d'haver més.

I canvio de tema i torno a la paga i al 15 per cent d'interins del 2015: hi ha una part que no ens podem estalviar de dir, i és que Esquerra tenia raó, i ho va explicar reiteradament: amb la pròrroga pressupostària també era possible pagar la paga extra, es podia fer fos quins fos l'escenari polític. Calia respondre a la demanda dels treballadors públics, era just i necessari vist l'esforç que havien fet. I es podia. I ho recull l'article 33 de la Llei de finances, sobre la pròrroga. I ho recull l'article 39, sobre increments de crèdit. I ho deixen molt clar.

Però no només això, hi ha més proves que ho fan evident: oi que ningú ho ha portat al Consell de Garanties? Oi que no? Llavors, com és que ens van explicar de manera reiterada que això era impossible? I aquí intentaré ser, en la mesura del possible, diplomàtic: crec que es podien estalviar l'informe fals alertant que perillaven 458 milions si no hi havia pressupost. Que no calia que es filtrés un informe que després s'ha vist i comprovat que era totalment incert. Que no calia donar mala imatge a tots plegats, perquè crec que ens dona mala imatge a nosaltres, però sobretot no calia fer por al servidor públic. Quina necessitat hi havia quan al final va passar el que havíem explicat moltes vegades que havia de passar? La darrera setmana de desembre es fa el decret que tots sabem que era la fórmula per tirar-ho endavant i que assegurava la catorzena paga als treballadors, amb pressupost i sense pressupost.

Per tant, per nosaltres ens dol i no ens dol per Esquerra, sinó ens dol com s'ha fet ballar els treballadors públics.

Però, en tot cas, avui hi votarem a favor, òbviament. No és una bona notícia, sinó una notícia excel·lent, ho celebrem, una bona passa, en queden moltes. Continuarem treballant amb l'objectiu d'enfortir els nostres serveis públics, de revertir totes aquelles mesures excepcionals i transitòries que hem hagut de prendre i que avui fan més feble la nostra Administració i de treballar perquè aquesta administració catalana estigui al nivell de l'Estat que volem i que hem de construir a partir del mandat democràtic que obtindrem, sense cap mena de dubte, el 27 de setembre. I ho farem amb els millors i les millors professionals públics al servei de la ciutadania catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, doncs, bé, de nou ara debatem el quart d'aquests decrets llei que aquest Govern ens presenta. Un decret llei que planteja..., doncs, plantejava..., o planteja, vaja, unes mesures urgents per poder fer front, doncs, a la paga extra dels funcionaris per a l'any 2015 i al 15 per cent de la jornada que els funcionaris interins havien vist, doncs, retallada l'any 2013.

Bé. Ens diu el decret que aquest impacte pressupostari és de 581 milions d'euros, una xifra important. A nosaltres, contràriament al que deia el senyor Sabrià, ens sembla que necessitem un pressupost, i cal l'aprovació d'un pressupost per garantir aquest pagament de la paga extra i la quinzena part dels funcionaris. Perquè en aquest decret, que és breu, podríem dir, nosaltres som incapaços de veure exactament d'on sortiran aquests 581 milions d'euros. Sí que ens diu «de menys interessos del deute, de la millora de l'economia que ens aportarà més ingressos, l'estalvi de l'execució del capítol I...», però ens sembla que això no és prou concret per poder garantir que aquests 581 milions d'euros acabin concretant-se en aquesta paga extra i en aquest cent per cent, diguéssim, de la jornada dels funcionaris interins, que significa un cent per cent, diguéssim, del seu salari.

Per tant, aquest decret llei l'aprovaré, perquè ens sembla, doncs, que és de justícia que, d'alguna manera, es reverteixi aquest dret, que existeix i que tenen els treballadors, i que és veritat, a qui els hem demanat segurament un esforç excessiu durant aquest temps de crisi, tenint en compte que podríem haver demanat també esforços a aquells qui més tenen –i ho hem dit nosaltres moltes vegades– amb l'augment d'impostos, per exemple, en l'àmbit de les successions, i, en canvi, no ho hem fet, però sí que els hem demanat als funcionaris públics un esforç excessiu.

Ara revertim, aquest 2015, la paga extra. Ho fem en els pressupostos i també ho fem a través d'aquest decret llei. I és així perquè segurament el Govern no tenia garantit el suport d'Esquerra Republicana, senyor Sabrià, probablement, doncs, perquè les darreres converses de l'any no portaven a un vot favorable d'Esquerra Republicana als pressupostos, i, per tant, el conseller Mas-Colell ha hagut de precipitar-se, conjuntament amb la vicepresidenta, a fer aquest decret llei per garantir un compromís que havien adoptat.

Vostè em diu que no, però si els pressupostos s'haguessin aprovat el 15 de desembre, avui no tindríem aquest decret llei. Per tant, hem hagut de fer les dues coses perquè segurament el soci de govern de Convergència i Unió, doncs, en fi, diguéssim que no ha fet la feina que probablement havia de fer. I amb aquestes converses, trifulgues, que han tingut públiques, hem vist tots com no s'estava treballant rigorosament. No sé si amb aquest objectiu, però, en tot cas, l'objectiu vostès l'han posat molt clar, que era que s'avancesin les eleccions, no que s'aprové un pressupost amb pocs retallades, no que es pagués la paga extra als funcionaris, sinó que hi haguessin unes eleccions anticipades. Això hi és. Per sort també tindrem un pressu-

post, que és el que voldríem, que creiem que és el garanteix de veritat el pagament de la paga extra i el cent per cent del salari dels funcionaris interins.

Tot i així, com deia, doncs, votarem favorablement aquest decret llei.

Dir-los que amb això no acaba, i també ho han dit les persones que m'han precedit, però ens queden pendents algunes coses: els quaranta-quatre dies meritats de la paga extra del 2012, el pagament de la paga del 2014, que em sap greu, però en aquest sentit Esquerra Republicana i Convergència i Unió van decidir una mala proposta, ens ho sembla a nosaltres, per fer front al pagament de la paga extra del 2014, que era a través dels ingressos de l'impost als dipòsits de les entitats de crèdit. Una mala proposta, s'ha vist, perquè encara no hem pogut fer front, doncs, a aquest pagament de la paga extra el 2014.

El que ens preguntem des del Grup Socialista és per què l'opció que han utilitzat aquest 2015 no la van utilitzar el 2014, i, probablement, ho haguéssim incorporat el 2014 i haguessin pogut cobrar la paga extra els funcionaris i haver revertit, doncs, el cent per cent de la jornada i el salari als funcionaris interins. Ens agradaria que ens ho diguessin, no? És a dir, aquesta solució que han trobat aquest any també la podríem haver realitzat per al 2014. Suposo que és que aquest 2015 passen moltes coses i, per tant, era important, en aquest cas, complir amb aquest compromís.

Però, com deia, tenim pendent algunes altres coses que caldria, doncs, veure com les anem resolent. Però, sobretot, a nosaltres el que ens sembla important és que reconeguem el deute que tenim amb els funcionaris públics i, sobretot, que siguem capaços de recuperar el poder adquisitiu que tenen els funcionaris públics que han anat adquirint en els darrers anys.

I hi ha moltes més coses, i no em vull allargar, perquè em sembla que l'objectiu, doncs, és el que anunciava la vicepresidenta. Però ens cal una reforma de l'Administració una mica més rigorosa, que parli de molts temes: de formació, de carreres professionals, del fons social... I aquest és un tema que ens agradaria poder abordar; no sé si serem capaços d'abordar-lo en aquests propers darrers sis mesos que queden de legislatura, però seria convenient poder-los treballar entre tots.

Per últim, una cosa que no voldria que se m'oblidés: en el decret vostès parlen de la paga extra, per exemple, als concertats educatius, però no parlen dels concertats de salut, no?, i, per exemple, tampoc de la part variable de sector públic sanitari. Ens agradaria saber, malgrat que el conseller Boi Ruiz ho va anunciar ahir, com pensen pagar aquesta part als concertats en l'àmbit de la salut, que són una xifra important i que ens sembla, doncs, de rebut que si, evidentment, pertoca als educatius, també pertoca als sanitaris.

Bé. En tot cas, aquest és un matís que a nosaltres ens sembla important que se'ns pugui explicar, i esperem, doncs, bé, que, malgrat que s'aprovi aquest decret llei, puguem aprovar uns pressupostos. A nosaltres ens agradaria que fossin una mica diferents, no sé si el senyor Mas-Colell, el conseller Mas-Colell acceptarà al-

guna de les nostres esmenes; però, en tot cas, esperem que aquest sigui un element clau i que es pugui aprovar almenys perquè aquests funcionaris públics vegin revertits alguns dels seus drets, dels quals, per desgràcia, havien estat mancats aquests darrers temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, aquest decret llei és una exigència que el Partit Popular demana des de fa anys. És una injustícia, senyores i senyors diputats, que els treballadors de la Generalitat de Catalunya, per decisió del senyor Artur Mas, els anys 2013 i 2014, no cobressin catorze pagues, com sí que succeïa amb qualsevol treballador en el conjunt d'Espanya.

Per això, en aquest decret llei, senyores i senyors diputats, hi votarem favorablement, perquè entenem que beneficia 200.000 persones, més de 200.000 persones a Catalunya.

El senyor Artur Mas, els anys 2013 i 2014, no va pagar catorze pagues als treballadors públics perquè no li va donar la gana –perquè no li va donar la gana. Qualsevol comunitat autònoma a Espanya, fos del color que fos, governada pel Partit Popular, pel Partit Socialista Obrer Espanyol, per Coalició Canària, pel PNV, per UPN, qualsevol comunitat autònoma, va pagar catorze pagues; menys una –menys una–, la governada, casualment, pel senyor Artur Mas. Tots els ajuntaments, fossin del color que fossin, inclús de Convergència i Unió, van pagar catorze pagues. I, evidentment, també ho va fer el Govern d'Espanya al conjunt de l'Administració general de l'Estat. És més, si avui no hi haguessin eleccions autonòmiques convocades per al setembre o al maig eleccions municipals, probablement, gairebé segur, el senyor Artur Mas tampoc hauria fet efectiva la catorzena paga als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya.

És més, aquest decret llei i els pressupostos 2015 són completament insuficients. Aquest mes de gener, el conjunt de treballadors públics a tot Espanya, de totes les comunitats autònomes, de tots els ajuntaments i de l'Administració general de l'Estat, cobraran, meritaran quaranta-quatre dies de la paga extra, de la catorzena paga corresponent a l'any 2012. I no ho cobraran només uns: els treballadors de la Generalitat de Catalunya. I el Govern del Partit Popular es compromet a seguir fent efectiva aquesta catorzena paga als treballadors públics.

Llavors, jo pregunto, senyores i senyors diputats, per què això que és possible a totes les comunitats autònomes d'Espanya, a tots els ajuntaments d'Espanya i a l'Administració general de l'Estat, per què tot això que és possible, només hi ha un lloc on no és possible,

on governa el senyor Artur Mas? Jo pregunto: què li han fet els treballadors públics al senyor Artur Mas, perquè actuï d'aquesta manera amb ells? Què li han fet? Per què el senyor Artur Mas no presenta un pla de recuperació de les pagues dels anys 2012, 2013 i 2014 als treballadors públics? Per què no ho fa?

També pregunto, senyores i senyors diputats: si del senyor Junqueras depèn que s'aprovin els pressupostos, què ha fet el senyor Junqueras perquè els treballadors públics de la Generalitat de Catalunya cobrin la paga de l'any 13 i de l'any 14 i aquests quaranta-quatre dies de l'any 12? A què dedica el seu temps el senyor Oriol Junqueras? A mirar les musaranyes, potser?

Per tant, no ho demanem, senyores i senyors diputats, exigim que aquest 2015 en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya es puguin començar a fer efectives les pagues catorze dels anys 2013 i 2014 així com els quaranta-quatre dies de l'any 2012.

I és que, clar, per excusar-se, el senyor Artur Mas i el senyor Junqueras ens diuen: «És que, clar, no tenim els instruments suficients per poder-ho fer.» Per això pregunto: qui va pactar el model de finançament de les comunitats autònomes? El va pactar Esquerra Republicana amb el senyor Zapatero i l'abstenció de Convergència i Unió. Per tant, no ens venguin motos, no intentin culpar uns altres de la seva manifesta incompetència.

Per altra banda, a vegades vostès diuen, fins i tot, i a vegades inclús algun dirigent polític ho diu fins i tot plorant, especialment aquest estadista anomenat Oriol Junqueras, que clar, que si fossin un estat sí que ho podrien fer, que el problema és que vostès no són un estat. I jo pregunto: Grècia és un estat? Perquè Grècia una entitat municipal descentralitzada no és. Jo crec que tots coincidim que és un estat. I Grècia ho pot fer, això que diu, que afirma que faria el senyor Junqueras? No. A Grècia s'han acomiadat 120.000 funcionaris i, bé, s'han reduït les pensions un 40 per cent. I pregunto: Portugal és un estat? Ho és, no? I més del mateix. Xipre és un estat? També, i més del mateix.

Per tant, el problema no és si s'és un estat, una comunitat autònoma, una diputació provincial o un ajuntament; el problema és saber o no governar. I a la Generalitat de Catalunya el que ha passat és que tenim el Govern dels pitjors; ens governen incompetents en majúscules.

D'altra banda, la Generalitat de Catalunya té un problema de pressupost, senyores i senyors diputats? No. La Generalitat de Catalunya té el pressupost més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya: 37.000 milions d'euros. Andalusia –1 milió més d'habitants que Catalunya– té 32.000 milions d'euros. Aquí, 37.000 milions d'euros. És més, si comparem pressupost *per capita*, veiem que la Generalitat de Catalunya té un pressupost *per capita* superior a la mitjana de comunitats autònomes d'Espanya. Per tant, no hi ha un problema de pressupost.

Per tant, dit això, ens reafirmem que, dels 37.000 milions d'euros que té la Generalitat de Catalunya de pressupost anual, es podrien haver destinat els anys 2012,

2013 i 2014 600 milions d'euros a pagar la paga doble dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya. De 37.000 milions d'euros m'estan dient vostès, el senyor Artur Mas i el senyor Junqueras, que no eren capaços de destinar només 600 milions d'euros a aquest dret que tenen els treballadors públics de la Generalitat de Catalunya?

El que sí que és un despropòsit d'aquesta mesura és que el personal de confiança del senyor Artur Mas, els assessors posats a dit, el personal directiu, aquests sí que cobraran catorze pagues. Els diputats del Parlament –i em sembla bé– no cobrarem catorze pagues, però el personal posat a dit aquests sí que cobraran catorze pagues –aquests sí que cobraran catorze pagues. Si no, vagin al pressupost, a les retribucions complementàries i a les retribucions bàsiques de cada departament amb relació als pressupostos de l'any 2015.

I per què ho fa, això, el senyor Artur Mas? Doncs, perquè el senyor Artur Mas vol tenir els afiliats i simpatitzants de Convergència i Unió posats a dit motivats per a la campanya. Aquest és el *bonus*, és la prima perquè aquests senyors posats a dit, que no han passat cap oposició, que no han estat elegits per cap elector, estiguin buscant vots per al senyor Artur Mas per d'aquí a vuit mesos. Això és la demostració que vostès confonen Generalitat amb el seu partit polític.

Senyores i senyors diputats, al Partit Popular valorem la funció que fan els treballadors públics. Per això defensem que després de la crisi han de poder recuperar els seus drets. I per això necessitem un govern de la Generalitat que els tingui en compte, que els reconegui, i no que cometi arbitrarietats i injustícies en la funció pública, com hem vist fa pocs dies. Vam veure un cas insòlit, com és que la filla de Jordi Pujol i Soley, Marta Pujol Ferrusola, resulta que porta treballant des de l'any 1996 a un ajuntament, «enxufada», pel simple fet de ser filla del senyor Jordi Pujol i Soley, sense passar cap tipus d'oposició ni cap tipus de concurs de mèrits. Dit pel diari *La Vanguardia*; no sospitós.

Per tant, succeint això, doncs, evidentment, creiem que és fonamental un canvi en la política del Govern del senyor Mas, en el futur, envers els treballadors de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres, al Partit Popular Català, ens comprometem, a les esmenes en els pressupostos de l'any 2015, que hi hagi un pla de recuperació de les pagues 2013 i 2014, que es recuperin els quaranta-quatre dies i no estiguin discriminats els treballadors de la Generalitat de Catalunya envers els treballadors de qualsevol altra comunitat autònoma i ajuntaments.

Demanem que es valori l'esforç que han fet els treballadors públics en aquesta crisi, permetent, amb el seu esforç, que les finances públiques del conjunt d'administracions públiques hagin pogut anar aproximant-se a la consolidació fiscal.

I per això demanem que aquesta discriminació desaparegui i que un treballador públic, pel fet de ser-ho de la Generalitat de Catalunya, no estigui en pitjors condicions que per ser-ho d'un ajuntament o del Govern d'Espanya.

Per això, senyores i senyors diputats, el Partit Popular ens reafirmem a exigir-ho i d'aquesta manera ho farem en les esmenes als pressupostos de la Generalitat de Catalunya de l'any 2015.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Bé, després de l'histrionisme a què ens té habituats el senyor Coto... Senyor Coto, vostè té raó en algunes de les coses que ha dit, des de la meua perspectiva, però el que passa, que de vegades un ha de mesurar el que ha fet, també, abans de dir-ho amb un cert èmfasi. En fi, és igual, no vull pas parlar del senyor Coto, que després...

Escoltin, consellera, conseller, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida donarà suport a la validació d'aquest decret. I entenem que ho farà per una qüestió de justícia. De justícia perquè per aquí s'ha dit abans que els funcionaris són l'ase dels cops, i és cert, són l'ase dels cops, però si els funcionaris són l'ase dels cops, dintre d'aquests, els interins/interines, els substituïts/substituïtes són carn de canó, diguem-ho així, no? Em refereixo al tema del 15 per cent.

Vostès han fet una mena de cosa com als patis de col·legi, no? El que va de perdonavides sempre s'atreveix amb el més feble, amb el més feble, perquè no fos que els altres li compliquessin la vida. És clar, vostès jo crec que han arrossegat aquesta història una mica més enllà del que podríem qualificar d'èticament justificable, sincerament.

Ho dic perquè vostès van ser els alumnes avantatjats a l'inici de les retallades. Els recordo que, abans que el Govern de l'Estat comencés a decretar la reducció d'una paga, vostès ja havien fet l'assaig de començar a retallar-la. Vull dir que, per tant, són els alumnes avantatjats en les retallades, quan van començar, i ara són els darrers a anar-les retirant. I ho han fet, si em permeten dir-ho, sempre allò, diríem, entenguin-me, eh?, amb nocturnitat, per entendre'ns; és a dir, sense negociació –sense negociació–, sense acord, com a mínim, amb els representants dels treballadors, via decret, perllongant-lo més enllà de la data que vostès mateixos van posar com a mesura excepcional que era.

El que passa és que, a més, quan ho comencen a resoldre, com ara –benvinguda sigui la resolució–, jo crec que ho fan a mitges, perquè vostès, com a morosos, si és que creuen que tenen un deute, no restitueixen tot el deute que tenen amb els seus treballadors i les seves treballadores, ni sembla que tinguin gaire intenció, no ho sé, de resoldre-ho.

Perquè quan un treballador treballa no pagar-lo és un deute. O no? És que aquesta jo crec que és la gran qüestió. I vostès no els paguen, per exemple, totes les

pagues extres des de fa tres anys, no? Si els funcionaris fossin un banc, vostès serien Bonnie *and* Clyde, però sense el glamur d'allò que en diem el cinemascop d'aquella època. És lleig? No; és una expressió.

A veure, podríem qualificar clarament, jo crec, d'atracament tot el seguit de pèrdues de drets, de serveis, de mesures de conciliació, com els fons d'acció social, o determinats permisos, que vostès han perpetrat en els darrers anys sota l'ombra de la crisi i la falta de diners, però que els està ajudant a desmantellar determinats serveis, com està passant amb salut.

Perquè, és clar, vostès ho justifiquen tot per poder sanejar les finances públiques. Molt bé. Però si es tractava de deixar de pagar deutes també podrien haver girat la cara cap a altres deutes, cap a aquells actors, sectors, que tenen molt més, molt més de *cash*, oi?, per poder entomar una renegociació d'aquest deute d'una manera molt més senzilla que els funcionaris.

Cal aprimar l'Administració pública, i els costa molts diners, no? Cal aprimar l'Administració pública. Ja em diuen que sí. Cal aprimar i desestabilitzar..., que ja tenim amics a l'empresa privada que trauran uns bons calerons amb els serveis a la ciutadania, no? Aquest és el seu full de ruta.

Per tant, malgrat això, visca aquest decret, benvingut, encara que sigui tard, però al nostre entendre hi falten coses. Ja s'ha dit, per aquí. Algunes com la que els he dit, però d'altres que són més sagnants, per allò que en diríem «poder posar el marcador a zero».

Quan el Govern central decideix anul·lar una paga als treballadors públics, ho fa quaranta-quatre dies després de la meitat de l'any; dies que han treballat, que ja han meritat com a còmput de la seva segona paga –algun col·lectiu, des de l'1 de gener–; dies que judicialment comencen a guanyar determinats col·lectius de funcionaris que presenten la reclamació. En el moment que hi ha alguna sentència favorable, aquest grup presenta una proposta de resolució demanant que aquests quaranta-quatre dies s'abonin a tothom, perquè jurídicament és inqüestionable que se'ls deuen. Vostès, els seus representants en la comissió, prefereixen esperar que es vagin presentant més denúncies i que l'Administració les vagi perdent totes –totes. No només això, sinó que, tot i saber que els hauran d'acabar pagant, vostès presenten moltes vegades recurs contra aquestes sentències. Fixin-se: si fins i tot el senyor Montoro, que és un dels entusiastes inqüestionables de la tisora, se'ls ha avançat, tal com ha dit el senyor Coto, i s'ha compromès a pagar tots els funcionaris d'Espanya aquests dies meritats. És cert. Excepte Andalusia, que després m'ho recordaran; també morosos –també.

Per tant, nosaltres demanem que aquest decret es validi; però demanem que es tramiti com a projecte de llei, perquè via esmenes inclogui mesures com aquesta que els dic dels quaranta-quatre dies. Com aquesta o com d'altres de les que els he anat citant –i, per tant, el podríem millorar–, que entenem que són esmenes que poden ser de justícia per a tot el col·lectiu de treballadors públics del país, que crec que ja fa prou temps que són, tal com hem dit, l'ase dels cops d'aquest Govern.

Moltes gràcies, senyora consellera, senyor conseller, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller d'Economia, nosaltres votarem a favor de l'homologació d'aquest decret, vicepresidenta, perquè creiem que amb aquest decret es repara una injustícia que arrosseguem ja fa uns quants anys; i a més a més una injustícia que només estava afectant els funcionaris de Catalunya, i creiem que, com que no és just, creiem que és un bon moment per aprovar i homologar aquest decret, que el que farà serà retornar la catorzena paga als funcionaris catalans, molt especialment els de l'administració de justícia, que han passat per situacions difícils, i també retornar el percentatge d'horari que els correspon als funcionaris interins, i també la paga del sou. Amb això no només reparem una injustícia dels últims anys, sinó que també el que farem serà millorar l'oferta de serveis públics, perquè totes aquestes persones no només per aquesta situació, doncs, havien caigut en un cert desànim i, a més a més, les protestes eren contínues, sinó que també molts d'ells incorporaran bona part del seu horari laboral i, per tant, tindrem més i millors serveis i de més i millor qualitat.

Però, és clar, quines són les raons que han provocat aquesta situació? Doncs, avui ens trobem aquí, amb una mesura d'urgència com a conseqüència que el Govern de la Generalitat no ha presentat el pressupost a temps. Si l'haguessin presentat a temps, si no haguessin furtat un debat just i necessari en aquest Parlament sobre quines són les disposicions pressupostàries que ha de contenir aquest pressupost, si haguéssim tingut el debat necessari per incorporar esmenes adequades perquè aquest retorn de la paga extra contingüés mesures com les que ara feia referència també el senyor Vidal, doncs, potser ara no hauríem d'homologar un decret amb caràcter d'urgència. Vostès, el que ha passat aquí és que han prioritzat altres polítiques abans que la política econòmica, i ara ens trobem que no tenim pressupostos. Ja ha començat l'any, hem de pagar nòmines, i aquestes nòmines pot ser que si no s'homologa aquest decret, doncs, no incorporin aquesta catorzena paga, aquests percentatges de paga que mereixen tots els funcionaris. Per tant, estem en aquesta situació.

Per tant, nosaltres hi donarem suport perquè sabem que és de justícia fer-ho –que és de justícia fer-ho–, i que, a més a més, en el cas dels funcionaris de justícia, això ha provocat tensions importants, perquè s'havia provocat una situació de descrèdit respecte a la resta de funcionaris públics de la resta d'Espanya. Eren els únics funcionaris que no cobraven aquesta catorzena paga i que, a més a més, han anat acumulant una pèrdua de poder adquisitiu de gairebé un 25 per cent en aquests últims anys. I això, aquesta mesura, que dita amb números sembla que no és res, però, ha afectat de

manera important l'economia domèstica de moltíssimes famílies i, per tant, quasi 250.000 funcionaris a Catalunya s'han vist afectats per aquesta mesura injusta i amb greuge respecte a la resta d'Espanya. Per tant, el que volem és que es repari aquesta injustícia i que es retornin els emoluments que els corresponen com a funcionaris que són de l'Administració pública, aquí a Catalunya, igual que ho són els de la resta d'Espanya.

Però tampoc volem amagar que aquesta mesura és una trampa comptable. Perquè vostès en aquest pressupost incorporen una partida pressupostària dient que els departaments que més dediquen a l'atenció social incrementen els seus pressupostos gairebé un 6 per cent. Però per què ho incrementen? Perquè incorporen les quantitats necessàries per fer efectiva aquesta paga extra. Per tant, no són uns pressupostos socials; en realitat, als departaments de Salut, d'Educació, de Benestar i de Justícia, els seus pressupostos, sense la incorporació de la dotació pressupostària que correspon a la paga extra, no pugen, es mantenen congelats. I, per tant, això és un retrocés respecte a la qualitat dels serveis públics que oferim.

Per tant, aquesta mesura que vostès incorporen, que nosaltres l'homologarem perquè la considerem justa, incorpora també una trampa comptable als pressupostos de la Generalitat. I no ens volem amagar de denunciar-ho: no són uns pressupostos socials. Els departaments socials pugen la seva dotació pressupostària com a conseqüència de la incorporació de la paga extra i de la recuperació del sou i de la jornada dels empleats públics. Per tant, sense amagar-nos del que realment significa això –sabem que és important i necessari per al conjunt dels funcionaris públics de Catalunya–, hi donarem suport; però també serem partidaris de fer-ho a través de..., que es desenvolupi com a llei, per tal d'aportar algunes mesures que creiem que ha d'incorporar també aquest decret al desenvolupament com a llei, per tal de fer-lo més ajustat a les necessitats i que incorpori mesures que els funcionaris públics de Catalunya estan demanant.

La veritat és que he fet un discurs breu perquè crec que no és necessari remetre's ni a les situacions que viuen altres països del món, ni tampoc recolzar el que han fet en altres indrets d'Espanya; simplement, aquesta és una mesura justa que els funcionaris de Catalunya necessiten, un decret que arriba tard, uns pressupostos que amaguen una trampa comptable, però que nosaltres ens veiem obligats a votar-hi a favor perquè és just i retorna uns drets als funcionaris que mai no l'haurien hagut de perdre.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres, dir que vota-

rem a favor doblement: de la convalidació i també del fet que es tramiti com a projecte de llei. I molt breument, és obvi que el que es pretén és recuperar la paga extra sotreta a la funció pública, i el 15 per cent de jornada i sou al personal interí. Després de tres anys –si no ho recordo malament el Govern me'n va dir dos–, ara els funcionaris públics recuperaran enguany la paga extra que van deixar de percebre, i els interins, de retallades salarials i de jornada –quinze mil persones afectades– que van patir. Són tres anys consecutius de devaluació salarial i laboral que ningú recuperarà –cap dels treballadors i treballadores de la funció pública– i que vénen a ser una dissort de delme feudal a una crisi que ells no van provocar. I ho diem des d'una doble perspectiva: estatal i catalana. En el seu moment, dos consellers, dos ministres d'Economia –li canvio la condició, eh?, senyor Mas-Colell– van anunciar que pagaven justos per pecadors. Ho va dir Elena Salgado en el seu moment, en el 2010, quan va dir que aquesta crisi la pagaria el qui no l'havia provocada. I ho va dir el conseller Mas-Colell, quan va dir que el sector públic pagava una crisi que no havia provocat. Per tant, una trampa inacceptable i per nosaltres no assumible.

Si s'habilita avui parcialment un dret a una percepció usurpada i part del seu poder adquisitiu és recuperat... I diem «part del seu poder adquisitiu», òbviament perquè no s'habilita el salari retallat consecutiu; unes retallades que –cal recordar-ho perquè la memòria sempre és garantia de justícia– van arrencar un funest i nefast maig de 2010, primer amb Rodríguez Zapatero, el maig de 2010, i posteriorment amb el tripartit, que van ser els primers que van retallar el salari de la funció pública, i que s'agreuja –que a vegades sembla que no– amb l'encariment de la vida generalitzat que també ha viscut tota la societat: la pujada escandalitzant i escandalitzadora de la factura de l'aigua, de la factura del gas, de la factura de la llum. Per tant, aquell maig funest del 2010 que ens va recordar que no manaven ni els governs ni els països ni les societats, sinó que els mercats feien la seva.

És veritat que al costat –i malgrat alguns canvis, segurament, de rasant– hi ha hagut una lletania que ha persistit, no?, que és la mirada atàvica sobre la funció i el sector públic, que per nosaltres és una peça clau en qualsevol societat que es vulgui democràtica. Va haver-hi molt més durant el període 2010-2012, una autèntica pirotècnia verbal que sota alguns eufemismes, tipus «simplificació», «aprimament», no?, afeblien el sector públic i criminalitzaven segurament, fins i tot, de forma distorsionada, les tasques de la funció pública. També és veritat que en aquesta guerra contra allò públic, entre 2013 i 2014, si no ens equivoquem, s'han perdut 775 places en la funció pública, des de l'inici de les retallades, 3.673 –un 1,6 per cent–, malgrat que les centrals sindicals les ubiquen en gairebé el doble i malgrat que també, òbviament, al sector públic –no ens n'oblidarem pas– s'ha desplomat una cinquena part del seu pressupost, fruit també de les pitjors retallades des de finals de la dictadura.

També és veritat que una reflexió sobre les condicions materials i laborals i salarials dels treballadors i

treballadores de la funció pública, també ens recorden que les ràtios catalanes registren una de les taxes més baixes de l'Estat espanyol i de la Unió Europea: un treballador públic per cada vint-i-cinc habitants. A Finlàndia en tenen nou; en algunes comunitats de l'Estat espanyol en tenen un per cada dotze i, per tant, votarem a favor de la proposta. És indispensable fer-ho, però des d'aquesta defensa que el sector públic i la funció pública sempre ha sigut, almenys des del constitucionalisme social de postguerra, un contrafort democràtic per contrarestar, blocar, reequilibrar o defensar-nos de les lògiques perverses del lliure mercat en les seves múltiples dimensions.

Si ho apliquéssim –ja que s'ha parlat molt d'injustícia, i amb raó– amb la lògica dels drets humans, diríem que cal reconeixement, que cal reparació, i que calen garanties de reparació. Reconeixement de la tasca que desenvolupa la funció pública, moltes vegades impagable, ja que avui parlem de matèria salarial. Reparació parcial; encara queden per reparar pèrdues salarials importantíssimes. I que eren tres anys, no?, sense aquesta paga extra; que m'afegeixo... –ara ja no sé qui ho deia–, la que no era extra és un dret que ha costat molts anys de lluita aconseguir. I les garanties de no-repetició, que no sabem si les tenim, perquè com que estem sotmesos als fluxos de l'economia global, fins que no exercim la nostra sobirania plena política, econòmica i popular, doncs, serà la millor forma de garantir-ho.

Gràcies, presidenta, vicepresidenta...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, conseller d'Economia, secretària general de Funció Pública, directora general de Funció Pública, bé, jo voldria començar... –s'han fet intervencions amb diferents tons–, jo voldria començar fent un agraïment; un agraïment, en primer lloc, als empleats públics. Perquè aquesta mesura és una mesura que, des d'aquest faristol, tant la vicepresidenta del Govern com jo mateixa, com a diputada i representant del tema de Convergència i Unió, sempre ho hem dit i ho hem comentat, que era una mesura que ens dolia molt, que era una mesura que ens costava molt de prendre; però que no hi havia cap manera més de poder treure els diners.

Per tant, un agraïment als empleats públics, perquè ells sí que ens han donat un exemple, han donat un exemple a la ciutadania i als mateixos ciutadans, en el sentit de dir «amb menys podem fer més», i ho han demostrat. I han demostrat que són professionals. I han demostrat que s'estimen la seva feina. I han demostrat que realment són servidors i empleats públics, perquè serveixen el país i serveixen per a tots nosaltres. Han demostrat que, en moments de crisi, d'emergència social, perquè estàvem realment en moments de crisi i

emergència social, han demostrat que treballar, anar units i sumant esforços era beneficiós per al país.

En segon lloc, també vull fer esment i donar un agraïment als representants sindicals, als membres de la Mesa General de Funció Pública; un agraïment en especial, també, a la secretària general, a la Meritxell Masó, perquè també ens han donat una lliçó, una lliçó que, des de dos punts totalment oposats, des de dos punts totalment contradictoris, per dir-ho d'alguna manera, han arribat a acords, han arribat a bons acords, treballant, i cada part cedint, no anant cap a casa d'un o a casa els altres, cada part cedint. I això és un bon exemple a donar, exemple de voluntat, exemple de negociació de diàleg i de bons acords.

I, naturalment, un agraïment al Govern de la Generalitat; el conseller Mas-Colell ho sap, que ho hem reivindicat –la vicepresidenta, també–, que ho hem demanat, i necessitàvem que aquest restabliment fos efectiu i fos efectiu a partir de l'1 de gener, que és una data important, no l'ha dit ningú, una data molt important, perquè, si l'1 de gener del 2015 no estava garantit el restabliment de la mesura, la recuperació del cent per cent de salari sou dels interins de la Generalitat, hauria comportat un greuge com bé ha dit abans la vicepresidenta del Govern.

Bé, les intervencions han sigut moltes i si he d'anar donant resposta a tothom... Però em permetran quatre o cinc pinzellades de les diferents intervencions que he considerat més rellevants.

Al senyor Sabrià, dir-li que vostè ho sap que hem avançat; que no hem avançat tot el que voldríem, totalment d'acord, però que hem avançat, i que hem fet feina, i que hem treballat, i que hem passat hores, i que hem negociat. Per tant, clar que queda camí, però també n'hem fet. Queda molt camí per fer, però també n'hem fet. Sabem que fins al 27 de setembre treballarem i lluitarem per aconseguir encara més compromisos que hem tingut. Li diré una cosa. El Govern mai s'ha compromès en res –no estic parlant només de funció pública– que no pugués complir. Per tant, tots els compromisos que ha adquirit el Govern del primer dia fins ara han sigut compromisos de coses i de moments que es podien realment complir. Si no, no adquirim compromisos. És, per mi, una virtut, i hi haurà gent que considerarà que són defectes, però és una virtut que té el nostre Govern.

I, senyor Coto, a mi em sap greu, però, clar, sempre hem d'acabar parlant els mateixos. Miri, vostè parlant..., jo només he comptat vuit cops, però em sembla que han sigut més: «exigirem». Sap què li estic exigint i què li exigiré i què exigim des de Convergència i Unió? Que facin un decret llei urgent –urgent– i retornin els 1.350 milions d'euros del tema Castor. Això li estic exigint. (*Veus de fons.*) Sí; sí, sí, sí. No, ja em pot dir ara està... Sí, sí, sí; li estic exigint això. Perquè això no pertoca pagar-ho. I ho van pagar. Per tant, també sabem exigir; també exigim, i ho reivindicuem.

I vostès tenen una..., bé, un gran defecte, entre altres, és que una cosa és gestionar, és portar el dia a dia d'una gestió, i una altra cosa és governar i fer política. I vostès, d'això, no en saben; no saben ni gestionar ni fer

política; no en saben. Per què només m'ha parlat de les pagues del 2013 i el 2014? I la del 2012 qui la va retallar, no? Vostès. (*Veus de fons.*) Vostès, vostès la van retallar. Vostès la van retallar! (*Veus de fons.*) I fet d'una manera..., malament. Per tant, no menteixin tant. I, de lliçons, poques. De lliçons, poques, que ens poden venir a donar. No, perquè és que resulta que ens vindran a donar lliçons de corrupció, de gestionar governs. De lliçons, molt poques, ens en poden donar. Recordin els sobres i recordin tots els casos que tenen a casa seva. I, per tant, després parlarem.

I una altra cosa. M'han parlat d'altres comunitats autònomes. Quan em demostraran que altres comunitats autònomes aporten la mateixa quantitat que aportem els catalans i reben el mateix en proporció, llavors en parlarem. Mentrestant, res més a parlar.

Quant a Iniciativa, dir-li que sí, que estem d'acord amb moltes de les coses que ha dit. Però li he dir una cosa: som alumnes avantatjats, segons vostè, i vostès també ho han sigut a deixar-nos un govern que van governar durant set anys que ens va deixar deutes i una herència que pagarem en molts llocs fins al 2107. Per tant, de lliçons, també, poques.

Res més. Agrair al Govern l'esforç fet, donar les gràcies als empleats públics i recordar que, realment, avui, a les persones a qui els hem de donar les gràcies són als empleats públics, per la bona feina, per la feina feta, per saber estar i per saber que junts sempre podrem aconseguir un futur millor.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga. José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*) Senyor Coto?

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Exigim al Govern de Convergència i Unió els 180 milions d'euros del forat de Spanair. Exigim al Govern de Convergència i Unió que pagui el 5 per cent que van retallar amb el senyor Zapatero als treballadors públics. Exigim al Govern de Convergència i Unió els 14.000 milions d'euros de sobrecost de la línia 9 del metro. Exigim al Govern de Convergència i Unió el sobrecost de la venda de Tabasa a BTG Pactual.

Per exigir tenim una llista infinita. Per tant, comencin a treballar i abandonin el maltractament als funcionaris públics que han tingut durant els anys 2013 i 2014.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquest decret llei.

Primer, votarem la seva validació.

Comença la votació.

Ha estat validat per 123 vots a favor.

Atès que algun grup parlamentari ha demanat que sigui tramitat com a projecte de llei, votem ara si es tramita com a projecte de llei o no.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el decret llei ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Interpellació

al Govern sobre les escoles
bressol (tram. 300-00256/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les escoles bressol, presentada pel Grup Socialista.

Té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(*Pausa llarga.*)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Consellera Rigau, si li sembla, consellera, per a aquesta interpellació del zero-tres, que ja sap que hem tingut de manera reiterada..., i el fet és que vostè té la pell molt prima, eh?, i li costa entomar les crítiques. I, per tant, si li sembla, li començaré parlant del que no farem en aquesta interpellació, de debats, que són importants, però que no els farem.

Jo no vull reeditar un debat que li insisteixo que és molt important, i és com les seves retallades –recordem-ho: en els quatre anys que fa que governen, més d'un 22 per cent de retallades en educació– han tensionat completament el nostre sistema educatiu, amb l'agreujant, a més, que han deixat d'acompanyar justament aquells que són més vulnerables, i que això té conseqüències greus per al nostre país.

Jo no li nego, crec que no li he negat mai les dificultats econòmiques, que són evidents, eh?, i molts cops no depenen de nosaltres; d'una Europa que en lloc de fer un pla Marshall fa un pla Merkel, eh?, completament miop i contraproduent, i, a més a més, d'unes clatellades del Govern Rajoy evidents.

Però, tot i així, vostè té decisions sobre com gasta els euros que tenim en el nostre pressupost, i el que fa és o inacció o una manca absoluta d'alternatives.

Nosaltres, que posem la cohesió social i la cohesió civil al centre de tot, li hem proposat moltes vegades diverses alternatives, fer una política diferent d'ingressos, gestionar millor. Avui crec que hi havia un editorial en els mitjans de comunicació que parlava de la seva mala gestió en la lluita contra el frau a l'Agència Tributària.

I, per tant, gestionar, gestionar millor. Li hem proposat eliminar els concerts de certes escoles que segreguen per sexes per tenir els recursos extres. Hi insisteixo, una política diferent d'ingressos. Fer algunes reformes; no han fet ni una reforma des que vostès governen, ni una, ni una reforma. I, per tant, una altra manera d'enfocar les coses, si es tingués un altre model social i econòmic, que evidentment vostès no tenen.

Aquesta és una discussió molt important. Fa anys que intentem tenir-la, però avui no ens estendrem en això. Fixi's que no li parlaré, tot i que és inevitable alguna referència..., no li parlaré tampoc –ho vam fer ahir en comissió– del pressupost que vostès han presentat enguany, que és aquest pressupost, diguem-ne, que el versionen, eh?, el versionen en versió *rock and roll*, pintada amb coloretts per Esquerra Republicana, en versió acústica, eh?, amb una calligrafia molt obedient, per al senyor Montoro. No els parlaré tampoc d'aquest pressupost, ho varem fer ahir. I, si li sembla, això ja és un prec. Evidentment, vostè em respondrà el que li sembli, però a mi m'agradaria que no entréssim en unes consideracions que ja hi ha entrat diverses vegades, que vostè em diu que si defensa el zero-tres perquè és parvulista, i llavors jo li he de dir «en casa de herrero, cuchillo de palo», i estem en una discussió que és completament, si em permet, inútil.

De què la venim a interpeïllar? Doncs del seu lideratge polític, i, per tant, de la seva responsabilitat en una qüestió tan important com és el zero-tres i les conseqüències que això està tenint al nostre país.

Ho hem parlat en reiterades ocasions. A vegades ja sé que em repeteixo i sembla el dia de la marmota, però no és que aquest Govern no es repeteixi amb les coses que li semblen importants, no? Jo crec que en això ens podríem posar tots d'acord: tenim un «taladro» bastant considerable del que ells sí que consideren important per a aquest país.

I, per tant, ja sé que em repeteixo, però és que el zero-tres és la inversió social més important que tenim, perquè els beneficis que té són múltiples. I així ho diuen tots els experts i els informes que podem llegir, el que ha sortit aquesta setmana de la mateixa OCDE. Per què? Perquè no només té unes conseqüències per la cohesió social i, per tant, per la individual i col·lectiva dels alumnes, també per l'èxit escolar, i també per la política que podríem anomenar, en genèric, de conciliació de la vida laboral, familiar, les polítiques de família. I, per tant, el zero-tres és una política clau.

Jo entenia que això era un objectiu compartit, perquè així ho diuen les nostres lleis. Fixem-nos què va passar a Catalunya. Catalunya va arribar tard al zero-tres, segurament perquè, a més, quan un país té una democràcia recent com la que tenim nosaltres, doncs, portem endarreriment en moltes coses, i amb el zero-tres vam arribar tard. I l'any 2004 hi havien a Catalunya només quinze mil places d'escoles bressol. Va haver-hi una iniciativa legislativa popular, la Llei –que després va ser llei– 5/2004 que va impulsar aquest tema i va haver-hi un govern que s'hi va posar enèrgicament. I, per tant, l'any 2010 estem parlant que havíem fet 57.000 places d'escola bressol i uns con-

venis estables amb els ajuntaments, que són els titulars d'aquest servei públic, hi insisteixo, tan fonamental, perquè és no només una inversió social, és que és una inversió eficient, intel·ligent, econòmicament de les més eficients que podem trobar. I així és on estàvem. Faltava fer més? I tant que faltava fer més! Perquè vam començar tard? Segurament. Vam començar tard, no estic donant la culpa als..., no faré com vostè, no estic donant només la culpa als vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió, ens hi vam posar col·lectivament tard, vam fer-ho enèrgicament i no convenia per la importància d'aquesta etapa educativa fonamental deixar-ho de fer.

Què ha passat i em remeto als fets, consellera, des que vostès governen? 2010, ho recordo, eh?, portàvem dos anys de crisi, amb una caiguda del PIB, la més aguda el 2009, la crisi europea més aguda el 2010. Què hi havia en el pressupost del 2010? De Catalunya, eh?, també amb tots aquests condicionants europeus i de poc marge i d'una política «austericida» equivocada, què hi havia? Hi havien 110 milions d'inversió en escoles bressol. I hi havia també la voluntat d'una coresponsabilitat, i, per tant, d'una acció compartida i estable i uns convenis estables amb els ajuntaments d'aquest país, perquè són els que donen, acaben, diguem-ne, amb la proximitat amb aquest servei.

Vostè va començar a retallar això de manera flagrant, no només ho va retallar a la meitat, des dels primers anys del seu Govern, sempre amb aquestes pròrrogues pressupostàries, etcètera, ja vam arribar al pressupost de l'any passat que en escoles bressol estàvem parlant de 45 milions, per tant, 110, 45. Però és que en aquest pressupost, tot i que, hi insisteixo, i els han pintat de colors, zero, consellera, zero euros, és que és zero, *cero patatero*, doncs, zero *patatero*, zero euros destinats a les escoles bressol.

Vostè es justifica, a més, dient: «No, és que això ara ho paguen les diputacions.» És a dir, una cosa que per llei..., jo, innocent, objectiu compartit dels que vam votar no només la Llei 5/2004, sinó la Llei d'educació de Catalunya, que definia l'etapa zero-tres com una etapa educativa, fonamental, pública, per a tothom. Compartida, eh? La vam votar la majoria de diputats i de grups polítics d'aquesta cambra. De qui és responsabilitat aquest servei? Dels ajuntaments i de la Generalitat, i vostè posa zero euros en el pressupost i diu que això ja ho paguen les diputacions. I, per tant, fa completament un deixament de funcions en un servei que és tan important i tan fonamental com el zero-tres.

Per tant, consellera, el que li volíem preguntar és quin és el seu lideratge polític en aquest tema i, per tant, quines responsabilitats i quins fets, per tant, assumeix vostè en aquest tema del zero-tres? Perquè a nosaltres ens sembla que del tot insuficients. Li estem demanant lideratge de país amb la forma que vulgui, escolti, llista única, pròpia, paraigües..., m'és igual, però que liderem aquest país en aquest tema. Perquè, a més a més, amb les conseqüències que té la crisi econòmica a casa nostra i havent deixat d'acompanyar els sectors més vulnerables, entenem que si el zero-tres és important sempre, que ho segueix sent, ara és més important que mai, perquè és l'intel·ligent: invertir avui per poder-ho

posar en peu demà. Això és el que li demanem, consellera. Segurament del zero-tres hem de parlar de moltes coses: d'oferta, de si és adequada l'oferta que vam fer en uns moments d'un dibuix demogràfic diferent, de com tenim la demanda, quines parts de la demanda s'estan adequant o no a l'oferta que tenim, podem parlar de moltes coses, inclús pedagògiques, però per això necessitem, consellera, que vostè estigui disposada a assumir les seves responsabilitats i a traspassar-les en accions pressupostàries.

Aquesta interpellació, fixi's que simple és, per preguntar-li si vostè està disposada a fer això i a rectificar alguna de les seves polítiques. Si ho està –és fàcil, és un sí o un no–, ens hi trobarà.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, evidentment no faré..., no entraré a les consideracions cutànies, ni dèrmiques, ni si un té la pell fina o l'altra la té gruixuda, perquè crec que no era a l'ordre del dia. El que sí que li puc dir és que els fets són els que parlen, senyora diputada –els fets són els que parlen. Nosaltres, ahir ho vam poder constatar i ho constatem sovint, veiem que vostè, més enllà d'una qüestió pressupostària, el que ignora és la realitat. Està ignorant una realitat que és la següent: a Catalunya la taxa de nens de zero a tres anys, per tant, que van cada dia a les llars d'infants, ha pujat.

Per tant, després que algú l'hagi sentit, pensaria que és que s'han tancat les llars d'infants, que és que no hi ha llars d'infants que funcionin, que és que les famílies no saben on portar els seus infants quan els volen portar. Resulta que el 2010-2011, quan nosaltres, doncs, vam tornar al Govern, la taxa per cada cent nens de zero a tres anys..., hi havia un 34,3 que assistien a les llars d'infants. Actualment, en el curs 14-15, vista la matrícula feta, hi ha un 36,4. Per tant, algú escoltant-la diria: «Caram, han posat les partides a zero, els ajuntaments necessitaven aquesta part per complir els terços en què s'havia inspirat la política de finançament d'aquestes llars d'infants i els nens s'han quedat sense llar.» Però resulta que no, resulta que malgrat haver perdut els 57 milions del tres-sis i els 17 milions del zero-tres que venien de Madrid, que vostè evidentment no vol recordar, resulta que les llars d'infants han continuat funcionant, s'han adequat al decret, han redimensionat les seves despeses i la taxa, el percentatge d'alumnes, senyora diputada, ha crescut. Clar, qualsevol que sentís reiteradament el seu Parlament diria que és que els infants de zero-tres a Catalunya han perdut el dret o l'oportunitat d'anar a classe. Però si, a més a més, mireu la taxa de P2, que és molt important per a la tasca educativa, miri, el 12-13, perquè abans era molt més baixa, però ja em situo al 12-13, era un 56,14 i ara, enguany, estem al 57,29. Per tant, si un mira els permisos

de maternitat, les opcions de les famílies, el segon any que és la primera..., la gran entrada, les llars d'infants estan funcionant.

Què passa amb tot això? Que davant dels problemes pressupostaris i aquest lideratge que vostè demana, doncs resulta que hi ha dues maneres d'actuar: la concertació, quan hi ha diferents administracions implicades, o la confrontació. Nosaltres, evidentment, hem optat per la concertació: buscar els recursos, els paràmetres de col·laboració entre administracions que per llei tinguessin la possibilitat d'ajudar els municipis.

La confrontació, vostè ho fa i jo ho entenc, està en la línia del PSC i jo la respecto, és la de fer el desgast parlamentari a través del zero-tres... Vostè la formació professional no li interessa, els batxillerats no li interessen, les primàries no li interessen, la potenciació de l'esperit científic i les tecnologies no li interessen, com evoluciona la competència lectora no li interessa; a vostè només li interessa saber per què el finançament en els ajuntaments, en lloc de venir directe de la Generalitat, ve de les diputacions. Quan els diners venien de Madrid a la Generalitat i de la Generalitat als ajuntaments, ho trobava fantàstic. Ara, quan van de les diputacions directe als ajuntaments, és un desastre. Vostè ha optat per aquest desgast parlamentari i el PSC, a través d'alguns ajuntaments ho veiem, fins i tot per la via dels requeriments. És una opció; nosaltres insistim amb la línia de la concertació.

Ara, per optar per la línia de la confrontació s'ha d'estar molt legitimat, eh? I jo no sé si el seu grup està tan legitimat. Perquè, miri, quan vostès ens diuen que zero obvien tot el que fins al 2014, a desembre del 2014, s'ha estat pagant des del Departament d'Ensenyament per al concepte de foment. Hi havia dos grans conceptes amb llars d'infants: foment i funcionament. Fins a desembre de 2014, hem complert amb tot el deute programat, i, per tant, assumit, i, fixi's, jo no ho he recordat fins al dia d'avui, i hem assumit i ens hem quedat i hem donat resposta, perquè els ajuntaments, a més, li puc dir qui ha cobrat i qui no per aquests conceptes i el perquè, en tot cas, no hagi cobrat. Però ens hem quedat amb la creació, hem ajudat a la construcció de cinc mil euros per plaça, tot i haver d'admetre, vostès, que uns quants ajuntaments van estar autoritzats a crear més places que cens.

De 560 municipis que van crear places, a cinc mil euros, d'aquests que s'han pagat fins al desembre de 2014, 127 ho van fer per sobre del cens. Difícil, eh?, ser sostenible amb aquest principi de programació –difícil. I si hem de mirar el plànol, el mapa, que es va crear en el moment..., miri, només cinquanta municipis coincideixen les actuacions fetes amb el que havia dit el mapa. Per tant, la creació de places no es va fer ni ordenadament, ni de manera sostenible. Però deixem-ho estar, perquè s'han fet, s'han hagut de pagar places que després s'han tancat, perquè s'han hagut de tancar onze llars d'infants, no pas perquè no hi hagués l'aportació de la Generalitat o de les diputacions, perquè no hi havia cens, perquè es van fer en barris o poblacions que difícilment podien cobrir-ho. Deixem-ho estar. Només li recordo que, per optar per la via de la confrontació, s'ha d'estar bastant més legitimat.

A partir d'aquí, quina és la mitjana que tenim a Europa d'escolarització fins a tres anys? Si a la Unió Europea la taxa neta d'escolarització als tres anys és de 82,2, en el nostre país ja és de 97,98, a tres anys. Catalunya no va arribar tard al zero-tres, Catalunya va ser pionera amb els tres-sis a tot l'Estat i va començar de manera pionera el zero-tres. I vostès tenen un problema, que pensen que les trenta mil places d'aquell mapa que es van fer van representar, evidentment, van representar trenta mil places més; però, atès el creixement demogràfic que s'estava vivint, el percentatge entre el 2003 i el 2010 va ser de dos punts. I aquí el que es tracta de saber és: els infants i les famílies que volen optar per una llar d'infants de titularitat pública tenen plaça i tenen una plaça a un preu públic assumible? Quines polítiques..., i això és el que hem tractat a la comissió mixta, i alguna aposta no ha acabat de prosperar perquè des de la part municipal no s'ha vist fins ara, jo crec que ho aconseguirem, perquè, com recordaran, l'any 12 vaig fer balanç d'aquest pla. Escolti, totes les places han de tenir el mateix preu per a la gent o hem d'introduir la tarificació social a les llars d'infants públiques? Aquelles poblacions que han incorporat la tarificació social a les llars d'infants públiques han aconseguit incrementar el percentatge d'alumnes assistents i fer-ho sostenible. I després hem de reconèixer que, quan es va decidir pagar 1.800 euros per plaça per part de la Generalitat, es va fer sense cap estudi. I quan l'Ajuntament d'Hospitalet treia a concurs la gestió privada de les places, les treia a 875 euros, la plaça, i demanava 1.800 euros per plaça pel terç que li corresponia, es deia, a la Generalitat. Aquí va caldre..., hi han persones com la diputada Marta Pascal que va treballar directament amb aquest tema i li pot dir com estava esbiaixada aquesta qüestió econòmicament.

Per tant, no és veritat zero euros, s'han pagat i s'ha consolidat la creació d'aquestes places, hi hem dedicat fins al desembre del 12 el que pertocava, i hem buscat, amb fons, evidentment, de les diputacions, aquella part que ara la Generalitat no podia aportar perquè feia front a altres necessitats de caràcter obligatori o postobligatori en què cap altra administració podia ajudar-la. Ho repeteixo: a vostè li sembla molt malament, hi podia haver altres opcions, però li recordo que les diputacions han aprovat aquestes convocatòries, estan publicades, ara mateix fins i tot s'estendran a les d'iniciativa social, que nosaltres vam poder només treure la subvenció parcial, i totes aquestes mesures, que hem dit que eren conjunturals fins a una millora del finançament, han fet possible no només que es mantinguessin, sinó que s'incrementés el percentatge d'alumnes.

Senyora diputada, les dades..., a vostè li agrada molt recordar-me que vostè és economista i jo sóc parvulista; vostè en deu saber més, jo dec saber més *Cargol, treu banya*, però les dades jo també les sé llegir i les sé analitzar (*remor de veus*), i li puc demostrar, en honor a les parvulistes, que s'ha incrementat el percentatge d'infants de zero a tres amb relació a anys enrere. Com s'han finançat? Doncs, amb política de concertació d'institucions. I això a vostè li sap greu; en el nostre grup només fa que reforçar la idea de la necessitat

de mancomunar els serveis a favor de les persones que es presten a Catalunya i que la gent necessita.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, presidenta. Ja deu saber el que diuen els economistes, consellera: que no hi ha una bona descripció de la realitat sense dades, però que un conjunt de dades no descriuen la realitat necessàriament. I això és el que fa vostè reiteradament, i deixi'm intentar explicar-li-ho –deixi'm intentar explicar-li-ho.

Jo li he fet una pregunta que deia: quin és el seu lideratge en aquest tema, en el zero-tres? A mi m'interessaven molts temes d'educació. Pot veure les nostres esmenes: van de tots els temes que afecten l'educació d'aquest país. I en formació professional em sembla que el company Xavier Sabatè està a la ponència i, per tant... En tot cas, aquest tema també ens interessa, i molt, perquè nosaltres l'hem liderat des del Govern i des dels ajuntaments, i li he explicat abans que el considerem essencial. I li he fet tres preguntes: quin és el seu lideratge polític, la seva voluntat política; quina és la seva responsabilitat, i si vostè està disposada a rectificar, eh? Vostè ha fet de Rajoy en triple: «No, no i no.» Molt bé, estupend –estupend.

Les dades, què ens diuen, senyora consellera? Les dades ens diuen que quan l'objectiu que teníem..., perquè en el tres-sis vam ser pioners, i li dono la raó, però amb el zero-tres vam començar tard, i li he donat una dada que crec que no me l'ha negat, que són només quinze mil places l'any 2004. El nostre objectiu era arribar que tres de cada deu nens a Catalunya poguessin anar a una llar d'infants? O vam començar fins i tot a parlar que el dos-tres tingués cobertura gairebé universal, que això era el convenient des del punt de vista pedagògic, econòmic i social? Jo crec que més aviat la segona; sí o no, senyor Mena? –m'està assentint amb el cap. Perquè això era l'objectiu compartit que ens havíem plantejat en aquest país. I, per tant, de l'esforç d'anar de zero a cobrir el 30 per cent de la població, que és el que es va fer mentre aquest país el van governar les esquerres, ara s'havia de fer un salt endavant.

Vostè em diu: «Ens hem quedat igual; estem cobrint aproximadament, dècima més, dècima menys –també ha canviat la demografia bastant–, el mateix percentatge de la població.» I jo dic: i de quina població? Doni'm les dades desglossades, consellera, perquè el que estem observant i el que ens expliquen molts ajuntaments –i per això molts han posat també tarificació social, eh?– és que molta gent que abans anava a la llar d'infants però no entrava a la pública perquè no hi havia places per a tothom –estem parlant d'una cobertura del 30 per cent– i havia de pagar una llar d'infants de menys qualitat –perquè a la pública excel·lim en el servei, tots plegats excel·lim a donar aquest ser-

vei de zero-tres— i no trobava plaça a la pública, ara sí que la troba, perquè també s'ha espolsat, com li deia jo abans, ha deixat d'acompanyar la banda més vulnerable del sistema.

I això només és culpa seva? No, és culpa també de la crisi, de l'atur i de moltes altres coses. Però això està passant. I, per tant, analitzem la demanda una mica millor del que ho ha fet vostè amb aquestes dades agregades, analitzem-la una mica millor, i veurà com la realitat no és tan bonica com vostè la pinta.

Però en segon lloc, consellera, aquí de què estem parlant? Vostè és consellera del Govern, per favor! Li estic demanant quina és la seva responsabilitat. Diu: «No, és que vam posar diners a la creació de places.» No, és que la llei, sap què diu, la llei? La Generalitat té coresponsabilitat en la promoció, creació i funcionament de les llars d'infants d'aquest país. Li ho torno a dir: promoció, creació i manteniment. La seva partida en manteniment —perquè les altres ja venien marcades—, sap quina és? És zero. Conseller Mas-Colell, quina és la partida de funcionament de llars d'infants? Digui'm que no és zero. Digui vostè que no és zero. És zero. Diu: «Mancomuno amb les diputacions.» Però, escolti, que es pensa que les diputacions aquests diners no els feien servir per a res més? Vostè es queixa tot el que vulgui, i amb molta raó, del Govern d'Espanya, però és que està fent exactament el mateix amb els ajuntaments d'aquest país! I els deutes que tenien acumulats... Per cert, fins que els ajuntaments que representen 2 milions de catalans i catalanes, eh? —senyora Rigau, no digui «ajuntaments del PSC», de 2 milions de catalans— van arribar a plantejar-li un contenciós administratiu, fins aleshores vostè no va poder començar a pagar els deutes acumulats. I, per tant, fa deixament de funcions. I, a més a més, desequilibri territorial, perquè no són iguals els convenis de Tarragona, Lleida, Barcelona o Girona, de les diputacions. I el muntant, menor, perquè, dels 110 milions que el 2010, amb crisi, posava el Govern d'esquerres, vostè va arribar a 45, i a les diputacions n'hi ha 35. I, per tant, no pot pretendre que això no tingui conseqüències i que no tingui conseqüències socials, que patirem avui i patirem demà les generacions..., els nostres fills i filles, als quals jo com a mare també els canto el *Cargol, treu banya*.

Dit això, perquè ja veig que no està disposada a rectificar, senyor Aragonès, senyora Simó, els ho prego... (*Veus de fons.*) També, també, es veu que sí, perquè vostès tenen poder de decisió. Els ho prego, eh? Jo també interpel·laré la senyora Forcadell, però aquí estem en una altra assemblea nacional, la del poble de Catalunya de veritat. En tot cas, els dic sincerament..., no, els ho dic sincerament: podem decidir..., jo vull que Catalunya decideixi lliurement el seu futur, però no farem un nou país si ens dediquem a destrossar el que tenim, o el farem pitjor. I, per tant, aquest tema, que és clau, està en les seves mans, en les negociacions pressupostàries. Fem..., per favor, senyor Aragonès, no es posi tan nerviós i intenti que les partides siguin dignes del país que tots volem. Els ho demano a vostès, vist que la consellera, com sempre, diu que ho fa tot bé i que aquí no hi han problemes. Els ho demano, i els

ho demano de manera solem-ne: intenti-ho, pactin, i, si no, no votin uns pressupostos que no ens serviran per a res als que ens han de servir, que són els ciutadans.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Ara ho he entès, però m'ha costat entendre el perquè d'aquesta interpel·lació, perquè, de fet, ara al desembre vam enviar l'informe de compliment d'una interpel·lació seva, en els mateixos termes, que havien fet al juny; vam aprovar unes mocions, les hem complert; una d'elles comandava, instava el Govern a buscar acords amb altres administracions per garantir el funcionament... Per tant, quan un envia l'informe de compliment de la moció que es va aprovar, i llavors, al cap de quinze dies... Per cert, li haig d'agrair que la retirés una setmana després del meu accident. Però vull dir que l'ha volgut mantenir, i em sembla molt bé, però me costava entendre-ho. Però ara ja ho he entès. A vostè no la preocupa el meu lideratge, escolti, no la preocupi gens, perquè a mi el que me preocupa només és que puguin funcionar les llars d'infants i el conjunt del sistema educatiu. A vostè el que la preocupa és Esquerra; ja s'ha vist. Tota aquesta volta ha sigut per adreçar-se als diputats d'Esquerra i intentar incomodar-los.

Doncs, miri, senyora diputada, ha equivocat l'estratègia, perquè conjuntament vam aprovar en aquest Parlament una moció que tractava *aquest* mateix problema, que vostè va liderar perquè havia presentat la interpel·lació, i en què em comandaven una sèrie de coses que em plau dir-li que les hem complert: els pagaments que havíem de fer, en els seus terminis; les gestions que havíem de fer, i d'aquesta se'n va presentar l'1 de desembre l'informe de compliment. Ens demanaven que agilitéssim el pagament pendent: del 10-11 no queda res pendent; de l'11-12, de 67 milions només en falten 8, 2 de retinguts per la Sindicatura de Comptes. I ens demanaven en un altre punt que féssim les gestions perquè les diputacions poguessin continuar col·laborant en aquest finançament.

Per tant, si hem complert amb la moció d'aquest Parlament, costa molt d'entendre el perquè, si no fos que amb el debat pressupostari ara, doncs, ha trobat una manera d'incomodar un altre grup parlamentari. Nosaltres hem fet possible el compliment de la moció, com era la nostra obligació, i ara vostè torna a qüestionar, no les dades...

Perquè, miri, sap què passa? A vostès les dades sembla que els molestin. Ahir un diputat em deia: «És que les dades són molt fredes», eh? Però quan les dades presenten una realitat... (*Veus de fons.*) Sí, a cada desena més de graduats escolars hi ha un 10 per cent més de nois i noies amb futur; això no és una dada freda.

Si jo li dic que ha crescut el percentatge d'alumnes, de nens de zero-tres, en llars d'infants, vol dir que no ha baixat, com a mínim no ha baixat, s'ha incrementat dos punts. I això és el que nosaltres procurem, que la realitat li espatlli a vostè els grans titulars que vol fabricar. Simplement això. Els infants tenen les llars d'infants, els ajuntaments tenen els seus recursos, i la política del departament continua no només garantint els acords de concertació, sinó també liderant la part pedagògica, que mai n'havíem parlat, i, com saben, hi han les orientacions publicades, hi han les gestions fetes en formació del professorat. I jo li demano sincerament que s'apunti, com es va apuntar a la moció anterior, a la proposta de concertació. Apostar per la confrontació, doncs, es pot entendre des del punt de vista municipal en els moments que vivim, però no aporta res a les llars d'infants.

I una darrera consideració. Llegeixi's les paraules del senyor Maragall quan deia: «Es poden criticar determinats concerts, però mai fer-ne una valoració per recuperar diners, perquè tot alumne té dret a l'ensenyança gratuïta.» I, per tant, no barregi conceptes.

A partir d'aquí, recordar-li, per acabar, que vostès, que criticaven que governs de Convergència donessin suport a les llars d'infants d'iniciativa social, que vostès van rebaixar i van considerar molt menors a l'hora de dotar..., posi 1.800 de funcionament, posi 300 i escaig, màxim 500, a les d'iniciativa social. El que hem procurat entre tots ha estat donar un suport global a les llars d'infants i a les dades de la matrícula. Perquè la matrícula parla del conjunt d'infants, de nens i nenes, i això no són dades estranyes: a darrere hi ha un nom i dos cognoms. I cada nen i cada nena que pot anar a la llar d'infants és una aposta educativa a favor seu i de la seva família. I si en un entorn d'atur, que és menys necessari per a la conciliació, n'hem mantingut i n'hem incrementat el percentatge, vol dir que l'oferta realment està funcionant i està fent la funció que li pertoca.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre la política de reestructuració del deute a escala europea (tram. 300-00257/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, presidenta. Bona nit ja als diputats i diputades que ens segueixen. Aquesta interpellació no és la primera interpellació que fem en matèria

de deute; n'hi ha hagut en aquesta legislatura com a mínim tres: en recordo una del mes de març del nostre grup parlamentari, del març del 2013, i altres dues del nostre grup parlamentari de nou i del Grup Mixt, de les Candidatures d'Unitat Popular, ja a la tardor de l'any passat, del 2014.

Amb aquestes interpellacions el nostre grup va aconseguir que s'aprovés la publicació en el portal de transparència de tota la informació detallada sobre endeutament de la Generalitat –creditors, entitats financeres, participants, objectiu, condicions d'endeutament–, i també la informació del Pla de pagament de proveïdors, una proposta que venia d'una interpellació prèvia, la que he esmentat de la primavera del 2013.

La moció entrava en altres matèries vinculades a pressupostos, els que ara discutim: parlava de l'oficina pressupostària, encara inexistente; de la presentació d'un pla de lluita contra el frau fiscal. I, entre altres punts, s'aprovava, també ja al març del 2013, que la Sindicatura de Comptes elaborés un informe detallat sobre l'evolució de l'endeutament, les motivacions del préstec, les condicions dels creditors, les condicions dels contractes finalistes. També es discutí aquesta tardor, i es va rebutjar, un punt de la nostra moció, com també un punt de la moció de les Candidatures d'Unitat Popular, que proposaven que el Govern encarregués una auditoria del deute que comptés amb la societat civil, en tot cas, sense substituir-la i sense substituir l'excel·lent feina que està fent la gent de l'auditoria del deute.

Aquestes interpellacions i les mocions subsegüents situaven un primer debat sobre l'estreta relació entre deute i els límits de la democràcia fent que el conjunt de les economies i, particularment, de les economies del sud d'Europa, condicionessin totes i cadascuna de les seves polítiques, precisament, al retorn del deute, un deute que és extraordinari en el cas de l'Estat espanyol, on el pagament d'interessos el 2014 ha pujat a una xifra de 36.950 milions d'euros. Perquè se'n facin una idea, gastem més en el pagament del deute que en les prestacions d'atur, 29.727 milions, i que continua així. I que en el cas català també és extraordinari, 67.000 milions d'euros amb un cost financer que entre una cosa i l'altra puja per damunt, molt per damunt dels 2.000 milions d'euros. A aquest escenari, què se li ha sumat? La sacralització, quan no la constitucionalització del retorn del deute per damunt de les obligacions socials pròpies d'un estat social i democràtic i de dret. La reforma del 135.2 de la Constitució, liderada pel Partit Socialista i el Partit Popular, la concreció d'aquest 135.2 amb les lleis d'estabilitat pressupostària, l'aprovada al Congrés dels Diputats amb el suport de Convergència i Unió i la liderada a Catalunya amb el lideratge de Convergència i Unió i amb el suport del Partit Popular, han sacralitzat, precisament, aquestes polítiques.

Ara bé, avui el motiu de la interpellació no és per parlar d'això, és per parlar del context europeu en què ens trobem i perquè aquest Ple es pronunciï entorn d'una proposta que avui s'exigeix amb força, i s'exigeix amb força des del sud d'Europa: la necessitat de reestructurar deute, la necessitat que, al cap i a la fi, en aquest

continent i en aquest sud d'Europa es faci allò que han fet altres. Aquest Parlament, diem, té vocació de país, de reclamar-se com a subjecte polític, i la gent d'Iniciativa i d'Esquerra Unida volem saber què opina cadascun dels actors polítics sobre allò que determina la sobirania dels pobles, volem saber com encarem el debat del deute i què fem entorn del debat sobre la proposta de reestructuració del deute que avui s'expressa des de diferents indrets, si ho fem des de la subordinació als mercats o ho fem obeint la gent.

Avui, quan es reclama construir estructures d'estat, ens trobem que nombrosos estats han perdut la sobirania i que aquesta rau en els mercats o en dogmatisme de les oficines de Frankfurt, del Bundesbank, i nosaltres entenem que avui aquesta sobirania cal reclamar-la, i cal reclamar-la, precisament, com l'han reclamat en altres indrets i en altres moments. Creiem que la lluita per la democràcia ens la juguem els propers mesos en un dels debats que està emergint amb força, la possible reestructuració del deute i la més que probable victòria de Syriza a Grècia el proper diumenge obrirà un debat arreu d'Europa a favor de la reestructuració del deute, on nosaltres entenem que aquest Parlament s'ha de pronunciar i ha de dir clarament i obertament que estem a favor de la reestructuració del deute per motius econòmics, per motius polítics, per motius democràtics, perquè entenem que és l'hora.

Què plantegem? Que reestructurar el deute és urgent perquè l'economia ho exigeix, primer argument. Avui aquest és un debat europeu i, com deia abans, són moltes les veus que així ho situen, que cal la reestructuració d'aquest i que si l'euro i les polítiques a ell associades suposen el patiment és perfectament legítim, precisament, qüestionar aquestes institucions o com governen. Ara bé, la gran novetat no és que ho plantegi la gent d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, o que ho plantegi Syriza, o que ara ho plantegi Podemos, o que ho plantegi la CUP, és que aquesta és una reflexió que ja ve des d'economistes lliberals; el mes de novembre, Munchau, articulista habitual del *Financial Times*, escrivia que és una tragèdia –una tragèdia– que els únics que defensin polítiques raonables com la reestructuració del deute sigui el que ell nomenava partits d'extrema esquerra, des del *Financial Times* així s'escrivia.

De la mateixa manera que Clinton li va dir a Bush pare «és l'economia, estúpid», avui, com que és l'economia, cal una reestructuració del deute i que aquesta és urgent i per raons econòmiques. L'economia europea està en un estancament secular, mentre que els governs europeus el que fan és posposar l'agenda i mantenir la política d'ajust fiscal: Samaràs, Rajoy o el mateix Govern Mas. Per posar-los un exemple del disbarat que significa el manteniment d'aquesta política, perquè avui Grècia pagués, per exemple, tot el deute hauria de créixer durant trenta anys el 7 per cent, un impossible absolut. I com el cas grec podríem anar reproduint, precisament, multitud de casos que porten a una situació de bloqueig.

Segon motiu perquè aquest Parlament digui «cal reestructurar el deute»: perquè l'origen d'aquest es deu a regles clarament injustes en contra de molts països

europeus. Avui podem parlar de «deute odiós», vostès saben que és un terme que té precedents històrics i que hi ha doctrines sobre la matèria. Parlar d'aquest deute, que podríem qualificar d'«odiós», és, per molts casos, o molts casos, per la captura del regulador per part del regulat. Podríem parlar de concessionàries d'autopistes que després de fer operacions ruïnoses compren la voluntat de governants o de legisladors. Recordin-se –segur que ho fan– de les esmenes que salvaven les concessionàries d'autopistes als afores de Madrid, esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. Pensem en els costos de transició a la competència, que ha fet que les elèctriques tinguin milers de milions d'euros per la cara, o en els beneficis caiguts del cel que, fruit d'una mala regulació, fa que acumulin diners que devem teòricament a les elèctriques a partir d'un pretès dèficit tarifari. O parlem de casos més subtils, si vostès volen, les ingents obres públiques inútils que s'han construït en aquest país perquè els constructors decidien l'obra pública que es feia, presumint de quilòmetres d'AVE i abandonant Rodalies o fent aeroports absurds o, fins i tot, fent quilòmetres de metro per damunt del tramvia, més barat i ben necessari.

Però, sense entrar en aquests detalls, avui el que podem dir és que les economies del sud d'Europa pateixen un fort endeutament, en part per la mala política dels seus governants, d'un color o d'un altre, però en gran part, i vostès ho saben perfectament, per regles del joc que afavorien clarament l'endeutament dels països del sud. Pensen vostès en la política d'un Banc Central Europeu que ha estat capaç de donar liquiditat a un tipus d'interès baix a entitats financeres perquè aquestes entitats financeres, a posteriori, el que fessin és finançar administracions a un tipus d'interès més elevat. Aquesta política el que ha expressat i el que ha representat, precisament, és el sanejament dels balanços del sector financer a costa, precisament, dels nostres drets.

Aquests i altres motius que exposaré després a la rèplica és el que ens fan arribar a una conclusió i a una concreció que volem compartir amb el Govern actual. Creiem que el Parlament s'ha de pronunciar, com s'ha de pronunciar el conjunt dels parlaments europeus, i particularment del sud d'Europa, a favor d'un programa de reestructuració del deute, i el que esperem és que el Govern, abans de ser un govern d'un determinat color o d'una determinada ideologia, sigui sobretot el Govern d'un país del sud d'Europa que necessita la reestructuració del deute i que aposta per un programa, precisament, que ens faci sortir del pou en què estem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyor diputat, senyors i senyores diputats, el sud d'Europa és molt diferent, però

aquests primers deu minuts voldria parlar d'Europa i d'Espanya i després parlaré de Catalunya, ho intentaré de fer en termes més concrets.

El deute a Europa, actualment i globalment, està al nivell, està al 93 per cent sobre el PIB, globalment, per a Europa; és una magnitud més elevada que el 60 per cent que convencionalment es va posar com la norma, però no és una quantitat que sigui, per les raons que ja els explicaré després, completament immanejable. El problema d'Europa és la fragmentació del seu espai fiscal, que, en particular per al deute, vol dir la fragmentació de l'endeutament, els nivells molt desiguals entre els diferents estats i, sobretot, la falta de mutualització de qualsevol tipus, que té la implicació que hi hagi, doncs, països com Finlàndia, que estan molt bé fiscalment i des del punt de vista de deute, o que hi hagi països com Grècia, que estan en una situació molt poc satisfactòria. Aquesta fragmentació és un aspecte, ja dic, essencial.

Dintre dels països d'Europa jo diria que, en general, els rescatats, els que han estat formalment rescatats són els que estan en una situació de pes sobre l'endeutament més fort i més problemàtic, i entre aquests, sobretot, Grècia. Veurem què passa a Grècia. Passi el que passi hi haurà algun tipus de negociació, sigui quin sigui el Govern de Grècia hi haurà algun tipus de negociació i aquesta negociació segur que implicarà, deixi'm dir, reconfiguracions de les estructures de pagaments del deute. Però Grècia, realment, no té res a veure amb el context espanyol –ara parlaré d'Espanya–; realment, són dos situacions molt diferents en aquest moment.

A veure, el pes del deute, per què compta? Compta perquè s'ha de pagar aquests 30.000 i escaig de milions que ha esmentat, això, efectivament s'ha de pagar, és un 3 per cent del PIB espanyol i, certament, sempre seria millor no haver-ho de pagar; s'han de pagar perquè es van prendre uns compromisos, i un pot considerar la possibilitat de renegar d'aquests compromisos, possibilitat que a mi em semblaria una barbaritat per les raons que ara explicaré. El pes del deute, en definitiva, compta el que es paga i el que es paga depèn de la quantitat absoluta de deute i depèn dels tipus d'interès, és el producte de les dues coses. Això suposa que el deute hauria de ser el 60 per cent, ho repeteixo, és convencional, però s'ha acceptat que era el 60 per cent, i en aquest moment els nivells espanyols estan molt a la vora del cent per cent.

Com es podrà reconduir aquest cent per cent cap al 60 per cent? Ara parlo de l'absolut, la quantitat absoluta de deute. Bé, les maneres tradicionals, diguem-ne, per al funcionament normal és el creixement econòmic, que si creix i el deute creix a un ritme inferior al creixement econòmic, el percentatge va baixant, o també pel creixement dels preus, que no cal que sigui molta inflació; un 2 per cent anual aniria ajudant any a any rere any. Aquests són els tradicionals. L'altre element, l'altre factor són els tipus d'interès, i els tipus d'interès ens condueixen a la política monetària. I, per tant, el que voldria dir és que en aquests moments, en aquests moments a Europa i en aquests moments pel que fa a Espanya, la política de reestructuració del deute és la

política monetària del Banc Central Europeu. Aquesta és la que compta i aquesta és la que pot marcar una diferència, perquè en aquests moments és la política monetària del Banc Central Europeu la que pot ajudar més o menys al creixement, un element important pel pes del deute, i és la que pot ajudar al fet que els tipus d'interès siguin els més pròxims a zero possibles. I, per tant, et pot ajudar tant per anar baixant el valor absolut relatiu al pes del PIB com a la quantitat que es paga per interessos.

Per tant, en això voldria insistir molt, que per al futur i per al que compta per a l'endeutament i el pes del deute espanyol, el que compta per als propers dies no són els resultats de les eleccions a Grècia, perquè Grècia és un problema particular i és un problema de Grècia –és un problema de tots, doncs, podem ser solidaris, però té característiques totalment diferents–, el que compta realment és el que faci demà el Banc Central Europeu. Demà podem tenir bones notícies o podem tenir males notícies, alguna cosa farà el Banc Central Europeu. I les bones notícies seran que com més faci, millor. Què vol dir «com més faci»? Doncs, com menys límits posi a les quantitats totals de deute que es comprarà, millor, però l'ideal seria que diguéssim que actuarà cada mes, i fins que funcioni. Ja ho veurem.

I com més compartició de risc hi hagi, millor. És a dir, com més «immutualització» implícita hi hagi, millor. Si realment la política monetària demà torna a exhibir una fragmentació excessiva, això no serà bo, o sigui que hem de mirar amb molta atenció què passarà demà. I hem, després, de ser lúcids i de fer el seguiment, i de veure si funciona, perquè també és evident que inclús si la política de compra de deute que s'anuncia demà és dintre d'aquest marc bona, no està garantit que funcioni. És a dir, la perspectiva japonesa per a Europa és una perspectiva molt real, i, per tant, no s'ha d'excloure que abans de treure el peu hagi d'anar més enllà. I, dintre del Banc Central Europeu –perquè també està dividit, també hi ha les seves divisions–, doncs, hem d'esperar que la política, que sembla que és la que propugna el president del Banc Central Europeu, doncs, predomini.

I això és el que ens convé. El que no ens convé és ara posar en qüestió si pagarem el deute, perquè si posem en qüestió si pagarem el deute, el que passarà és que els tipus d'interès pujaran, les primes de risc tornaran a pujar, i en comptes de trenta i escaig de mil, n'hauré de pagar cinquanta mil. Llavors dirà: «No, com que en pagarem menys...» Pagarem menys però es multiplicarà, es multiplicaran els interessos i al final acabarem pagant més. No ens podem desacoblar d'Europa d'aquesta manera. No som Grècia, afortunadament –afortunadament no som Grècia. No veig cap avantatge ara en pretendre introduir solucions o vies de tractament dels problemes grecs.

Per tant, hi repeteixo, hem d'apostar a una política monetària expansiva, i com més expansiva i més procreixement, millor. I això és el que ens convé, i això és el que ens convé des del punt de vista del pagament del deute.

Després parlaré de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Conseller, el que succeeix demà és important a partir d'ara de saber com ens financem, però la realitat és que avui el fort endeutament que viu casa nostra, que viu Catalunya, que viu l'Estat espanyol i que viuen els països del sud d'Europa, es deuen a regles del joc infames, pensades per endeutar el sud d'Europa. És infame que es financés els bancs al 0,5, i que aquests financessin l'Administració al 3, al 4 o al 5. És infecte que mentre l'economia del sud d'Europa creixia al 2, 3, 4 per cent, el Banc Central Europeu posés un tipus d'interès a l'1 per cent, afavorint l'endeutament del sud d'Europa. És inacceptable que, tal com han acreditat diferents economistes, la paritat pesseta-euro, dracma-euro, lira-euro, es fes pensada per comprar productes alemanys i afavorir el fort endeutament.

L'endeutament que tenim és tot culpa de les regles del joc del Banc Central Europeu? No. S'ha d'assumir part de la responsabilitat? Sí. Però és tot a causa de, com diuen en castellà, *nuestra mala cabeza*? No. Les regles del joc estaven pensades per mantenir salaris baixos i que el poder adquisitiu es mantingués a partir del fort endeutament. I a això se li va sumar que després de salvar els bancs vam fer que deute privat esdevingués deute públic a casa nostra. I segons han acreditat informes com el del tècnic d'Hisenda Agustín Turiel, només del 2008 al 2010 vam perdre prop de 100.000 milions d'euros.

I la pregunta és: si avui devem el que devem per les regles del joc marcades per Alemanya, un país que vol ser sobirà del sud d'Europa, què diu? Que es plega davant dels dictàmens de, no del Banc Central Europeu, del Bundesbank? I, malauradament, el nostre Govern sembla que sí, que està amb la tesi de Rajoy, de Samaràs, d'aquells que diuen que no hi ha res a fer. Però el problema de fons ja no és només com ens financem a partir de demà, i tant de bo demà hi hagi una bona notícia, amb l'anunci que es compra directament el deute de les administracions sense passar per l'estafa, l'estafa que ha estat finançar els bancs perquè aquests després sanegessin els seus balanços comprant-nos en acabat?

Miri, Costas Lapavitsas, economista grec, ho descriu a la perfecció quan explica, a *Crisi en la Eurozona*, que els països perifèrics van perdre competitivitat amb Alemanya a causa d'uns elevats tipus de canvi inicials. L'actual president del Banc Central de l'Índia, agredit des del sistema, explica i acredita precisament com es vol tenir poder adquisitiu a partir del fort endeutament. I la pregunta és: encarem el debat democràtic? Perquè aquest és un debat econòmic, aquest és un debat polític, però aquest és un debat democràtic, perquè amb aquests nivells d'endeutament això no tira. I nosaltres el que reclamem és el que s'ha fet a altres llocs. Podem retrotreure'ns al 1898 amb Cuba, a Iraq el 2004, al que succeeix a Argentina el 2001, al que succeeix a Equador el 2007. O podem explicar, per exemple, l'alemany l'any 53, quan una decisió econòmica i raonable diu: reestructurem deute.

Aquest és un debat ideològic, és cert, però és un debat que expressa molt clarament no només les idees, sinó a qui obeeix i a què obeeix cadascun dels governs. I, malauradament, quan avui des de tribunes liberals els diuen «l'opció més raonable, en termes econòmics, és la reestructuració del deute», el que no pot ser és que els governs –sí, els governs que actuen malauradament de peons de la troica– el que facin és continuar amb una política que manté el *fiscal compact*, que manté l'ajust fiscal, i que el que significa és multiplicar i mantenir el patiment.

Mirin, les conseqüències polítiques del manteniment d'aquestes polítiques econòmiques i fiscals és que avui a Europa tot el malestar, exceptuant Grècia i casa nostra, s'expressa en expressions de dreta, d'extrema dreta, o fins i tot feixistes: Front Nacional, mirin què passa a Holanda, mirin què està passant a Alemanya... I la pregunta és: vostès volen continuar amb això, amb el que és un atac a la sobirania? Perquè al final aquesta política de deute el que significa és una transferència de rendes de les classes populars, precisament, al sector financer. És Robin Hood a l'inrevés, és la redistribució pèssimament feta, amb increment de les desigualtats com mai i com enlloc a casa nostra. I per això nosaltres li diem que facin el possible.

Acabo ja, presidenta. Miri, hi ha un informe encarregat al Centre Internacional d'Estudis Monetaris i Bancaris de Pierre Paris i Charles Wyplosz, que parlen de la proposta acceptable, *The politically acceptable debt restructuring in the Eurozone*, que parla precisament d'una proposta de reestructuració del deute més que raonable; una proposta de reestructuració basada en compres de bons per part del Banc Central Europeu, conversió en títols perpetus a interès zero, que el Banc Central Europeu financi amb bons propis, amb un cost assumit pel conjunt dels bancs centrals. I jo li vull preguntar, conseller, a això també diuen que no? A propostes raonables que avui vénen des de multitud d'indrets també li pensen dir que no?

Per a nosaltres aquest és un debat aclaridor, perquè podem parlar molt de país, de construir país i de guanyar la sobirania. Però, ai las!, d'aquells que vulguin construir, diuen, un estat propi plegant-se als mercants. I, per nosaltres, el debat d'avui i la votació d'aquí a quinze dies, ens deixarà ben clar quin tipus de sobirania volen: si la que es plega als mercats o la que obeeix a la gent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Realment Equador, Argentina, Iraq, Alemanya, els 53 com a exemples, em sembla que això ja ho descriu prou. La nostra situació no és comparable amb cap d'aquests països, i certament, no volem prendre la via argentina. Al final, els compromisos de deute –deute públic– a l'altra banda del Govern hi ha moltes co-

ses, hi ha bancs però també hi ha privats, etcètera, són contractes, i abans de trencar contractes un s'ho ha de pensar molt.

Quant a Wyplosz, que l'ha esmentat, no eliminaria suggeriments com aquest completament, crec que són, aquests i altres suggeriments que s'estan fent des de totes bandes, són suggeriments que estaran molt al dia si la política monetària que comença demà fracassa, perquè a mi el Wyplosz em sembla més política monetària que política fiscal. És a dir, certament ara fem el *quantitative easing*, i si això fracassa vindrà el moment de les mesures encara menys convencionals, i aquesta en serà una de les moltes que es discutiran.

Catalunya. Molt ràpidament, perquè nosaltres no som un estat i tenim una fiscalitat peculiar. Catalunya té dos tipus de deute. Per una banda, hi ha la part que li correspongui del deute de l'Estat –per cert, em dirigeixo al senyor Villegas, l'Estat també té deute. Si és tan terrible –terrible, terrible– que Catalunya faci dèficit dels inspectors, que l'Estat faci dèficit, fer dèficit i tenir deute és més o menys la situació en què està tothom, no?, el tema és si és sostenible. Doncs, bé, té dos tipus de deute. El que li toca del deute general de l'Estat, i no està clar quin és el que li toca, aquí podríem discutir-ho. Des de pensar que no li toca res, perquè realment mai ha necessitat cap part de l'endeutament públic de l'Estat, a pensar que li toca la part de la població o la part del PIB. Tot això es podria discutir, però li toca una part. I també vull fer constar que aquesta part s'està pagant, perquè paguem impostos com tothom, aquesta part s'està pagant, doncs, estem contribuint també a la reputació del Tesoro del Reino de España, i, per tant, amb la part que ens toca, amb els tipus d'interès relativament baixos que en aquests moments hi ha.

El segon deute que tenim és el propi de la Generalitat, que en aquests moments i de manera creixent està en mans del Govern central, via FLA, *proveedores*, etcè-

tera, en una tendència creixent. De tot aquest esquema hi ha coses que no ens agraden i coses que ens agraden. Quina cosa no ens agrada? Doncs, evidentment, dependre d'un sol banc, i que a més a més és un banc situat en una situació no simètrica respecte a nosaltres, sinó en una posició de poder. Per tant, aspirem, evidentment, a tindre una actuació normal en els mercats.

Què ens agrada? Bé, ens agraden els tipus d'interès. Els tipus d'interès en aquests moments reflecteixen, una vegada un pren la mitjana entre tot el que paguem als diferents tipus d'interès..., aproximadament estem pagant els tipus de mercat del Regne d'Espanya. I això està bé, contribuïm a la seva, diguem-ne, credibilitat i rebem els interessos que ens corresponen. I és evident que tot això evolucionarà.

És sostenible, el pagament dels interessos de la Generalitat i de la part que ens toqui de la resta? –però ara referint-me només a la Generalitat. Miri, això depèn completament dels ingressos: si tenim ingressos, són perfectament sostenibles, no és res tremendament exagerat; ara, si seguim amb la política d'asfíxia fiscal, doncs, no, llavors no serà sostenible. I aquesta és la raó per la qual el nostre problema fonamental és fiscal i té a veure amb els ingressos.

Per tant, mentre que per a Espanya el tema fonamental pel que fa a deute per reestructuració, l'aspecte fonamental és la política monetària del Banc Central, per a Catalunya l'aspecte central és la política fiscal d'ingressos a les autonomies per part del Govern espanyol.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i cinc minuts.